การจัดกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

นางสาวอาทิตยา วงค์คำ

วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พ.ศ. 2567

การจัดกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

นางสาวอาทิติยา วงค์คำ

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2567

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุมัติวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวอาทิตยา วงค์คำ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

_____ ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน)

_____ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ นาคุณทรง)

_____ กรรมการ
(อาจารย์ ดร.โชติกา ธรรมวิเศษ)

_____ กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งลาวัลย์ ละอำคา)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

_____ _____

(อาจารย์อนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์

(รองศาสตราจารย์ ดร.กฤษกนก ดวงชาทม)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

ชื่อเรื่อง : การจัดกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย
ผู้วิจัย : นางสาวอาทิตียา วงค์คำ
ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การศึกษาปฐมวัย)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งลาวัลย์ ละอำคา
ปีที่สำเร็จการศึกษา : 2567

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย 2) เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ เด็กชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 20 คน ของภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนครเขต 2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย 8 หน่วยการเรียนรู้ หน่วยละ 3 แผน รวมทั้งสิ้น 24 แผน 2) แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย 2 ทักษะ คือ ทักษะการฟัง จำนวน 20 ข้อ และทักษะการพูด จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ร้อยละ และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดกิจกรรมเกมดนตรี โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ และขั้นที่ 5 สรุป ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ทั้ง 2 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น 2) เปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี และหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับระดับพอใช้ ($\overline{X}$ = 8.20) และหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับดี ($\overline{X}$ = 22.70) แสดงว่าก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เด็กปฐมวัยมีผลคะแนนการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ โดยเฉลี่ยรวมทุกทักษะเพิ่มขึ้น

คำสำคัญ: กิจกรรมเกมดนตรี, ทักษะทางภาษาอังกฤษ, เด็กปฐมวัย

_____อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : The Organizing Music Games Activities to Promote English Skills for Young Children
Author : Miss Artitiya Wongkhum
Degree : Master of Education (Early Childhood Education)
Rajabhat Maha Sarakham University
Advisors : Assistant Professor Dr.Runglawan Laumka
Year : 2024

ABSTRACT

The objectives of this research were 1) To study the organization of music game activities to promote English language skills for preschool children. 2) To compare the English language skills of preschool children before and after participating in music game activities. The target group for this research consists of boys and girls aged between 4 and 5 years old, in the second year of kindergarten, totaling 20 students from the second semester of the 2023 academic year, at Sawangdandin School, Sawangdandin District, Sakon Nakhon Province, under the supervision of the Sakon Nakhon Educational Area Office, Area 2. The research tools used in this study include 1) Lesson plans for music game activities to promote English language skills for preschool children, consisting of 8 learning units, with 3 plans per unit, totaling 24 plans. 2) A test of English language skills for preschool children, consisting of 2 skills 1) listening skills with 20 items and 2) speaking skills with 20 items.

The research findings indicate that 1) The organization of music game activities, following a 5-step process consisting of introduction, explanation and description of activities, activity implementation, creativity and summary. These steps promote the development of English language skills, both listening and speaking, in preschool children. 2) Comparing the English language skills of preschool children before and after participating in music game activities, it was found that: Before the activities, the children had language skills at a sufficient level ($\overline{X}$ = 8.20) and after the activities, the children demonstrated

significantly improved language skills ($\overline{X}$ = 22.70). This suggests that before and after the experiment of organizing music game activities, preschool children's language skill scores on average increased for all skills.

Keywords: Music Games Activities, English Skills, Early Childhood

_____Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะความกรุณาในการให้ความช่วยเหลือ คำแนะนำและให้ความรู้เป็นอย่างดียิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.รุ่งลาวัลย์ ละอำคา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิระพร ชะโน ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.โชติกา ธรรมวิเศษ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทัศนีย์ นาคุณทรง กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่ให้คำปรึกษาแนะนำเสนอข้อคิดเห็นเพิ่มเติมทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงยิ่งไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญส่ง วงค์คำ อาจารย์ ดร.พัทธนันท์ ชมภูนุช ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธราเทพ เตมีรักษ์ คุณครูจริยา น้อยสาและคุณครูอัญชลี ธุรีสังข์ ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคณาจารย์ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาราชภัฏมหาสารคามทุกท่าน ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้ อันก่อให้เกิดประโยชน์ต่อการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คำแนะนำข้อเสนอแนะในการพัฒนาและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นอย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียน คณะครู และบุคลากรโรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ที่ให้ความอนุเคราะห์ใช้สถานที่ในการทดลอง และเก็บรวบรวมข้อมูล และขอขอบใจเด็กนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ทุกคนที่ให้ความร่วมมือในการทดลองและเก็บรวบรวม ข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบพระคุณบิดา มารดา และครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่งที่เป็นกำลังใจสำคัญ และให้การสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่น สาขาการศึกษาปฐมวัย รุ่นที่ 4 ทุกคนที่ให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ และคอยเป็นกำลังใจให้กันเสมอมา คุณค่าและประโยชน์ที่พึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเพื่อบูชาพระคุณบิดามารดา บูรพาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่มีส่วนทำให้การวิจัยประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

นางสาวอาทิตยา วงค์คำ

สารบัญ

หัวเรื่อง **หน้า**

บทคัดย่อ ..... ก
ABSTRACT ..... ข
กิตติกรรมประกาศ ..... ง
สารบัญ ..... จ
สารบัญตาราง ..... ช
สารบัญภาพ ..... ซ
บทที่ 1 บทนำ 1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา 1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย 3
1.3 ขอบเขตการวิจัย 4
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ 4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม 7
2.1 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 7
2.2 การจัดกิจกรรมเกมดนตรี 12
2.3 ทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย 25
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 46
2.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย 54
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย 55
3.1 กลุ่มเป้าหมาย 55
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 55
3.3 การสร้างและคุณภาพของเครื่องมือ 56
3.4 แบบแผนการวิจัย 62
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล 62
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล 63
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 63

หัวเรื่อง **หน้า**

บทที่ 4 ผลการวิจัย 65
4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 65
4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล 65
4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล 66
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ 82
5.1 สรุป 82
5.2 อภิปรายผล 83
5.3 ข้อเสนอแนะ 87
บรรณานุกรม 89
ภาคผนวก 99
ภาคผนวก ก รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย 100
ภาคผนวก ข หนังสือขอแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย 102
ภาคผนวก ค ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี 109
ภาคผนวก ง แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย 125
ภาคผนวก จ การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 142
ประวัติผู้วิจัย 146

สารบัญตาราง

ตารางที่ **หน้า**

3.1 กำหนดการจัดกิจกรรมเกมดนตรี 57
3.2 รูปแบบการทดลองวิจัย 62
4.1 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี 74
4.2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการฟัง 76
4.3 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการพูด 76
4.4 คะแนน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคล โดยก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการฟัง 77
4.5 คะแนน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคล โดยก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการพูด 79
จ.1 คะแนนการประเมินคุณภาพของแผนการกิจกรรมเกมดนตรี 143
จ.2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญต่อแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ 144
จ.3 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญต่อแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ 145

สารบัญภาพ

ภาพที่ **หน้า**

2.1 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี 22
2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย 54
4.1 เพลง Vegetable Song ใช้ในการจัดกิจกรรม หน่วย Fruits and Vegetable 67
4.2 เพลง I like animals ใช้ในการจัดกิจกรรม หน่วย Animals 68
4.3 เด็กนั่งฟังครูชี้แจงและอธิบายการทำกิจกรรมเกมดนตรี 69
4.4 เด็กแสดงท่าทางและเต้นเหมือนลิง 70
4.5 เด็กแสดงท่าทางและเต้นเหมือนสุนัขตามจินตนาการ 71
4.6 ครูและเด็กร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้ในวันนี้ 72
4.7 การเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาอังกฤษเองของเด็กปฐมวัยโดยรวม 75
4.8 พัฒนาการทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย 76
4.9 พัฒนาการทักษะการพูดของเด็กปฐมวัย 77
4.10 ระดับคุณภาพทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคล ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้านการฟัง 79
4.11 ระดับคุณภาพทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคล ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้านการพูด 81

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาการศึกษาที่จะทำให้เกิดผลดี คือการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ การเริ่มต้นพัฒนาที่มีความสำคัญควรเป็นการเริ่มต้นที่เด็กปฐมวัยเพราะเป็นช่วงอายุที่มีความสำคัญ ถือว่าเป็นวัยทองของชีวิต จากการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วทั้งด้านพัฒนา ด้านการเรียนรู้ ถ้าเรามองในส่วนของการเรียนรู้นั้น เด็กจะมีการเรียนรู้ที่รวดเร็ว เป็นเพราะว่าระบบเส้นใยประสาทกำลังเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว จึงส่งผลให้ระบบสมองของเด็กมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งส่งผลต่อการรับรู้และการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย อย่างรวดเร็วต่อเนื่อง ทำให้เด็กมีความรู้ความสามารถที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางด้านสติปัญญาของเด็กทั้งทางตรงและทางอ้อม เมื่อพิจารณาถึงความสามารถทางด้านสติปัญญาของเด็กปฐมวัย ก็พิจารณาได้หลายองค์ประกอบ เช่น ทางด้านการคิด ความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการ การคิดแก้ปัญหา และทางด้านภาษา เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560, น. 43) โดยเฉพาะทางด้านภาษาเป็นส่วนสำคัญที่เราสามารถวัดประเมินผลได้อย่างชัดเจน เพราะภาษาจะเป็นการสื่อสารของเด็กปฐมวัยจากความคิดประสบการณ์ การแก้ปัญหา ที่เด็กจะแสดงออกมาเพื่อให้คนอื่นสามารถเข้าใจได้ ถ้าเป็นเด็กอายุน้อยจะแสดงออกผ่านทางภาษาท่าทาง พอเด็กอายุมากขึ้นก็สามารถที่จะใช้คำพูดสื่อสารกับบุคคลที่อยู่รอบข้างและบุคคลอื่น การสื่อสารพูดคุยกับบุคคลอื่นจะทำให้เด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้มากขึ้นตามลำดับ จะเห็นได้ว่าภาษามีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยมากขึ้นตามลำดับ และจะมีอิทธิพลต่อเด็กปฐมวัยในด้านอื่นมากขึ้นตามไปด้วย

ปัจจุบันภาษาต่างประเทศเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อเด็กปฐมวัยทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น รวมถึงภาษาประเทศเพื่อนบ้านรอบ ๆ ประเทศไทย ภาษาดังกล่าวจึงมีผลต่อการรับรู้การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย ทั้งทางตรงทางอ้อม ภาษาจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้เด็กปฐมวัยได้รับประสบการณ์ใหม่ ๆ ตามสภาพสังคมที่เด็กอาศัยอยู่ นอกจากสิ่งที่กล่าวมาแล้วยังมีนวัตกรรมสื่อทางด้านเทคโนโลยีเข้ามามีบทบาทต่อการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย สื่อส่วนใหญ่ที่เข้ามาจะมีภาษาต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทในการรับรู้ของเด็กอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงทำให้มีแนวคิดการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และนำทักษะทางการสื่อสื่อสาร (Communication) เป็นทักษะสำคัญที่จะต้องให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนในอนาคต (สุคนธ์ สินธพานนท์,

2558, น. 16-20) ทักษะทางด้านภาษาเป็นทักษะสำคัญที่จะต้องส่งเสริมให้เกิดขึ้นกับเด็กปฐมวัย เพื่อจะเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สำหรับเด็กต่อไปในอนาคต

เกมดนตรี เป็นวิธีการที่นำเกมหรือกิจกรรมต่าง ๆ มาผสมผสานเข้ากับเสียงเพลง เสียงดนตรี หรือเครื่องดนตรีที่ทำให้เกิดจังหวะ เพื่อให้เด็กได้เกิดการเรียนรู้สิ่งใหม่ พัฒนาและส่งเสริมทักษะในด้านต่าง ๆ ช่วยให้เด็กมีความมั่นใจในตนเอง ก้าวข้ามความเขินอาย และมีทักษะทางสังคมที่ดีขึ้นอย่างมาก นักวิจัยค้นพบว่าเด็กที่ยังอยู่ภายในครรภ์ของมารดา สามารถรับรู้ถึงการสั่นสะเทือนของเสียงดนตรีได้ เด็กจะมีความเชื่อมโยงโดยตรงกับเสียงดนตรี จดจำท่วงทำนองและเนื้อเพลงที่ได้ยินได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าดนตรีช่วยให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เด็กส่วนใหญ่จะเรียนรู้วิธีการนับ วิธีการพูดตัวอักษร และวิธีออกเสียงคำบางคำด้วยการฟังจากเสียงเพลงและดนตรี (Stanley, 2022) และเกมดนตรีช่วยให้เด็กเกิดความรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ตื่นเต้นและเร้าใจ หากเด็กได้เล่นกิจกรรมเกมดนตรีตั้งแต่เล็ก ๆ จะช่วยส่งผลให้การทำงานของสมองที่มีหน้าที่ประมวลผลของเสียง การสื่อสาร ความจำ การคิด และทักษะทางภาษาจะพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว และนำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนรู้ของเด็กโดยตรง (Fogg, 2021)

ปัจจุบันได้มีการนำเกมดนตรีเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมมากยิ่งขึ้น เนื่องจากเกมดนตรีช่วยให้เด็ก ๆ ได้สนุกสนานไปพร้อมกับการเรียนรู้ โดยครูสามารถบูรณาการดนตรีกับการสอนภาษาได้เลย นักวิจัยทั่วโลกลงความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่าดนตรีมีส่วนช่วยอย่างมากในการพัฒนาเรื่องภาษาในเด็ก เนื่องจากภาษามีรูปแบบการพัฒนาที่คล้ายคลึงกันกับดนตรี จากงานวิจัยของ Christina Zhao และ Partricia Kuhl (2016) พบว่า เด็กที่มีประสบการณ์ทางดนตรีในกิจกรรมที่เกี่ยวกับรูปแบบจังหวะนั้น จะมีความสามารถในการคาดเดาภาษาจากเสียงที่ได้ยิน เข้าใจว่ามีคนกำลังพูดและสามารถแยกความแตกต่างของเสียงในแต่คำได้แม้ไม่รู้ความหมาย ซึ่งจากการศึกษาด้วยการสแกนสมองพบว่าส่งผลถึงในระดับเซลล์สมอง โดยพัฒนาการเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญอย่างมากในการเรียนรู้ในเรื่องการพูดและการสื่อสารของเด็กในอนาคต (Techaaphonchai, 2022, p. 215) เกมดนตรี มีส่วนช่วยในพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งเมื่อนำเกมมาประยุกต์ใช้ร่วมกันกับดนตรีก็ยิ่งส่งผลให้เด็ก ได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญา และยังช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความฉลาดทางภาษาและคณิตศาสตร์ ได้ฝึกทักษะการฟังและการพูด อีกทั้งช่วยเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้ทำกิจกรรมที่หลากลายไปพร้อมกัน เช่น การทำงานศิลปะ การเคลื่อนไหวร่างกาย การเต้น การร้องเพลง เป็นต้น (Gilmore, 2020)

โรงเรียนอนุบาลว่างแดนดิน เป็นโรงเรียนขนาดกลางที่มีการจัดการเรียนการสอนในระดับปฐมวัยตั้งแต่อนุบาลชั้นปีที่ 1 ไปจนถึงชั้นอนุบาลปีที่ 3 โดยในปีการศึกษา 2565 ที่ผ่านมานักเรียนชั้นอนุบาลได้รับการจัดการเรียนการสอนที่เน้นภาษาอังกฤษ โดยทางโรงเรียนได้มีการพัฒนาหลักสูตรที่เพิ่มเติมภาษาอังกฤษเข้าไปและให้ครูผู้สอนนำไปบูรณาการการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

เข้ากับ 6 กิจกรรมหลักในแต่ละวัน ซึ่งครูผู้สอนแต่ละท่านจะมีรูปแบบของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ช่วยเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษาอังกฤษที่เหมาะสมกับวัยและระดับความสามารถของเด็ก โดยเด็กในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ถึง 3 จะเน้นในส่วนของทักษะการฟังและการพูด เนื่องจากทักษะทั้งสองนี้เป็นทักษะพื้นฐานที่จะสามารถต่อยอดไปยังทักษะทางภาษาอื่น ๆ ได้ ซึ่งสอดคล้องกับ ธิดา พิทักษ์สินสุข (2562, น. 81-87) กล่าวว่า การพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาลนั้นควรเป็นไปอย่างธรรมชาติและเกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น ครูผู้สอนพูดคุย ทักทายกับเด็ก ๆ เป็นภาษาอังกฤษทุกเช้า สอนคำศัพท์ในแต่ละวันควบคู่ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ส่งเสริมให้เด็กคุ้นเคยกับภาษาอังกฤษ โดยการร้องเพลง เล่นเกม ให้เด็กได้เรียนรู้อย่างสนุกสนาน เมื่อเด็กได้รับสิ่งเหล่านี้ตลอดก็จะส่งผลให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาทักษะสมอง EF (Executive Function) อีกด้วย (หลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน, 2565)

จากความสำคัญและสภาพปัญหาข้างต้นจะเห็นได้ว่า เกมดนตรีสามารถช่วยให้เด็กได้มีการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดไปพร้อมกันได้ ผ่านการเล่นกิจกรรมในลักษะต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเพลง เต้นรำ โดยมีครูคอยดูแล ส่งเสริมเปิดโอกาสให้เด็กได้ฟังและพูดภาษาอังกฤษบ่อย ๆ ช่วยให้เด็กมีความมั่นใจ และไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน เมื่อนำการสอนภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้เข้ากับเกมดนตรียิ่งส่งผลให้เด็กเกิดการพัฒนาด้านทักษะการฟัง และการพูดดีมากยิ่งขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้เด็กได้มีความสุขกับการทำกิจกรรมต่าง ๆ ในห้องเรียนอี ผลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้ที่เกี่ยวข้องหรือมีความสนใจในการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย อันจะเป็นประโยชน์ยิ่งในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยให้มีพื้นฐานที่ดีและสามารถสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษากิจกรรมเกมดนตรีที่มีผลต่อการส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

1.3 ขอบเขตการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยเชิงทดลอง โดยมีขอบเขตการวิจัย ดังนี้

1.3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน หมู่ที่ 11 บ้านสว่างแดนดิน ตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน 20 คน

1.3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.3.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดกิจกรรมเกมดนตรี

1.3.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะทางภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ทักษะการฟังและทักษะการพูด

1.3.3 เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เกมดนตรี เป็นการใช้เกมผสมผสานกับเสียงดนตรีต่าง ๆ เพื่อเป็นเครื่องมือในการจัดเรียนการสอน เพื่อให้เด็กเกิดการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ พัฒนาการด้านทางอารมณ์และทักษะทางด้านสังคม ซึ่งเด็กจะเกิดการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีปฏิสัมพันธ์กันในขณะทำกิจกรรมร่วมกัน โดยมีเนื้อหา ดังนี้

1. Hi! What’s Your Name?
2. Things in Classroom
3. Numbers
4. My Family
5. Part of Body
6. Animals
7. Fruits and Vegetable
8. Weather and Seasons

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

เกมดนตรี หมายถึง การนำกิจกรรมที่มีลักษะของการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ มาร่วมเล่นกับเสียงดนตรี เพื่อช่วยในการพัฒนาและส่งเสริมทักษะด้านต่าง ๆ ของเด็ก เช่น

การเคลื่อนไหว สมาธิ ความจำ การประสานงานของร่างกาย ทักษะทางด้านภาษา ทำให้เด็กสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นและกล้าแสดงออก

การจัดกิจกรรมเกมดนตรี หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีการนำกิจกรรมเกมลักษะณะต่าง ๆ มาร่วมเล่นกับเสียงดนตรี โดยเป็นเกมที่ง่าย มีกฎกติกาไม่ซับซ้อน สามารถประยุกต์และบูรณาการให้เหมาะสมกับบทเรียน มีการใช้เพลงประกอบ มีการร้องเล่นเต้นรำและเคลื่อนไหวร่างกาย เพื่อสร้างความสุข สนุกสนานขณะทำกิจกรรม และมีการกระตุ้นให้เด็กแสดงออกโดยใช้คำถาม สัญลักษณ์ หรือภาพประกอบ ส่งผลให้เด็กฝึกฟังและปฏิบัติตามกฎกติกา สนใจมีส่วนร่วม กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ โดยมีขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นการที่ครูแนะนำเนื้อหาการเรียนรู้ โดยการพูดคุย ซักถามเพื่อให้เด็กบอกเล่าประสบการณ์เดิม เพลงและทบทวนเพลงที่จะใช้ในกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม เป็นการแนะนำ ขั้นตอนการร่วมเล่นเกม อธิบายกฎกติกา ความปลอดภัยในการเล่น แนะนำวัสดุ อุปกรณ์และการปฏิบัติตนในการเล่น

ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม เป็นการที่เด็กร่วมกิจกรรมตามกฎกติกาที่วางไว้ โดยครูกระตุ้นให้เด็กแสดงออกผ่านการการเต้น ร้องเพลง เคลื่อนไหว โยกย้ายร่างกาย เคาะจังหวะ ปรบมือ หรือใช้วัสดุ อุปกรณ์ประกอบตามจังหวะเพลง โดยครูคอยสังเกตและสนับสนุนให้เด็กทุกคนร่วมกิจกรรม

ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ เป็นการที่ครูกระตุ้นเด็กให้กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ กล้าแสดงออกผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ อย่างหลากหลาย แปลกใหม่ ไม่ซ้ำ ในขั้นนี้ครูจะเน้นย้ำให้เด็กฝึกฟัง ฝึกร้อง ฝึกพูด ตามเพลง โดยเน้นให้เด็กเรียนรู้เนื้อเพลงหรือคำศัพท์ เป็นการทบทวนซึมซับ เข้าใจผ่านการมีประสบการณ์เล่นเกมดนตรี

ขั้นที่ 5 สรุป เป็นการที่เด็กและครูร่วมวิเคราะห์วิจารณ์ และแสดงความคิดเห็นหลังสิ้นสุดการเล่นเกม โดยให้เด็กร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อเพลงจากเกม โดยทบทวนคำศัพท์ให้เด็กฟัง ร่วมกันฝึกพูดเพื่อให้เข้าใจและจดจำคำศัพท์ พูดถึงข้อคิดที่ได้และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจากการเล่นเกม

ทักษะทางภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถของเด็กปฐมวัยในการเข้าใจความหมายของคำ โดยสื่อความหมายจากคำที่ได้ยิน บอกความหมายของคำนั้น ๆ หรือปฏิบัติตามคำสั่งได้อย่างถูกต้อง โดยแบ่งความสามารถออกเป็น 2 ทักษะ คือ

1. ทักษะการฟัง หมายถึง ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยจากการฟังคำ ประโยคและรูปภาพ สามารถบอกความหมายของคำ ปฏิบัติตามคำสั่งหรือสื่อความหมายของคำที่ได้ยินได้อย่างถูกต้อง

2. ทักษะการพูด หมายถึง ความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย ทางการพูดคำศัพท์ โดยเด็กสามารถพูดคำ ความหมายของคำจากภาพ จากเสียงหรือสื่อต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี มีความสุข สนุกสนาน และมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษดีมากยิ่งขึ้น

1.5.2 การจัดกิจกรรมเกมดนตรีเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางสำหรับครู ในการนำเอาการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ไปใช้เพื่อส่งเสริมทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก

1.5.3 เป็นแนวทางสำหรับผู้ปกครอง ในการส่งเสริมและพัฒนาให้เด็กได้มีทักษะการฟังและการพูดภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน ภาษาญี่ปุ่น โดยมีกิจกรรมเกมดนตรีที่มีความหลากหลาย ทำให้เด็กเกิดความสุข สนุกสนานในขณะทำกิจกรรม

บทที่ 2
การทบทวนวรรณกรรม

การศึกษาเรื่อง การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

1. หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560
2. การจัดกิจกรรมเกมดนตรี
3. ทักษะภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
5. กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560

กรมวิชาการ (2560, น. 4) ได้ให้หลักการ จุดหมาย ของหลักหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2560 ไว้ดังนี้

1. หลักการ

เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมพัฒนาการตามอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กตลอดจนได้รับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างเหมาะสมด้วยปฏิสัมพันธ์ที่ดีระหว่างเด็กกับพ่อแม่ เด็กกับผู้สอน เด็กกับผู้เลี้ยงดู หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับการอบรมเลี้ยงดู การพัฒนาและให้การศึกษาแก่เด็กปฐมวัยเพื่อให้เด็กมีโอกาสพัฒนาตนเองตามลำดับขั้นของพัฒนาการทุกด้านอย่างเป็นองค์รวม มีคุณภาพ และเต็มตามศักยภาพ โดยกำหนดหลักการ ดังนี้

1.1 ส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการที่ครอบคลุมเด็กปฐมวัยทุกคน

1.2 ยึดหลักการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาที่เน้นเด็กเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลและวิถีชีวิตของเด็กตามบริบทของชุมชน สังคม และวัฒนธรรมไทย

1.3 ยึดพัฒนาการและการพัฒนาเด็กโดยองค์รวม ผ่านการเล่นอย่างมีความหมายและมีกิจกรรมที่หลากหลายได้ลงมือกระทำในสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เหมาะสมกับวัยและมีการพักผ่อนเพียงพอ

1.4 จัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้เด็กมีทักษะชีวิต และสามารถปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นคนดี มีวินัย และมีความสุข

1.5 สร้างความรู้ ความเข้าใจ และประสานความร่วมมือในการพัฒนาเด็ก ระหว่างสถานศึกษากับพ่อแม่ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย

2. จุดหมาย

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี มุ่งให้เด็กมีพัฒนาการตามวัยเต็มตามศักยภาพและมีความพร้อมในการเรียนรู้ต่อไป จึงกำหนดจุดหมายเพื่อให้เกิดกับเด็กเมื่อจบการศึกษาระดับปฐมวัย ดังนี้

2.1 ร่างกายเจริญเติบโตตามวัย แข็งแรง และมีสุขนิสัยที่ดี

2.2 สุขภาพจิตดี มีสุนทรียภาพ มีคุณธรรม จริยธรรม และจิตใจที่ดีงาม

2.3 มีทักษะชีวิตและปฏิบัติตนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีวินัยและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

2.4 มีทักษะการคิด การใช้ภาษาสื่อสาร และการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

3. มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยสำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี กำหนดมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์จำนวน 12 มาตรฐาน โดยการวิจัยในครั้งนี้ใช้เพียงคุณลักษณะที่พึงประสงค์ด้านพัฒนาด้านสติปัญญาประกอบด้วย

3.1 พัฒนาการด้านสติปัญญา ประกอบด้วย 4 มาตรฐาน คือ

มาตรฐานที่ 9 ใช้ภาษาสื่อสารได้เหมาะสมกับวัย

มาตรฐานที่ 10 มีความสามารถในการคิดที่เป็นพื้นฐานในการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 11 มีจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

มาตรฐานที่ 12 มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนรู้และมีความสามารถในการแสวงหาความรู้ได้เหมาะสมกับวัย

4. สาระการเรียนรู้

สาระการเรียนรู้ เป็นสื่อกลางในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็กเพื่อส่งเสริมพัฒนาการเด็กทุกด้านให้เป็นไปตามจุดหมายของหลักสูตรที่กำหนด ประกอบด้วย ประสบการณ์สำคัญ และสาระที่ควรเรียนรู้ ดังนี้

4.1 ประสบการณ์สำคัญ ประสบการณ์สำคัญเป็นแนวทางสำหรับผู้สอนนำไปใช้ในการออกแบบการจัดประสบการณ์ให้เด็กปฐมวัยเรียนรู้ ลงมือปฏิบัติ และได้รับการส่งเสริมพัฒนาการครอบคลุมทุกด้าน ดังนี้

4.1.1 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านร่างกาย เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสพัฒนาการใช้กล้ามเนื้อใหญ่ กล้ามเนื้อเล็ก และการประสานสัมพันธ์ระหว่าง

กล้ามเนื้อและระบบประสาทในการทำกิจวัตรประจำวันหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ และสนับสนุนให้เด็กมีโอกาสดูแลสุขภาพและสุขอนามัย สุขนิสัยและการรักษาความปลอดภัย

4.1.2 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ จิตใจ เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้แสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกของตนเองที่เหมาะสมกับวัยตระหนักถึงลักษณะพิเศษเฉพาะที่เป็นอัตลักษณ์ความเป็นตัวของตัวเองมีความสุขร่าเริงแจ่มใสการเห็นอกเห็นใจผู้อื่นได้พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมสุนทรียภาพความรู้สึกที่ดีต่อตนเองและความเชื่อมั่นในตนเองขณะปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ

4.1.3 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสังคม เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัวจากการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ผ่านการเรียนรู้ทางสังคม เช่นการเล่นการทำงานกับผู้อื่นการปฏิบัติกิจวัตรประจำวันการแก้ปัญหา ข้อขัดแย้งต่าง ๆ

4.1.4 ประสบการณ์สำคัญที่ส่งเสริมพัฒนาการด้านสติปัญญา เป็นการสนับสนุนให้เด็กได้รับรู้และเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวผ่านการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม บุคคลและสื่อต่าง ๆ ด้วยกระบวนการเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กพัฒนาการใช้ภาษาจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ การแก้ปัญหาการคิดเชิงเหตุผล การคิดรวบยอดเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ รอบตัวและมีความคิดรวบยอดทางคณิตศาสตร์ที่เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

4.2 สาระที่ควรเรียนรู้

สาระที่ควรเรียนรู้เป็นเรื่องราวรอบตัวเด็กที่นำมาเป็นสื่อกลางในการจัดกิจกรรมให้เด็กเกิดแนวคิดหลังจากนำสาระที่ควรเรียนรู้นั้น ๆ มาจัดประสบการณ์ให้เด็กเพื่อให้บรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ทั้งนี้ไม่เน้นการท่องจำเนื้อหาผู้สอนสามารถกำหนดรายละเอียดขึ้นเองให้สอดคล้องกับวัยความต้องการและความสนใจของเด็กโดยให้เด็กได้เรียนรู้ผ่านประสบการณ์สำคัญทั้งนี้อาจยืดหยุ่นเนื้อหาได้โดยคำนึงถึงประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริงของเด็ก ดังนี้

4.2.1 เรื่องราวเกี่ยวกับตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อนามสกุลรูปร่างหน้าตาอวัยวะต่าง ๆ วิธีระวังรักษาร่างกายให้สะอาดและมีสุขภาพอนามัยที่ดีการรับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์การระมัดระวังความปลอดภัยของตนเองรวมทั้งการปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างปลอดภัย การรู้จักประวัติความเป็นมาของตนเองและครอบครัว การปฏิบัติตนเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัวและโรงเรียนการเคารพสิทธิของตนเองและผู้อื่น การรู้จักแสดงความคิดเห็นของตนเองและรับฟัง ความคิดเห็นของผู้อื่น การกำกับตนเองการเล่นและทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองตามลำพังหรือกับผู้อื่น การตระหนักรู้เกี่ยวกับตนเองความภาคภูมิใจในตนเอง การสะท้อนการรับรู้อารมณ์และความรู้สึกของตนเองและผู้อื่น การแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกอย่างเหมาะสม การแสดงมารยาทที่ดี การมีคุณธรรมจริยธรรม

4.2.2 เรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลและสถานที่แวดล้อมเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับครอบครัวสถานศึกษาชุมชนและบุคคลต่าง ๆ ที่เด็กต้องเกี่ยวข้องหรือใกล้ชิดและมีปฏิสัมพันธ์

ในชีวิตประจำวัน สถานที่สำคัญ วันสำคัญ อาชีพของคนในชุมชน ศาสนา แหล่งวัฒนธรรมในชุมชน สัญลักษณ์สำคัญของชาติไทย และการปฏิบัติตามวัฒนธรรมท้องถิ่นและความเป็นไทย หรือแหล่งเรียนรู้จากภูมิปัญญาท้องถิ่นอื่น ๆ

4.2.3 ธรรมชาติรอบตัว เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับชื่อลักษณะส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลงและความสัมพันธ์ของมนุษย์ สัตว์ พืช ตลอดจนการรู้จักเกี่ยวกับดิน น้ำ ท้องฟ้า สภาพอากาศ ภัยธรรมชาติ แรงและพลังงานในชีวิตประจำวันที่แวดล้อมเด็ก รวมทั้งการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการรักษาสาธารณสมบัติ

4.2.4 สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็ก เด็กควรเรียนรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชีวิตประจำวันความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้หนังสือและตัวหนังสือ รู้จักชื่อ ลักษณะ สีผิวสัมผัส ขนาด รูปร่าง รูปทรง ปริมาตรน้ำหนัก จำนวน ส่วนประกอบ การเปลี่ยนแปลง และความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เวลา เงิน ประโยชน์การใช้งาน และการเลือกใช้สิ่งของเครื่องใช้ ยานพาหนะ การคมนาคม เทคโนโลยี และการสื่อสารต่าง ๆ ที่ใช้อยู่ในชีวิตประจำวันอย่างประหยัด ปลอดภัย และรักษาสิ่งแวดล้อม

5. การจัดประสบการณ

การจัดประสบการณ์สำหรับเด็กอายุ 3-6 ปี เป็นการจัดกิจกรรมในลักษณะการบูรณาการผ่านการเล่นการลงมือกระทำจากประสบการณ์ตรงอย่างหลากหลาย เกิดความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งเกิดการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ไม่จัดเป็นรายวิชา โดยมีหลักการ และแนวทางการจัดประสบการณ์ ดังนี้

5.1 หลักการจัดประสบการณ์

5.1.1 จัดประสบการณ์การเล่นและการเรียนรู้อย่างหลากหลาย เพื่อพัฒนาเด็กโดยองค์รวมอย่างสมดุลและต่อเนื่อง

5.1.2 เน้นเด็กเป็นสำคัญ สนองความต้องการ ความสนใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคลและบริบทของสังคมที่เด็กอาศัยอยู่

5.1.3 จัดให้เด็กได้รับการพัฒนา โดยให้ความสำคัญกับกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก

5.1.4 จัดการประเมินพัฒนาการให้เป็นกระบวนการอย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์ พร้อมทั้งนำผลการประเมินมาพัฒนาเด็กอย่างต่อเนื่อง

5.1.5 ให้พ่อแม่ ครอบครัว ชุมชน และทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็ก

5.2 แนวทางการจัดประสบการณ์

5.2.1 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาพัฒนาการและการทำงานของสมองที่เหมาะกับอายุ วุฒิภาวะ และระดับพัฒนาการ เพื่อให้เด็กทุกคนได้พัฒนาเต็มตามศักยภาพ

5.2.2 จัดประสบการณ์ให้สอดคล้องกับแบบการเรียนรู้ของเด็ก เด็กได้ลงมือกระทำเรียนรู้ผ่านประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว สำรวจ เล่น สังเกต สืบค้น ทดลอง และคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

5.2.3 จัดประสบการณ์แบบบูรณาการ โดยบูรณาการทั้งกิจกรรม ทักษะ และสาระการเรียนรู้

5.2.4 จัดประสบการณ์ให้เด็กได้คิดริเริ่ม วางแผนตัดสินใจลงมือกระทำและนำเสนอความคิดโดยผู้สอนหรือผู้จัดประสบการณ์เป็นผู้สนับสนุนอำนวยความสะดวก และเรียนรู้ร่วมกับเด็ก

5.2.5 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กอื่น กับผู้ใหญ่ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในบรรยากาศที่อบอุ่นมีความสุข และเรียนรู้การทำกิจกรรมแบบร่วมมือในลักษณะต่าง ๆ กัน

5.2.6 จัดประสบการณ์ให้เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อและแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลายและอยู่ในวิถีชีวิตของเด็ก สอดคล้องกับบริบท สังคม และวัฒนธรรมที่แวดล้อมเด็ก

5.2.7 จัดประสบการณ์ที่ส่งเสริมลักษณะนิสัยที่ดีและทักษะการใช้ชีวิตประจำวันตามแนวทางหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ตลอดจนสอดแทรกคุณธรรม จริยธรรม และการมีวินัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

5.2.8 จัดประสบการณ์ทั้งในลักษณะที่มีการวางแผนไว้ล่วงหน้าและแผนที่เกิดขึ้นในสภาพจริงโดยไม่ได้คาดการณ์ไว้

5.2.9 จัดทำสารนิทัศน์ด้วยการรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการและการเรียนรู้ของเด็กเป็นรายบุคคล นำมาไตร่ตรองและใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและการวิจัยในชั้นเรียน

5.2.10 จัดประสบการณ์โดยให้พ่อแม่ ครอบครัว และชุมชนมีส่วนร่วมทั้งการวางแผนการสนับสนุนสื่อ แหล่งเรียนรู้ การเข้าร่วมกิจกรรม และการประเมินพัฒนาการ

จากการศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุธศักราช 2560 ซึ่งเป็นหลักสูตรที่เน้นการพัฒนาเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 6 ปี ให้มีพัฒนาการที่เหมาะสมและเป็นไปตามวัย โดยพัฒนาเป็นองค์รวมทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ซึ่งการพัฒนาทักษะทั้งหลายเหล่านี้มักจะถูกบูรณนาการเข้ากับการเล่นและกิจกรรมต่าง ๆ เนื่องจากการเล่นเป็นกิจกรรมที่ให้เด็กได้แสดงออกเล่นอย่างอิสระตามความต้องการ และจินตนาการของตัวเด็กเอง อีกทั้งยังเป็นการสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการของเด็กอีกด้วย เมื่อนำกิจกรรมที่มีการนำเกมเข้ามามีส่วนร่วมก็จะช่วยส่งเสริมให้เด็กได้เล่นอย่างมีความสุข เกิดความสนุกสนาน ผ่อนคลายและช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านในต่าง ๆ และเติบโตก้าวหน้าไปตามวัยอย่างมีคุณภาพ

2.2 การจัดกิจกรรมเกมดนตรี

2.2.1 ความหมายและความสำคัญของเกมดนตรี

เกมดนตรี เป็นกิจกรรมที่สามารถเล่นได้ทั่วไปไม่ว่าจะที่โรงเรียนโดยมีครูผู้สอนเป็นคนจัดกิจกรรม หรือที่บ้านโดยมีผู้ปกครองช่วยอำนวยความสะดวกสิ่งต่างง ๆ ให้ลูก ซึ่งกิจกรรมเกมดนตรีต่าง ๆ นั้นจะช่วยให้เด็กมีความสนุกสนานและพัฒนาทักษะต่าง ๆ ไปพร้อมกันได้อีกด้วย โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายความสำคัญของเกมดนตรี ดังต่อไปนี้

Fogg (2021) กล่าวว่า เกมดนตรี เป็นวิธีการที่ยอดเยี่ยมในการทำให้เด็ก ๆ ได้มีความสุข สนุกสนานไปกับกิจกรรมต่าง ๆ โดยเกมดนตรีนั้นช่วยให้เด็กได้มีพัฒนาการในด้านความจำ สมาธิ ทักษะการอ่านออก เขียนได้ การสื่อสาร การประงานและอื่น ๆ อีกมากมาย อีกทั้งจะช่วยให้เด็ก ๆ เอาชนะความเขินอายที่มี เรียนรู้วิธีการเข้าสังคม มีความกระตือรือร้นและตื่นเต้นในการทำกิจกรรมแต่ละวันอีกด้วย

Waterford (2021) กล่าวว่า เกมดนตรี เป็นวิธีที่ดีในการช่วยให้เด็กเรียนรู้และพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน เนื่องจากดนตรีช่วยในการสงบจิตใจ สร้างความสุขให้และช่วยให้เด็กรับมือกับอารมณ์ที่เกิดได้พร้อม ๆ กันได้ การสอนเด็กโดยนำเกมดนตรีเข้ามาใช้ ช่วยให้ผลการเรียนดีขึ้นและส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาและด้านอารมณ์ทางสังคมสำหรับเด็ก เมื่อเด็กได้เล่นกิจกรรมเกมดนตรีตั้งแต่เล็ก ๆ ส่งผลให้ส่วนต่างๆ ของสมองที่มีหน้าที่ประมวลผลเสียง สื่อสาร การอ่าน และภาษาจะพัฒนาได้อย่างรวดเร็ว และนำไปสู่ความสำเร็จทางการเรียนรู้ของเด็กโดยตรง

Stanley (2022) กล่าวว่า เกมดนตรีเป็นวิธีที่ดีในการช่วยให้เด็ก ๆ เอาชนะความเขินอายและเข้าสังคมร่วมกับเด็กคนอื่น ๆ ได้ ดนตรีมีบทบาทสำคัญต่อพัฒนาการของเด็ก นักวิจัยค้นพบว่าแม้แต่เด็กในครรภ์ก็สามารถรับรู้ถึงการสั่นสะเทือนของเสียงดนตรีได้ เด็กจะมีความเชื่อมโยงโดยตรงกับเสียงดนตรี จดจำท่วงทำนองและเนื้อเพลงที่ได้ยินได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งแสดงให้เห็นว่าดนตรีช่วยให้เด็กได้เรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ เด็กส่วนใหญ่จะเรียนรู้วิธีการนับ วิธีการพูดตัวอักษร และวิธีออกเสียงคำบางคำด้วยการฟังจากเสียงเพลงและดนตรี อีกทั้งดนตรียังช่วยให้เด็ก ได้พัฒนาด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. ดนตรีช่วยให้เด็กมีพัฒนาการอ่านออกเขียนได้และทักษะในการสื่อสาร เมื่อเด็กเรียนรู้เพลงใหม่และเริ่มร้องเพลงร่วมกับเพื่อน ๆ พวกเขาจะพัฒนาการอ่านออกเขียนได้และพัฒนาความเข้าใจความหมายของคำศัพท์มากขึ้น ดนตรีจะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร เช่น การออกเสียงคำศัพท์ใหม่และช่วยพัฒนาความสามารถในการพูดให้ดีมากยิ่งขึ้น

2. เกมดนตรีช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางร่างกาย เมื่อได้เล่นเกมดนตรีที่หลากหลายส่งผลให้เด็ก ๆ พัฒนาทักษะการประสานงานของร่างกายได้ดีมากยิ่งขึ้น

3. เกมดนตรีช่วยให้เด็กมีความมั่นใจในตนเองและมีทักษะทางสังคมที่ดีมากขึ้น เนื่องจากได้เล่นและทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อน ๆ

4. ดนตรีช่วยเพิ่มความรู้และความเข้าใจ นักวิจัยค้นพบว่าการฟังเพลงหรือทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับดนตรีสามารถเปลี่ยนวิธีการทำงานของสมองได้ เช่น ปรับเปลี่ยนวิธีการทำสมาธิ ความจำ ทักษะการคิด และความสามารถของสมองรูปแบบอื่น ๆ ได้

Rock (2022) กล่าวว่า การเรียนรู้ของเด็กสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา แค่เราเปิดวิทยุหรือเสียงเพลง สมองของเด็กที่ได้ยินเสียงก็จะทำการเชื่อมโยงเพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ เกมดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยไม่เพียงแค่ช่วยให้เด็กเกิดความสนุกสนานเท่านั้น แต่ยังช่วยในการพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ของเด็ก และจะมีประโยชน์มากในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษา

Paige (2023) กล่าวว่า เด็กสามารถรับรู้ถึงการสั่นสะเทือนและเสียงได้ตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เด็ก ๆ สามารถแยกเสียงของแม่ออกจากเสียงของคนอื่น ๆ และแยกแยะเสียงดนตรีจากเสียงอื่น ๆ ได้อีกด้วย ดนตรีเป็นอีกทางหนึ่งที่สำคัญในการส่งเสริม สนับสนุนการเจริญเติบโตและพัฒนาการต่าง ๆ ของเด็ก เมื่อนำดนตรีมาผนวกเข้ากับการเรียนการสอนในห้องเรียนสำหรับเด็ก พบว่า เกมดนตรีนี้เป็นสิ่งที่ช่วยให้เด็กสามารถเรียนรู้วิธีการออกเสียงคำศัพท์ พูดตัวอักษร และนับตัวเลขได้อย่างดีทีเดียว อีกทั้งเกมดนตรียังมีความสำคัญในพัฒนาเด็กในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. เกมดนตรีส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวร่างกาย ซึ่งสามารถช่วยให้เด็กมีพัฒนาการและทักษะการเคลื่อนไหวที่ดี

2. เกมดนตรีมักจะมีการร้องเพลง ซึ่งเป็นวิธีการที่ดีในการพัฒนาทักษะการอ่าน การเขียนและการสื่อสาร

3. เกมดนตรีมักเล่นเป็นกลุ่มและช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านทักษะทางสังคม และช่วยส่งเสริมความมั่นใจในตนเอง

4. เมื่อเด็กมีส่วนร่วมกับดนตรีจะช่วยเพิ่มความจำ ความรู้ความเข้าใจ และสมาธิ

Smith (2023) กล่าวว่า เกมดนตรีมักจะเป็นสิ่งที่น่าตื่นเต้นและสนุกสนานสำหรับเด็ก ๆ เสมอ ไม่ว่าจะเป็นเด็กที่โตแล้วหรือเด็กเล็ก การนำเสียงดนตรีเข้ามาใช้ในการเรียนการสอนก็จะพบว่าการเล่นเกมต่าง ๆ จะสนุกกว่าขึ้นเดิมมาก อีกทั้งเกมดนตรียังช่วยให้เด็กมีพัฒนาการทางด้านร่างกายและจิตใจ ปรับปรุงทักษะการประสานงานของร่างกาย เพิ่มความเชื่อมั่นในตัวเอง เสริมสร้างทักษะทางสังคม และยังช่วยให้เด็ก ๆ เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน อีกทั้งเกมดนตรียังมีความสำคัญในด้านต่าง ๆ เช่น

1. เกมดนตรีช่วยให้เด็กได้เรียนรู้และส่งเสริมทักษะพื้นฐานต่าง ๆ เช่น วิธีการพูดท่องตัวอักษร หรือแม้แต่การออกเสียงคำศัพท์ต่าง ๆ

2. เกมดนตรีช่วยให้เด็กมีการเรียนรู้และพัฒนาในส่วนของการสื่อสาร เช่น เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ และพัฒนาการพูดให้มีความคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้น

3. ดนตรีช่วยเพิ่มความรู้และความเข้าใจได้จริง การวิจัยเปิดเผยว่า การฟังเพลงสามารถเปลี่ยนแปลงวิธีการทำงานของสมองโดยการปรับปรุงความจำ สมาธิ และสติปัญญา ช่วยให้พัฒนาทักษะในด้านการคิดและความสามารถในการรับรู้อื่น ๆ

สรุปได้ว่า เกมดนตรีเป็นการใช้เกมผสมผสานกับเสียงดนตรีต่าง ๆ เพื่อช่วยในการพัฒนาและส่งเสริมทักษะด้านต่าง ๆ ของเด็ก เช่น การเคลื่อนไหว สมาธิ ความจำ การประงานงานของร่างกาย อีกทั้งยังช่วยให้เด็กสนุกสนาน มีความกระตือรือร้นและก้าวข้ามสิ่งที่เคยเขินอายได้อีกด้วย

2.2.2 ประเภทของเกมดนตรี

Storms (2001, p. 7) กล่าว่า เกมดนตรีมีอยู่ด้วยกันหลากหลายประเภท โดยแต่ละประเภทจะมีความเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป การเลือกใช้เกมดนตรีจะขึ้นอยู่กับครูผู้สอน และความต้องการนั้น ๆ โดยมีประเภทของเกมดนตรี ดังนี้

1. Listening Games
2. Concentration Games
3. Expression Games
4. Rhythm Games
5. Sound Games
6. Dance and Movement Games
7. Relax Games
8. Intercultural Games
9. Games Projects
10. Card and Board Games

โดยในเกมพื้นฐานเหล่านี้จะต้องมีเสียงเพลง เครื่องดนตรีเป็นส่วนประกอบในการทำกิจกรรม โดยครูผู้สอนไม่จำเป็นต้องใช้เพียงแค่เพลงที่อยู่ในตัวอย่าง แต่สามารถเลือกใช้เพลงให้เหมาะสมกับกิจกรรมได้เลย

Hein (2014, pp. 93-109) กล่าวว่า เกมดนตรีมีอยู่ด้วยกัน 3 ประเภทหลัก ๆ คือ เกมฝึกทักษะ (Drill-and-Skill) เกมจังหวะ (Rhythm games) และของเล่นดนตรี (Music toys) โดยเกมดนตรีสามารถช่วยให้การเรียนการสอนในรายวิชาต่าง ๆ มีความเพลิดเพลิน สนุกสนาน และยังดึงดูดความสนใจอีกด้วย

1. เกมฝึกทักษะ (Drill-and-skill) คือ เกมดนตรีประเภทหนึ่งที่ได้รับการออกแบบมาเพื่อช่วยเด็กในการฝึกทักษะเฉพาะในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น การระบุตัวโน้ต เกมนี้มักใช้ซ้ำเพื่อให้เด็กได้รับการส่งเสริมและทบทวนในเรื่องที่ได้เรียนผ่านมาแล้ว

2. เกมจังหวะ (Rhythm games) คือ เกมดนตรีที่ท้าทายให้เด็ก ๆ ได้ใช้เวลากับดนตรีและเล่นตามจังหวะ ช่วยให้เด็กพัฒนาจังหวะและการประสานงานของตัวเอง ใช้สอนเด็ก ๆ เกี่ยวกับแนวคิดทางดนตรีที่หลากหลาย เช่น จังหวะ ไดนามิก และการใช้ถ้อยคำ นอกจากนี้ยังช่วยให้เด็กได้พัฒนาทักษะการฟัง ความสามารถในการจดจ่อและใช้สมาธิอีกด้วย

3. ของเล่นดนตรี (Music toys) คือ เกมดนตรีประเภทหนึ่งที่ช่วยให้เด็ก ๆ ได้ทดลองเสียงและสร้างเพลงของตัวเอง ช่วยให้เด็กได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์และการแสดงออก ของเล่นดนตรีจะรวมถึงเครื่องดนตรีจริง เช่น คีย์บอร์ดและกลอง และรวมถึงของเล่นที่จับต้องได้ เช่น ไซโลโฟนและลูกแซก เด็ก ๆ สามารถใช้ของเล่นเหล่านี้เพื่อสำรวจเสียงและจังหวะต่าง ๆ และสร้างเป็นเสียงเพลงดนตรีของตัวเองได้

2.2.3 เกมดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย

เกมดนตรีมีมากมายหลากหลายรูปแบบ การนำเกมดนตรีมาร่วมใช้กับการเรียนการสอนสำหรับเด็กปฐมวัยจะช่วยให้เด็ก ๆ ได้สนุก เพลิดเพลินไปกับเสียงดนตรี การเคลื่อนไหว การพูดคุยและเล่นกับเพื่อน ๆ

Smith (2023) กล่าวว่า เกมดนตรีมีมากมายหลากหลายแบบ ซึ่งในแต่ละแบบหรือกิจกรรม จะถูกออกแบบมาให้เหมาะสมกับช่วงวัยของเด็ก โดยเด็กปฐมวัยจะเป็นกิจกรรมสนุกสนานผ่อนคลาย สามารถเล่นเป็นรายบุคคลหรือแบบกลุ่มได้

1. เก้าอี้ดนตรี เป็นเกมดนตรีแบบดั้งเดิมที่ให้ความสนุกแบบไม่หยุดยั้ง สามารถเล่นได้ตลอด โดยการเล่นนั้นจะวางเก้าอี้ไว้จำนวนหนึ่งที่เพียงพอสำหรับเด็กแต่ละคน ให้เด็ก ๆ ได้นั่งเก้าอี้ จากนั้นย้ายที่ไปเรื่อย ๆ เมื่อครูเปิดเพลง และเมื่อครูหยุดเพลงเด็ก ๆ จะต้องรีบนั่ง หากใครนั่งไม่ทันจะต้องออกจากการแข่งขัน ทุกครั้งที่เพลงหยุดครูจะทำการนำเก้าอี้ออกทีละตัว ผู้ชนะคือเด็กคนสุดท้ายที่นั่งเก้าอี้ได้ในเกมครั้งนั้น ๆ

2. ระบายสีผ่านเสียงเพลง เป็นเกมที่ผสมผสานระหว่างการฟังเพลงและศิลปะ โดยครูจะแจกกระดาษให้เด็ก ๆ คนละ 1 แผ่นพร้อมกับสี 1 แท่ง อาจเป็นได้ทั้งสีไม้หรือสีเทียน ขึ้นอยู่กับความเหมาะสม ครูทำการเปิดเพลงที่หลากหลายสไตล์และมีระดับความดังที่แตกต่างกัน จากนั้นให้เด็ก ๆ ได้วาดภาพลงในกระดาษในแบบที่เด็ก ๆ เกิดความรู้สึก เมื่อถึงจังหวะเปลี่ยนเพลงให้เด็กส่งต่อสีของตนเองให้เพื่อนทางด้านขวาเพื่อให้เด็กแต่ละคนได้ใช้สีที่มีความหลากหลาย

3. ถ่ายทอดศิลปะ เป็นเกมวาดรูปที่สนุกสนานและได้แต่งเติมผลงานร่วมกันกับเพื่อน ๆ ครูเตรียมกระดาษและดินสอสีให้เด็กแต่ละคน จากนั้นเปิดเพลงมีที่ความหลากหลาย ให้เด็ก

แต่ละคนเริ่มลงมือวาดภาพ เมื่อเพลงหยุดให้เด็กย้ายโต๊ะไปยังโต๊ะของเพื่อนที่อยู่ถัดไป เมื่อครูเปิดเพลงเด็ก ๆ ลงมือวาดภาพต่อเติมจากรูปภาพของเพื่อน เมื่อครบแล้วให้เด็กกลับมาที่โต๊ะของตนเองและดูว่าภาพอะไร

Danyew (2021) กล่าวว่า เกมและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับดนตรีจะช่วยให้เด็ก ๆ สามารถพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การร้องเพลง การแสดง การประสานงาน และจับจังหวะต่าง ๆ ได้ดีมากยิ่งขึ้น

1. The Cup Game เป็นเกมที่จะช่วยให้เด็กจับจังหวะที่สม่ำเสมอ และการประสานกันโดยใช้ถ้วย 1 ใบ ในการทำกิจกรรม โดยมีจังหวะในการเล่น ดังนี้

เริ่มต้น ให้วางถ้วยคว่ำไว้

จังหวะ 1-4 : ปรบมือสองครั้ง ตีก้นถ้วยสามครั้ง (ขวา-ซ้าย-ขวา)

จังหวะ 5-8 : ปรบมือหนึ่งครั้ง หยิบถ้วยแล้ววางลง

จังหวะ 9-12 : ปรบมือหนึ่งครั้ง หยิบถ้วยด้วยมือซ้าย ตีถ้วยด้วยมือขวา กระแทกขอบด้านล่างของถ้วยลงบนโต๊ะหรือพื้น

จังหวะ 13-16 : เปลี่ยนถ้วยไปทางขวามือของคุณ แตะโต๊ะหรือพื้นด้วยมือซ้าย วางถ้วยลงตรงหน้าคนทางขวามือของคุณ ทำซ้ำ

เมื่อเด็กเรียนรู้ลำดับแล้ว ให้ลองจับคู่เกมนี้กับเพลงในหน่วยต่าง ๆ ได้

2. Musical Chairs เป็นเกมที่จะช่วยให้เด็กมีทักษะการฟังและการเคลื่อนไหว โดยครูสามารถเลือกเพลงหรือดนตรีที่เหมาะสมกับช่วงวัยของเด็กได้ โดยการเล่นจะนำเก้าอี้มาวางไว้เป็นวงกลมให้มีจำนวนเท่ากับเด็ก เมื่อครูเปิดเพลง เด็ก ๆ สามารถร้องเพลง เต้น และเคลื่อนไหวรอบ ๆ วงกลม เมื่อครูหยุดเพลงเด็ก ๆ รีบหาเก้าอี้และนั่งลง เก้าอี้จะถูกนำออกมารอบละ 1 ตัว และจังหวะของเพลงสามารถปรับเปลี่ยนให้ช้าหรือเร็วมากขึ้นตามความเหมาะสม

3. Mystery Song เป็นเกมที่จะช่วยส่งเสริมการได้ยินจากข้างในและการพูดของเด็ก โดยครูจะแสดงท่าทาง ใช้เครื่องเคาะจังหวะและร้องเพลงออกมาโดยไม่มีเสียงโดยเพลงที่ใช้จะเป็นเพลงที่เด็กคุ้นเคย จากนั้นให้เด็ก ๆ ลองทายเพลงที่ครูร้องและจับจังหวะของเพลง หากเด็ก ๆ ยังตอบไม่ถูก ครูจะคอยให้คำใบ้ไปเรื่อย ๆ จนกว่าเด็ก ๆ จะตอบถูก

Stanley (2022) ได้รวบรวมเกมดนตรีและกิจกรรมดนตรีที่ดีและเหมาะสมสำหรับเด็กเอาไว้ ดังนี้

1. Freeze Dance เป็นเกมที่ให้เด็ก ๆ ได้ฟังเพลงและเคลื่อนไหวอิสระตามจินตนาการของตนเอง เมื่อครูเปิดเพลง ให้เด็ก ๆ ได้เคลื่อนไหวและแสดงออกถึงท่าทางที่เป็นตัวเอง หรือร่วมเล่นกับเพื่อน ๆ เป็นกลุ่ม เมื่อครูหยุดเพลงให้เด็ก ๆ อยู่นิ่งในท่าสุดท้าย จากนั้นให้พวกเขาได้ลองมองไปรอบ ๆ ตัวเพื่อดูท่าทางของเพื่อน

2. Musical clothes ครูให้เด็ก ๆ เตรียมเสื้อผ้าหรือเครื่องประดับที่แปลกและตลกใส่ไว้ในถุง จากนั้นจัดเตรียมเก้าอี้เป็นวงกลม เปิดเพลงและให้เด็กส่งต่อถุงผ้าของตัวเองไปทางด้านขวามือ เมื่อเพลงหยุดเด็ก ๆ ที่มีถุงผ้าของเพื่อนอยู่ในมือก็นำเสื้อผ้าหรือของประดับออกมาใส่ตัวเองเล่นไปเรื่อย ๆ จนของที่เตรียมไว้หมด

3. Animal dancing เป็นกิจกรรมที่ให้อิสระเด็ก ๆ ในการเคลื่อนไหว เต้น ช่วยให้เด็กได้มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มมากขึ้นและยังช่วยพัฒนาทักษะทางสังคมเมื่อเด็ก ๆ ได้เล่นกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน โดยครูทำการเปิดเพลงหรือท่าทางของสัตว์ชนิดต่าง ๆ และให้เด็กได้เลียนแบบหรือคิดท่าทางของสัตว์ชนิดนั้น ๆ ด้วยตัวเอง

4. Pass the parcel ครูห่อลูกอม อมยิ้มหรือขนมด้วยกระดาษหลาย ๆ ชั้น จนกลายเป็นลูกบอลกลม ๆ ขนาดใหญ่ จากนั้นให้เด็กนั่งด้วยกันเป็นวงกลม ใช้เครื่องเคาะจังหวะเปิดเพลงหรือร้องเพลงในขณะที่เด็กส่งต่อลูกบอลให้แก่เพื่อน ๆ เมื่อเพลงหยุดที่ใครให้ดึงกระดาษที่ห่อไว้ออก 1 ชั้น และส่งต่อไปเรื่อย ๆ คนสุดท้ายจะได้รับรางวัล

5. Musical hot potato ครูเขียนประโยคคำถาม 5 ประโยคบนกระดาน เช่น “What is your favorite song?”, “What is your favorite color?”, “What is your favorite food?” “What is your favorite snack?” และ “What is your favorite animal?” เด็ก ๆ นั่งเป็นวงกลม จากนั้นครูเปิดเพลงและนำลูกบอลให้เด็ก ๆ ส่งต่อกันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ เมื่อเพลงหยุด เด็กที่ถือลูกบอลจะต้องตอบคำถาม 1 คำถาม

6. Name that tunes ครูแบ่งเด็กออกเป็น 3 - 4 ทีม จากนั้นเปิดเพลงที่เด็กคุ้นเคย เสียงสัตว์ หรือเสียงคำศัพท์ต่าง ๆ ให้เด็กฟัง 3 - 5 วินาที หากทีมไหนตอบถูกก่อนจะเป็นฝ่ายได้คะแนน ครูสามารถตั้งกฎกติกาได้เอง เช่น ทีมไหนถึง 10 คะแนนก่อนชนะ หรือ ทีมไหนได้คะแนนมากที่สุด จาก 10 ข้อ เป็นฝ่ายชนะ

7. Describe what you hear ครูเปิดเสียงเพลง เสียงการ์ตูนสั้น ๆ หรือเสียงอื่น ๆ ให้เด็ก ๆ ฟัง จากนั้นให้เด็กอธิบายถึงเสียงที่ได้ยินว่าเป็นเสียงของอะไร โดยการวาดภาพลงในกระดาษและนำเสนอหน้าชั้นเรียน

8. Spin the microphone เด็ก ๆ นั่งเป็นวงกลมและมีไมค์อยู่ตรงกลาง ครูทำการหมุนไมค์ หากไมค์ไปหยุดที่ใครจะต้องตอบคำถาม หรือร้องเพลง โดยคำถามจะเป็นคำถามง่าย ๆ ไม่ยากหรือซับซ้อนจนเกินไป

Rock (2022) ได้ทำการรวบรวมเกมดนตรีที่มีความหลากหลายและเหมาะสมสำหรับเด็กเอาไว้ สามารถใช้ได้ทั้งกับครูและผู้ปกครองมีทั้งเกมดนตรีที่เล่นคนเดียวและเล่นเป็นกลุ่มได้ ซึ่งเกมเหล่านี้ช่วยให้เด็กสนุกสนาน ส่งเสริมพัฒนาการและยังพัฒนาทักษะพื้นฐานต่าง ๆ อีกด้วย

1. Dance with Me เป็นเกมดนตรีที่สามารถเล่นทั้งที่บ้านและโรงเรียน เป็นกิจกรรมง่าย ๆ ที่ครูหรือผู้ปกครองเพียงแค่เปิดเพลงในหลากหลายรูปแบบ เพื่อให้เด็ก ๆ ได้ออกลวดลายและเต้นอย่างสนุกสนาน โดยสามารถนำอุปกรณ์ต่าง ๆ เช่น ผ้า ลูกบอล หรือฮูล่าฮูป มาร่วมในการทำกิจกรรมได้

2. Freeze Dance เป็นเกมดนตรีที่ครูและผู้ปกครองสามารถให้เด็ก ๆ ได้ออกท่าทางและเต้นอย่างมีอิสระในขณะที่เพลงเปิดอยู่ และเมื่อทำการหยุดเพลงนั้น ให้เด็ก ๆ หยุดและค้างอยู่ที่ท่าทางนั้น ๆ เปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้มองรอบ ๆ ตัวว่าเพื่อนหรือครู หยุดที่ท่าทางไหน

3. Draw What You Hear เป็นเกมดนตรีที่ครูหรือผู้ปกครองจะเปิดเสียงเพลงที่มีความแตกต่างกัน เมื่อเด็ก ๆ ได้ยินเสียงในลักษณะแบบไหนให้ลองวาดภาพลงในกระดาษ อาจไม่ใช่รูปภาพที่สมบูรณ์มากนัก เป็นเพียงแค่เส้นตรง เส้นโค้ง วงกลม หรืออะไรก็ตามแต่จินตนาการของเด็กได้เลย

4. Animal Dance เป็นกิจกรรมที่ให้เด็ก ๆ ได้ลองออกแบบท่าทางของสัตว์แต่ละชนิดด้วยตัวเอง จากนั้นลองเปิดเสียงเพลงให้เข้ากับบรรยากาศของกิจกรรมและให้เด็ก ๆ ได้ออกลวดลายได้เลย โดยครูหรือผู้ปกครองอาจต้องคอยถามถึงสัตว์แต่ละชนิด เช่น แมวชอบทำท่าทางเป็นแบบไหน, ไหนเด็ก ๆ ลองทำท่าทางของจิงโจ้หน่อยเร็ว, ช้างจะเต้นแบบไหนได้บ้างนะ เป็นต้น

5. Musical Chairs เป็นกิจกรรมที่เล่นได้ทั้งภายในห้องและกลางแจ้ง โดยครูหรือผู้ปกครองจัดเตรียมเก้าอี้ให้เพียงพอสำหรับเด็ก เมื่อเปิดเพลงให้เด็ก ๆ เต้นรอบเก้าอี้ เมื่อเพลงหยุด เด็ก ๆ จะต้องหาเก้าอี้ที่ว่างและรีบนั่งให้ไวที่สุด เด็กที่ไม่มีที่นั่งจะต้องออกจากการแข่งขัน ก่อนจะเริ่มรอบใหม่จะต้องนำเก้าอี้ออกทีละ 1 ตัว หรือ 2 ตัว ตามแต่ครูหรือผู้ปกครองจะจัดสรร เด็กที่ได้นั่งเก้าอี้เป็นคนสุดท้ายจะเป็นผู้ชนะ

6. Hot Potato เป็นกิจกรรมที่เด็ก ๆ จะต้องนั่งเป็นวงกลมด้วยกัน จากนั้นครูหรือผู้ปกครองนำลูกบอลขนาดเล็ก ถุงถั่วหรือลูกบอลกระดาษมาถือไว้ เมื่อเพลงเริ่มให้เด็ก ๆ รีบส่งของไปทางขวามือให้ไวที่สุด เมื่อเพลงหยุดลูกบอลอยู่ที่ใครจะต้องออกจากการแข่งขัน

Paige (2023) ได้รวบรวมเกมดนตรีที่เหมาะสมสำหรับเด็กเอาไว้มากมาย ซึ่งเกมเหล่านี้จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาทั้งด้านร่างกาย สังคม สติปัญญาและการเคลื่อนไหว

1. Pass the Parcel ครูห่อกระดาษที่มีคำถามเขียนอยู่ จนกลายเป็นลูกบอลขนาดใหญ่ ลักษณะขอคำถามจะไม่ยากจนเกินไป เช่น “What day is it today?” “What is your name?” เพื่อให้เด็กสามารถตอบได้ในทันที จากนั้นครูเปิดเพลงไปเรื่อย ๆ เมื่อเพลงหยุดและลูกบอลอยู่ที่ใครจะต้องตอบคำถาม หากตอบไม่ได้จะต้องออกจากวงกลม

2. Musical Chairs ครูจัดเตรียมเก้าอี้ให้มากกว่านักเรียน เช่น มีนักเรียน 10 คน ให้จัดเก้าอี้ที่ 15 ตัว โดยเก้าอี้จะถูดเรียงเป็นแถวแนวตรง 2 แถว หันหน้าเข้าหากัน เมื่อครูเปิดเพลง เด็ก ๆ จะร้องเพลงและเต้นไปเรื่อย ๆ จนเมื่อเพลงหยุด เด็กจะต้องรีบนั่งที่เก้าอี้ ครูนำเก้าอี้ออกทีละ 1 ตัว เด็กที่อยู่เป็นคนสุดท้ายเป็นฝ่ายชนะ

3. Spin the Microphone เด็ก ๆ นั่งบนเก้าอี้เป็นวงกลม มีโต๊ะวางไมค์อยู่ตรงกลาง จากนั้นครูหมุนไมค์ หากไมค์หยุดที่ใครจะต้องเล่าเรื่องของตนเอง ร้องเพลงหรือตอบคำถาม หากทำไม่ได้จะต้องออกจากวงกลมไป

4. Drawing Music ครูเปิดเพลงหรือเสียงที่เตรียมไว้ จากนั้นให้เด็กได้ลองวาดภาพตามจินตนาการจากเสียงที่ได้ยิน สามารถใช้ได้ทั้งสีน้ำ สีไม้ สีเทียนหรือสีชอค เมื่อวาดภาพเสร็จให้เด็กได้ลองออกมาเล่าถึงภาพที่เขาวาด

5. Musical Limbo ครูเตรียมไม้ยาว ไม้บรรทัด ตลับเมตรหรือเชือกไว้ โดยวางไว้ในระดับที่สูง เมื่อเปิดเพลงให้เด็ก ๆ ค่อย ๆ ย่อตัวให้ต่ำกว่าเชือกหรือไม้ที่เตรียมไว้ จากนั้นค่อย ๆ ลดระดับความสูงลงมาเรื่อย ๆ

6. Musical Statue ครูเปิดเพลงและให้เด็ก ๆ เคลื่อนไหวหรือเต้นได้ตามจินตนาการ เมื่อครูกดหยุดเพลงหรือพูดว่าหยุด เด็กจะต้องหยุดทันทีหากใครไม่หยุดนิ่งจะถูกตัดออก

7. Musical Clothes ครูให้เด็กนำเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับที่แปลกและตลกมาใส่ไว้ในถุงผ้าขนาดใหญ่ เมื่อครูเปิดเพลงให้เด็กส่งต่อถุงผ้าไปเรื่อย ๆ เพลงหยุดที่ใครให้หยิบสิ่งของหรือเสื้อผ้า 1 ชิ้นในถุงมาสวมใส่ เล่นไปเรื่อย ๆ จนสิ่งของหมดถุง จากนั้นให้เด็ก ๆ ออกมาเล่าถึงเครื่องแต่งกายของตนเอง

8. Animal Dance ครูทำสลากรูปสัตว์ชนิดต่าง ๆ ไว้ เปิดเพลงธรรมชาติและหยิบสลากขึ้นมา 1 อัน พูดชื่อสัตว์นั้น ๆ เช่น “Lion” “Bird” “Fish” “Rabbit” “Monkey” จากนั้นให้เด็ก ๆ ทำท่าทางของสัตว์

สรุปได้ว่า เกมดนตรีสำหรับเด็กมีมากมายหลากหลายรูปแบบ โดยเกมแต่ละชนิดนั้นจะเน้นพัฒนาและส่งเสริมทักษะต่าง ๆ ของเด็กโดยองค์รวม ผ่านการเล่นเกมที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ตื่นเต้นและเร้าใจ ครูผู้สอนหรือผู้ปกครองสามารถเลือกใช้เกมที่เหมาะสมกับเด็ก ๆ และสถานที่ในการจัดได้ตามต้องการ โดยรูปแบบของเกมดนตรีที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เกมดนตรีที่สามารถเล่นได้ในห้องเรียน เช่น Animal Dance, Musical Chairs และ Hot Potato เป็นต้น

2.2.4 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

การจัดกิจกรรมเกมดนตรี มีพื้นฐานมาจากการเล่นเกม ดังนั้นขั้นตอนในการจัดกิจกรรมจึงมีได้หลากหลายรูปแบบ โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีดังต่อไปนี้

Jovanovic, Zdravkovic, Dejkovic (2018) ได้กล่าวถึง ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีไว้ว่า

ขั้นที่ 1 ขั้นที่แนะนำเพลงและทบทวนเพลงที่จะใช้ในกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ขั้นชี้แจงและอธิบายกิจกรรม

ขั้นที่ 3 ขั้นเริ่มกิจกรรม เป็นการเปิดเพลงและเล่นกิจกรรมที่ครูได้เตรียมไว้ โดยมีการวิเคราะห์เนื้อเพลง กิจกรรมที่ทำ เช่น การเต้น ร้องเพลง โยกย้ายร่างกาย เคาะและปรบมือไปตามจังหวะ

ขั้นที่ 4 ขั้นเน้นย้ำในคำศัพท์ หรือเพลงที่ใช้ โดยครูจะกระตุ้นให้เด็ก ๆ ได้ร้องเพลงและพูดถึงกิจกรรมที่ได้ทำเมื่อสักครู่

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป เป็นการให้เด็กได้ฟังและพูดในสิ่งได้เรียนรู้จากกิจกรรม

Carl Orff ได้คิดค้นวิธรการสอนดนตรีโดยเน้นการเคลื่อนไหว โดยเป็นที่นิยมและแพร่หลาย ซึ่งวิธีการของ Carl Orff นั้นไม่ใช่วิธีการที่สมบูรณ์และสามารถใช้ได้ทันที แต่จะเป็นการเสนอแนะขั้นตอนการสอนไว้เป็นลำดับ ครูจะต้องหารายละเอียดและนำมาปรับใช้กับนักเรียนของตนเอง โดยมีขั้นตอนในการสอน ดังนี้ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2540, น. 71-81, อ้างถึงใน วาสนา สาระจันทร์, 2561)

ขั้นที่ 1 ครูเป็นผู้แนะนำและเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรม

ขั้นที่ 2 นักเรียนรับรู้กิจกรรม และปฏิบัติซ้ำ ๆ

ขั้นที่ 3 นักเรียนเริ่มมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์หลักจากที่ได้รับการเรียนรู้

ขั้นที่ 4 นักเรียนนำประสบการณ์ที่ได้รับไปประยุกต์ใช้กับสถานการณ์ใหม่ ๆ

โดยตลอดกระบวนการครูจะคอยชี้แนะให้นักเรียนประเมิน เลือกสรรและเก็บเอาสิ่งดี ๆ ไว้เพื่อนำไปสู่ความรู้ ความเข้าใจต่อไป

กุลิสรา จิตรชญาวณิช และเกศราพรรณ พันธ์ศรีเกศ คงเจริญ (2563, น. 81) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ด้วยเกม ดังนี้

1. ขั้นเตรียมความพร้อม ครูชี้แจงจุดประสงค์ในการเล่นเกมให้นักเรียนทราบ

2. ขั้นอธิบาย ครูอธิบายกฎกติกาที่สำคัญในการเล่นเกมและวิธีการเล่นเกมให้นักเรียนทราบโดยภาพรวม

3. ขั้นสาธิตการเล่นเกม ครูสาธิตวิธีการเล่นเกมทีละขั้นให้นักเรียนดู โดยทำการสาธิตอย่างช้า ๆ เพื่อให้นักเรียนสามารถจดจำรายละเอียดได้

4. ขั้นลงมือเล่นเกม นักเรียนเล่นเกมตามกติกาที่กำหนด โดยกำหนดเวลาในการเล่นเกมให้ชัดเจนีเพื่อไม่ให้กระทบกับกิจกรรมอื่นที่จะทำต่อไปหลังจากเล่นเกมเสร็จสิ้น

5. ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์หลังการเล่นเกม หลังสิ้นสุดการเล่นเกม ครูให้นักเรียนร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับข้อคิดหรือสิ่งที่ได้รับจากการเล่นเกม

จากการศึกษารูปแบบการสอนเกมดนตรี ผู้วิจัยจึงได้ปรับประยุกต์ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี จาก Jovanovic, Zdravkovic, Dejkovic (2018) และสรุปเป็นขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีของผู้วิจัย โดยประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

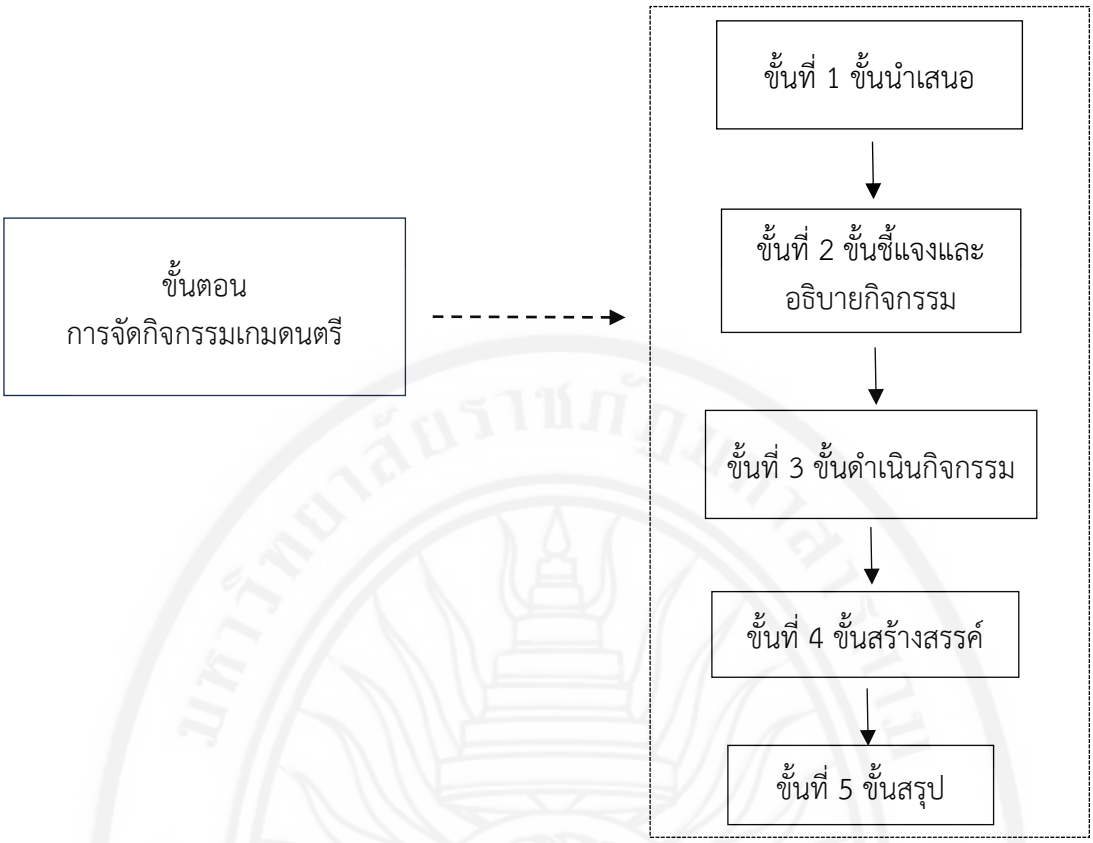
ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นการที่ครูแนะนำเนื้อหาการเรียนรู้ โดยการพูดคุย ซักถาม เพื่อให้เด็กบอกเล่าประสบการณ์เดิม เพลงและทบทวนเพลงที่จะใช้ในกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม เป็นการแนะนำ ขั้นตอนการร่วมเล่นเกม อธิบายกฎกติกา ความปลอดภัยในการเล่น แนะนำวัสดุ อุปกรณ์และการปฏิบัติตนในการเล่น

ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม เป็นการที่เด็กร่วมกิจกรรมตามกฎกติกาที่วางไว้ โดยครูกระตุ้นให้เด็กแสดงออกผ่านการการเต้น ร้องเพลง เคลื่อนไหว โยกย้ายร่างกาย เคาะจังหวะ ปรบมือ หรือใช้วัสดุ อุปกรณ์ประกอบตามจังหวะเพลง โดยครูคอยสังเกตและสนับสนุนให้เด็กทุกคนร่วมกิจกรรม

ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ เป็นการที่ครูกระตุ้นเด็กให้กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ กล้าแสดงออกผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ อย่างหลากหลาย แปลกใหม่ ไม่ซ้ำ ในขั้นนี้ครูจะเน้นย้ำให้เด็กฝึกฟัง ฝึกร้อง ฝึกพูด ตามเพลง โดยเน้นให้เด็กเรียนรู้เนื้อเพลงหรือคำศัพท์ เป็นการทบทวนซึมซับ เข้าใจผ่านการมีประสบการณ์เล่นเกมดนตรี

ขั้นที่ 5 สรุป เป็นการที่เด็กและครูร่วมวิเคราะห์วิจารณ์ และแสดงความคิดเห็นหลังสิ้นสุดการเล่นเกม โดยให้เด็กร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อเพลงจากเกม โดยทบทวนคำศัพท์ให้เด็กฟังร่วมกันฝึกพูดเพื่อให้เข้าใจและจดจำคำศัพท์ พูดถึงข้อคิดที่ได้และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจากการเล่นเกม

ภาพที่ 2.1 ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

2.2.5 ประโยชน์ของเกมดนตรี

เกมดนตรีนั้นช่วยในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็กในด้านต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์และสติปัญญา โดยครูหรือผู้ปกครองสามารถเลือกวิธีการหรือเกมที่หลากหลายมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้เด็กได้มีพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัย และเติบโตอย่างมีคุณภาพ โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงประโยชน์ของเกมดนตรี ดังต่อไปนี้

ประภัสสร พวงสำลี (2565) กล่าวว่า ดนตรี คือ สื่อประเภทหนึ่งที่ใช้องค์ประกอบทางด้านดนตรีมาเรียงร้อยต่อกันจนเกิดเป็นงานศิลปะ สามารถถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกไปสู่ผู้ฟังได้ จึงมีการนำดนตรีมาใช้กับเด็ก โดยเฉพาะในเด็กปฐมวัยดนตรีสามารถส่งเสริมพัฒนาการเด็กได้ในหลายด้าน ทั้งด้านสุนทรียศาสตร์และการเรียนรู้ โดยดนตรี ถูกนำมาใช้ในการสื่อสาร สร้างอารมณ์และการรับรู้เป็นหลัก โดยแบ่งเป็น 3 ด้าน ดังนี้

1. ดนตรีเพื่อการเตรียมความพร้อมสำหรับเด็ก เช่น เพลงที่เปิดในโรงเรียนตอนเช้าจะเป็นเพลงที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ เพลงตัวเลข เพลงภาษาอังกฤษ ฯลฯ เพื่อให้เด็กปฐมวัยได้เตรียม

เข้าสู่บรรยากาศของการมาโรงเรียน จากนั้น ก็เป็นเพลงเพื่อเป็นสัญญานให้ทราบว่า ต้องเตรียมตัวเข้าแถวเตรียมเคารพธงชาติ เพลงทำสมาธิ เพลงเดินกลับห้อง

2. ดนตรีเพื่อความผ่อนคลาย โดยเลือกใช้เพลงที่ทำนองช้า ๆ เพราะต้องการให้เด็กรู้สึกสบาย สงบและนอนหลับกลางวัน หรือเป็นเพลงสบาย ๆ ที่เปิดในช่วงกลางวันในขณะที่เด็กทำกิจกรรมระหว่างวันเพื่อสร้างสมาธิระหว่างทำกิจกรรมนั้นด้วย เนื่องจากดนตรีสำหรับเด็กนั้นไม่จำเป็นต้องเน้นสร้างความสนุกสนาน ต้องกระโดดหรือเต้นเท่านั้น การใช้ดนตรีดนตรีที่มีท่วงทำนองสบายในเด็กปฐมวัย ก็ช่วยให้เด็กสงบขึ้น มีสมาธิมากขึ้นได้

3. ดนตรีเพื่อเป็นสื่อในการเรียนการสอน เช่น นำดนตรีมาผสมผสานกับกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้เด็กเกิดกระบวนการเรียนรู้และประสบการณ์ที่หลากหลาย ได้พัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย ความคิด และสติปัญญา

การนำดนตรีมาใช้ส่งเสริมพัฒนาการเด็กปฐมวัยนั้น จะมุ่งเน้นพัฒนาทักษะของเด็กในหลาย ๆ ด้าน เช่น การฟัง การเคลื่อนไหว การร้องเพลง การเล่นดนตรี และการสร้างสรรค์ โดยกิจกรรมที่เกิดขึ้นจะส่งเสริมพัฒนาการเด็กในแต่ละด้านได้ เช่น กิจกรรมด้านการฟังและการร้องจะช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางด้านภาษา ได้เพิ่มคลังคำศัพท์ ฟังเสียงและฝึกการออกเสียงผ่านเพลงได้อย่างถูกต้อง รู้จักการรอคอย เพื่อที่จะร้องเพลงในท่อนของตนเอง หรือรอจังหวะในช่วงของทำนองเพลง

กิจกรรมด้านการเล่นและการเคลื่อนไหว จะช่วยส่งเสริมความแข็งแรงของร่างกายในทุกส่วน ทั้งกล้ามเนื้อมัดเล็ก กล้ามเนื้อมัดใหญ่ ผ่านกิจกรรมการเคลื่อนไหวและการเล่นเครื่องดนตรีชนิดต่าง ๆ

ในส่วนของพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม กิจกรรมดนตรีเป็นกิจกรรมที่สามารถทำกิจกรรมที่สามารถทำเป็นกลุ่มและเดี่ยวได้ มีผู้นำและผู้ตามสลับหน้าที่กันไปในแต่ละกิจกรรม ทำให้เด็ก ๆ ได้เรียนรู้บทบาทของตนเองในกลุ่ม รู้จักการเป็นผู้ฟัง เรียนรู้การเป็นผู้นำ ส่งเสริมความกล้าแสดงออก เป็นกำลังใจให้เพื่อนในกลุ่ม ได้ฝึกแลกเปลี่ยนความคิดเห็นหรือไอเดียต่าง ๆ ระหว่างกันเพื่อส่งเสริมจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

ทั้งนี้ มีข้อพึงระวังสำหรับการเลือกเครื่องมือที่ใช้ เช่น เพลงจาก YouTube ที่มีภาพประกอบ ที่จะเกิดภาวะเด็กติดจอไปด้วย หรือของเล่นที่เป็นเครื่องดนตรีที่มีระดับเสียงที่ไม่ถูกต้อง อาจส่งผลต่อสุนทรียภาพทางดนตรีของเด็กได้

Gilmore (2020) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของเกมดรตรีไว้ว่า ดนตรีมีส่วนช่วยในพัฒนาการต่าง ๆ ของเด็ก ซึ่งเมื่อนำเกมมาประยุกต์ใช้ร่วมกันกับดนตรีก็ยิ่งส่งผลให้เด็ก ๆ ได้มีพัฒนาการทั้งทางด้านร่างกาย สังคม อารมณ์ และสติปัญญา เช่น

1. เกมดนตรีช่วยส่งเสริมให้เด็กมีความฉลาดทางภาษาและคณิตศาสตร์

2. เกมดนตรีช่วยให้เด็กได้ฝึกทักษะการฟังและการพูด

3. เกมดนตรีช่วยให้เด็กหลายคนสามารถแสดงออกถึงความสามารถพิเศษของตนเองได้ และทำให้ครูผู้สอนได้เห็นถึงพรสวรรค์และส่งเสริมเด็ก ๆ ต่อไปได้

4. เกมดนตรีช่วยเปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้ทำกิจกรรมที่หลากลายไปพร้อมกัน เช่น การทำงานศิลปะ การเคลื่อนไหวร่างกาย การเต้น การร้องเพลง เป็นต้น

Kaiser (2023) กล่าวถึงประโยชน์ของเกมดนตรีและการเคลื่อนไหวไว้ว่า เด็กทุกคนหลงรักในเสียงดนตรี ไม่ว่าจะเป็นเสียงเพลงที่นุ่มนวลชวนฝัน ช่วยให้ผ่อนคลายหรืออาจเป็นเพลงจังหวะหนัก ที่ส่งผลให้เด็กเกิดความกระตือรือร้น ยิ่งเมื่อถึงเวลาที่เด็ก ๆ ได้ทำกิจกรรมร่วมกันก็ยิ่งจะช่วยให้สนุกสนานมากยิ่งขึ้น นอกนอกจากนี้เกมดนตรียังช่วยให้เด็ก ๆ ได้พัฒนาในด้านต่าง ๆ เช่น

1. การมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ

2. พัฒนาทักษะทางสังคม

3. การแสดงออกทางด้านอารมณ์

4. ส่งเสริมทักษะการฟังและการพูด

5. การเคลื่อนไหว การปรับปรุงสมดุล การประสานงานและการจับจังหวะ

6. การเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ ผ่านบทเพลง

Willis (2023) กล่าวว่า มีวิธีการต่าง ๆ มากมายที่ครูจะนำดนตรี บทเพลง เสียงเพลง กิจกรรมทางดนตรี เกมกิจกรรม บทกลอนหรือกวีต่าง ๆ เข้ามามีส่วนร่วมในบทเรียนของตัวเองเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียน เนื่องจากเสียงดนดนตรีนั้นจะช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ดีมากกว่าการท่องจำทั่วไป กิจกรรมที่นำดนตรีเข้าไปผสมผสานจะช่วยให้นักเรียนได้เชื่อมโยงการเรียนรู้และทักษะต่าง ๆ ได้ดีมากขึ้น อีกทั้งยังช่วยให้นักเรียนมีความสุขและสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายกับการทำกิจกรรมซ้ำ ๆ โดยกิจกรรมดนตรีมีประโยชน์ ดังนี้

1. กิจกรรมเกี่ยวกับดนตรีช่วยให้นักเรียนมีส่วนร่วมและแรงจูงใจในการเรียนมากกว่า เนื่องจากการเล่นกิจกรรมดนตรีจะช่วยให้เด็กได้เพลิดเพลินในขณะทำกิจกรรมต่าง ๆ

2. กิจกรรมดนตรีช่วยให้นักเรียนเรียนรู้และมีทักษะต่าง ๆ เพิ่มมากขึ้น เช่น สามารถจำคำศัพท์ เนื้อหาและอื่น ๆ ผ่านการเล่นกิจกรรมดนตรีได้

3. กิจกรรมดนตรีช่วยให้นักเรียนมีความจำและความคิดคิดสร้างสรรค์มากยิ่งขึ้น

Tooley (2023) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้และการเล่นของเด็กควรได้รับการพัฒนาที่ครอบคลุมในทุกด้านและช่วยส่งเสริมทักษะและการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ ให้แก่เด็กอีกด้วย การนำกิจกรรมดนตรีหรือการเล่นเกมดนตรีมาประยุกต์ใช้กับเด็กไม่ว่าจะในสถานที่กลางแจ้ง เช่น สนามเด็กเล่น

ลานกว้าง หรือสนามหญ้า หรือภายในห้องเรียนจะช่วยเด็กได้เรียนรู้ไปพร้อมกับการทำกิจกรรมที่สนุกสนาน

สรุปได้ว่า เกมดนตรีไม่เพียงแค่ช่วยให้เด็กมีความสุขและสนุกสนาน แต่ยังช่วยส่งเสริมให้เด็กได้มีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ อีกด้วย ไม่ว่าจะเป็นในด้านร่างกาย สังคม อารมณ์และสติปัญญา

2.3 ทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

2.3.1 ความหมายของภาษา

ภาษาเปรียบเสมือนเครื่องมือที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก ใช้ในการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด อีกทั้งยังช่วยแลกเปลี่ยนประสบการณ์ต่าง ๆ เพื่อถ่ายทอดให้แก่ผู้อื่นได้รับรู้ และเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของภาษาไว้ ดังต่อไปนี้

สิริพิณดา กันธะคำ (2552, น. 6) ได้กล่าวถึง ภาษาไว้ว่า ภาษา คือส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันของเด็กที่ก่อตัวขึ้นท่ามกลางกิจกรรมและประสบการณ์ที่เด็กได้รับ นับตั้งแต่เด็กลืมตาดูโลก โดยเด็กสามารถพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนตามศักยภาพที่มีในตนเอง

รสวรรณ สว่างพลอย (2555, น. 8) ได้ให้ความหมายของภาษาไว้ว่า ภาษา หมายถึง สัญลักษณ์หรือเครื่องมือที่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร ถ่ายทอดความคิด สาระ หรือเรื่องราวต่าง ๆ ให้บุคคลอื่นรับฟัง อาจใช้เสียงและท่าทางประกอบ เพื่อให้สามารถสื่อสารไปยังความรู้ ความเข้าใจ หรือความต้องการ ตลอดจนการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เจตคติและประสบการณ์

อรวรรณ เฟื่องฟู (2557, น. 37) ได้กล่าวถึงภาษาไว้ว่า ภาษา หมายถึง ระบบสัญลักษณ์ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสาร ถ่ายทอดและแปลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ระหว่างผู้ที่อาศัยอยู่ในสังคมเดียวกัน รวมทั้งเป็นเครื่องมือที่ช่วยอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้อีกด้วย ประกอบด้วยทักษะสำคัญ 4 อย่าง คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน โดยในระดับปฐมวัยนั้น ภาษา หมายถึง ภาษาวาจา คือ การฟังและการพูด แลพการรู้หนังสือ หมายถึง การอ่านและการเขียน

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น. 17) ได้ให้ความหมายของภาษาไว้ว่า ภาษา คือ เสียงที่เปล่งออกมาอย่างมีความหมาย เป็นระแบบเพื่อใช้ในการสื่อสารและรับรู้ความหมายร่วมกัน

สรุปได้ว่า ภาษา เป็นเสมือนเครื่องมือที่มนุษย์เราใช้แทนความคิดและสื่อสารกันอย่างมีความหมายเพื่อให้ผู้อื่นได้เกิดความเข้าใจ โดยใช้สัญลักษณ์ที่เป็นเสียงหรือท่าทาง ภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายสำหรับเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก เนื่องจากเด็กจะต้องใช้ภาษาในการสื่อสารกับบุคคลอื่น ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ ในความคิด ความต้องการ ความรู้สึก และยังใช้ในการถ่ายทอด

ประสบการณ์ และแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับบุคคลอื่น โดยอาศัยทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน

2.3.2 ความสำคัญของภาษา

ภิญญดาพัชญ์ เพ็ชรรัตน์ (2553, น. 8) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญต่อเด็กปฐมวัยเป็นอย่างมาก เนื่องจากภาษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยทักษะทางด้านการสื่อสาร การคิดและการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นรับรู้และเข้าใจ อีกทั้งยังนำไปสู่การพัฒนาตนเองโดยองค์รวม โดยเฉพาะทักษะด้านสติปัญญา ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ทักษะด้านอื่น ๆ ต่อไป

รสวรรณ สว่างพลอย (2555, น. 9) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญต่อพัฒนาการของมนุษย์ในด้านการสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม ช่วยให้มนุษย์เราสามารถแลกเปลี่ยนความรู้ ความคิด ใช้แสดงออกเพื่อระบายอารมณ์ บ่งบอกถึงบุคลิกของผู้พูด ภาษจะช่วยให้มนุษย์สามารถเรียนรู้และตอบสนองความต้องการของตนและเข้าใจผู้อื่น ภาษามีส่วนช่วยทำให้เด็กมีพัฒนาการในแง่มุมต่าง ๆ ได้อย่างครบถ้วน อีกทั้งยังมีความสำคัญต่อการพัฒนากระบวนการคิดและถ่ายทอดวัฒนธรรม

กาญจนา นักฆ้อง (2556, น. 9) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์ เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย ความคิด ความเข้าใจ และเปลี่ยนความคิดต่อกัน อีกทั้งภาษายังช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญา พัฒนาการทางสังคมของเด็กปฐมวัยอีกด้วย

เทพนารี คงอุ่น (2556, น. 16) กล่าวว่า ภาษาช่วยให้มนุษย์สามารถตอบสนองความต้องการของตนเองและเข้าใจผู้อื่น การใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัว สามารถแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันได้ นำไปสู่พัฒนาการทางสังคมตลอดจนนำไปสู่ความคิดเพื่อพัฒนาสติปัญญาต่อไป

อรวรรณ เฟื่องฟู (2557, น. 37) กล่าวว่า ภาษามีความสำคัญต่อมนุษย์และเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการสื่อความหมาย ความคิด ความเข้าใจและแลกเปลี่ยนความเห็นต่อกัน นอกจากนี้ภาษายังช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาและพัฒนาการทางสังคม

สรุปได้ว่า ภาษามีความสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก เนื่องจากเด็กจะต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร แสดงออกถึงความคิด ความรู้สึกกับบุคคลอื่น ๆ และในปัจจุบันนี้ภาษามีส่วนช่วยให้เด็กได้แสวงหาความรู้ ข่าวสารได้ดีมากยิ่ง ดังนั้น เด็กจึงควรได้รับการพัฒนาทักษะทางภาษาตั้งแต่ยังเล็กเพื่อให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.3.3 พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย

พัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละคนจะค่อย ๆ พัฒนาและเจริญงอกงามเมื่อเติบโตขึ้น โดยมีการพัฒนาที่เป็นตามช่วงวัย เด็กวัยนี้จึงเป็นวัยที่พร้อมและมีพัฒนาการทางภาษาที่เป็นไปได้อย่างดี โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวไว้ ดังต่อไปนี้

วาโร เพ็งสวัสดิ์ (2544, น. 75) ได้อธิบายถึงพัฒนาการทางด้านภาษาของเด็กปฐมวัย ไว้ว่า แบ่งออกเป็น 7 ขั้นดังนี้

1. ระยะเปาะแปะ (Random Stage) อายุตั้งแต่แรกเกิดถึง 6 เดือน ในระยะนี้พบว่าเด็กทารกมีการเปล่งเสียงอย่างไม่มีความหมาย

2. ระยะแยกแยะ (Jergon Stage) อายุ 6 เดือน ถึง 1 ปี ในระยะนี้เด็กจะเริ่มแยกแยะเสียงที่เขาได้ยินในสิ่งแวดล้อมและแสดงอาการจดจำเสียงที่ได้ยินได้ เด็กจะรู้สึกพอใจถ้าหากเปล่งเสียงแล้วได้รับการตอบสนองทางบวก

3. ระยะเลียนแบบ (Imitation Stage) อายุ 1 ถึง 2 ปี เด็กวัยนี้สนใจและเริ่มเลียนแบบเสียงของเด็กที่เปล่งจะเริ่มมีความหมายและแสดงกิริยาตอบสนองการได้ยินของผู้อื่น

4. ระยะขยาย (The Stage of Expansion) อายุ 2 ถึง 4 ปี เด็กวัยนี้จะเริ่มหัดพูดเป็นคำ ๆ ระยะแรกจะเป็นการพูดโดยเรียกชื่อคำนาน ออกชื่อคนที่อยู่รอบข้าง สิ่งของต่าง ๆ ที่อยู่ใกล้ตัว รวมทั้งคำคุณศัพท์ที่เด็กได้ยินผู้ใหญ่พูดกัน

5. ระยะโครงสร้าง (Structure Stage) อายุ 4 ถึง 5 ปี การรับรู้และการสังเกตของเด็กวัยนี้ดีขึ้นมาก ทำให้เด็กได้สังเกตการณ์ใช้ภาษาของบุคคลที่อยู่รอบข้างแล้วนำมาทดลองใช้ประสบการณ์ที่เด็กได้รับ เช่น การฟังนิทาน ดูรายการโทรทัศน์ เป็นต้น

6. ระยะตอบสนอง (Responding Stage) อายุ 5 ถึง 6 ปี พัฒนาการทางภาษาของเด็กวัยนี้จะเริ่มสูงขึ้นเพราะเด็กจะเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาล เด็กได้พัฒนาคำศัพท์เพิ่มขึ้น รู้จักการใช้ประโยคอย่างเป็นระบบตามหลักไวยากรณ์ การใช้ภาษามรแบบแผนมากขึ้น

7. ระยะสร้างสรรค์ (Creative Stage) อายุตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป เด็กจะพัฒนาความสามารถทางภาษาได้สูงขึ้น สามารถจดจำสัญลักษณ์ทางภาษาได้มากขึ้น สำหรับด้านการพูดสามารถใช้ถ้อนคำที่เป็นสำนวนหรือคำที่มีความหวายลึกซึ้งได้

นิตยา ประพฤติกิจ (2546, น. 159-160) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัย 2-5 ขวบ ในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ดังนี้

ในด้านการฟัง

เด็ก 2 ขวบ เข้าใจคำและประโยคง่าย ๆ ชอบฟังโฆษณาทางโทรทัศน์และเสียงที่สะกิดใจ ชอบฟังเรื่องง่าย ๆ สั้น ๆ และเพลงกล่อมเด็ก

เด็ก 3 ขวบ ชอบฟังเสียงต่าง ๆ ที่ได้ยินอยู่คุ้นหู เช่น เสียงสัตว์ ยานพาหนะ เครื่องใช้ในครัวเรือน ชอบฟังนิทานที่ผู้ใหญ่อ่านให้ฟังแบบสองต่อสอง ฟังได้ไม่ได้นานแต่จะฟังอย่างตั้งอกตั้งใจ

เด็ก 4 ขวบ ฟังเรื่องได้นานขึ้น ยังชอบให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟังแบบสองต่อสองอาจเลือกหนังสือมาให้ผู้ใหญ่อ่านให้ฟัง สามารถปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ได้

เด็ก 5 ขวบ จะตั้งใจฟังนานขึ้น ชอบฟังนิทาน เพลง เล่นนิ้ว และคำคล้องจอง สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้มากขึ้น

ในด้านการพูด

เด็ก 2 ขวบ มีคำว่า “ไม่” ติดปาก พยายามพูดคำง่าย ๆแต่อาจพูดประโยคสั้น ๆ จนถึงโต้ตอบได้ด้วยคำศัพท์ง่าย ๆ และสั้น ๆ สามารถเรียกชื่อต่าง ๆ ได้ เช่น อวัยวะต่าง ๆ รูปภาพ และชอบตอบสั้น ๆ

เด็ก 3 ขวบ สามารถสนทนาโต้ตอบได้แต่ยังใช้คำง่าย ๆ และประโยคสั้น ๆ ที่มี 3-4 คำ อาจพูดคนเดียว ชอบใช้คำถามประเภท “ทำไม” กับผู้ใหญ่

เด็ก 4 ขวบ เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ได้เร็วและนำไปใช้ เพื่อบ่งถึงความคิด ท่าทาง และความรู้สึกของตัวเอง เชื่อมคำได้มากขึ้น รู้จักนำกฎไวยากรณ์ไปใช้ ชอบโอ้อวดและทะเลาะ บางทีพูดคนเดียว คุยกับเพื่อนในฝัน ชอบทดสอบภาษาและใช้คำถาม “ทำไม” เพื่อหาคำตอบ

เด็ก 5 ขวบ ใช้ภาษาได้เหมาะสมถูกกาลเทศะมากขึ้น ชอบพูดมาก ชอบใช้ประโยค “เพราะว่า....” รู้คำศัพท์กว้างขวางขึ้น สามารถใช้ประโยคยาว ๆ ทีทมีคำ 6-8 คำได้ สามารถใช้คำเปรียบเทียบวัตถุ 2 สิ่งได้

ในด้านการเขียน

เด็ก 2 ขวบ ลากเส้นขยุกขยิก ลากเส้นตามรูปวงกลมได้ จับดินสอหรือปากกาโดยใช้ทั้งมือจับและทั้งแขนขยับเขยื้อน จะขีดเขียนจนเต็มหน้ากระดาษ พอใจกับรอยขีดเขียนของตนเอง

เด็ก 3 ขวบ ชอบเขียนตัวอักษรตัวโต ๆ ทุกหนทุกแห่ง ชอบวาดและระบายสี ที่ออกมาจะใหญ่ ดูง่าย และไม่สมบูรณ์

เด็ก 4 ขวบ จดจำอักษรบางตัวได้รวมทั้งจำชื่อตัวเองก็ได้ อาจเขียนชื่อตัวเองได้ หรือเขียนได้เป็นบางตัว ชอบวาดและระบายสี การวาดรูปคนวาดแค่เพียงเส้นตรงแนวตั้งและร่างแบบหยาบ ๆ แต่วาดรูปวงกลมและสี่เหลี่ยมได้

เด็ก 5 ขวบ เขียนชื่อตนเองได้ การเขียนพยัญชนะ ตัวเลข อาจเขียนไม่เรียงลำดับ และบางทีเขียนกลับหัวก็มี สามารถเขียนตัวเลขได้แต่ตัวไม่เท่ากันและมีขนาดพอดี ๆ จับดินสอปากกาหรือพู่กันได้ดีขึ้น ชอบวาดและระบายสี สามารถวาดภาพที่ยากขึ้นได้ และภาพมีความสมบูรณ์มากขึ้น ชอบเลียนแบบ สามารถวาดรูปสี่เหลี่ยมและวงกลมเข้าด้วยกัน ชอบถามถึงตัวสะกดของคำ

ในด้านการอ่าน

เด็ก 2 ขวบ อาจจำสิ่งของได้ สามารถเปิดหนังสือชี้และเรียกชื่อได้ถูกต้อง

เด็ก 3 ขวบ อาจรู้จักใช้คำง่าย ๆ (บางคนใช้วิธีท่องจำ บางคนก็จำได้เอง)

เด็ก 4 และ 5 ขวบ บอกได้ถูกว่าคำไหนเหมือนหรือต่างกัน จำคำได้บ้าง เช่น ชื่อตนเอง ป้ายประกาศ ชื่อขนมที่รับประทานบ่อย ๆ โฆษณาในโทรทัศน์ ยี่ห้อรถยนต์หรือสินค้า

เด็กปฐมวัยเป็นระยะที่มีการพัฒนาทางภาษาได้เร็วสามารถพูดเป็นประโยคที่ชัดเจน รู้จักคำมากขึ้น สามารถเลือกคำได้เหมาะสม รู้จักฟัง เข้าใจ และทำตามคำสั่งได้ สนใจการฝึกอ่าน ชอบเล่าเรื่อง สนใจคำใหม่ ๆ ศัพท์ต่าง ๆ ซักถามความหมายของคำอยู่เสมอ แนวทางการส่งเสริมภาษาสำหรับเด็กคือเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้พูด สนทนาโต้ตอบ เล่นเกมการศึกษา เล่าเรื่องให้ฟัง อ่านโคลง คำคล้องจอง อ่านหนังสือให้ฟัง ร้องเพลง การรับฟังความคิดเห็นของเด็ก ซึ่งหลักการดังกล่าวนี้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็ก เช่น ครู ผู้ปกครอง ควรได้รับความรู้และแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยเพื่อให้สามารถส่งเสริมด้านภาษาแก่เด็กได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

สมโภชน์ พนาวาส (2556, น. 21-22) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของ เนสเซล (Nessesl, 1989, pp. 5-21) ประกอบด้วยขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ขั้นแรกเริ่ม (Pre Language) เด็กอายุ 1-10 เดือน จะมีความสามารถจำแนกเสียงต่าง ๆ ได้ แต่ยังไม่มีความสามารถควบคุมการออกเสียง เด็กจะทำเสียงอ้อแอ้หรือเสียงแสดงอารมณ์ต่าง ๆ เด็กจะพัฒนาการออกเสียงขึ้นเรื่อย ๆ จนใกล้เคียงกับเสียงในภาษาจริง ๆ มากขึ้นตามลำดับ เรียกว่าเป็นคำพูดเทียม (Pseudo wire) พ่อแม่ที่ตั้งใจฟังและพูดตอบจะทำให้เด็กเพิ่มความสามารถในการสื่อสารมากยิ่งขึ้น

ขั้นที่ 1 อายุ 10-18 เดือน เด็กจะควบคุมการออกเสียงคำที่จำได้ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ในการสื่อสารถึง 50 คำ คำเหล่านี้จะเกี่ยวข้องกับคน สัตว์ สิ่งของ หรือเรื่องราวในสิ่งแวดล้อม การที่เด็กออกเสียงคำหนึ่งหรือสองคำ อาจมีความหมายรวมถึงประโยคหรือวลีทั้งหมด การพูดชนิดนี้มีชื่อเรียกว่า Holophrastic Speech

ขั้นที่ 2 อายุ 18-24 เดือน การพูดขั้นนี้จะเป็นการออกเสียงคำสองคำและวลีสั้น ๆ มีชื่อเรียกว่า Telegraphic Speech คล้าย ๆ กับโทรเลข คือ มีเฉพาะคำสำหรับสื่อความหมาย เด็กเรียนรู้คำศัพท์มากขึ้นถึง 300 คำ รวมทั้งคำกิริยาและคำปฏิเสธ เด็กจะสนุกสนานกับการพูดคนเดียวในขณะที่ทดลองพูดคำและโครงสร้างหลาย ๆ รูปแบบ

ขั้นที่ 3 อายุ 24-30 เดือน เด็กจะเรียนรู้ศัพท์เพิ่มขึ้นถึง 450 คำ วลีจะยาวขึ้น พูดประโยคความเดียวสั้น ๆ มีคำคุณศัพท์รวมอยู่ในประโยค

ขั้นที่ 4 อายุ 30-36 เดือน คำศัพท์จะเพิ่มขึ้นถึง 1,000 คำ ประโยคเริ่มซับซ้อนขึ้น เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ส่งเสรอมพัฒนาการทางภาษา จะแสดงให้เห็นถึงความเจริญงอกงามทางด้านจำนวนศัพท์และรูปแบบของประโยคอย่างชัดเจน

ขั้นที่ 5 อายุ 36-50 เดือน เด็กสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพในครอบครัวและผู้คนรอบข้าง จำนวนคำศัพท์ที่เด็กรู้มีประมาณ 2,000 คำเด็กใช้โครงสร้างของประโยคหลายรูปแบบเด็กจะพัฒนาพื้นฐานการสื่อสารด้วยวาจาอย่างมั่นคง และเริ่มต้นเรียนรู้ภาษาเขียน

2.3.4 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

เด็กปฐมวัยสามารถเรียนรู้ภาษาโดยการการสอนที่ไม่เป็นทางการได้ เนื่องจากเป็นการพัฒนาทางด้านสติปัญญา หากเด็กในอยู่ในสภาพแวดล้อมหรือมีปฏิสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาจะทำให้เด็กเข้าใจและสามารถใช้ไวยากรณ์พื้นฐานได้ ซึ่งมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้ทำการศึกษา ค้นคว้าและทดลอง ทำให้ทราบถึงทฤษฎีของพัฒนาการทางภาษาของเด็กแต่ละวัย ดังต่อไปนี้

สุภาวดี ศรีวรรธนะ (2542, น. 33-45) ได้กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กว่า เด็กเรียน การฟังและการพูดโดยไม่ต้องอาศัยการสอนอย่างเป็นทางการ การที่เด็กได้มีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับภาษาจะทำให้เด็กเข้าใจและใช้ไวยากรณ์พื้นฐานของภาษาเมื่ออายุได้ 4 หรือ 5 ปี และแบ่งทฤษฎีเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาออกเป็น 6 ทฤษฎี คือ

1. ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน (The autism theory หรือ Autistic theory) ผู้ตั้งทฤษฎีนี้ คือ มอเร่อร์ (Mowrer) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน ทฤษฎีนี้เชื่อว่าการเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น มอเร่อร์ (Mowrer) เชื่อว่าความสามารถในการฟัง และความเพลิดเพลินจากการได้ยินเสียงผู้อื่นและเสียงตัวเองเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ต่อพัฒนาการทางภาษา

2. ทฤษฎีการเลียนแบบ (The imitation theory) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าพัฒนาการทางการพูด เกิดขึ้นได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งเกิดขึ้นได้จากการมองเห็นหรือการได้ยินเสียง ผู้ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษาอย่างละเอียด คือ Lewis ซึ่งเชื่อว่าการเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจและความสนใจของตัวเด็กเอง ปกติช่วงความสนใจของเด็กนั้นสั้นมาก เด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำ ๆ กัน จึงทำให้เด็กมักพูดซ้ำ ๆ ในระยะการเล่นเสียง ก็ใช้การเคาะโต๊ะเคาะจังหวะไปด้วย เมื่อศึกษากระบวนการในการเลียนแบบภาษาพูด พบว่า จุดเริ่มต้นเกิดเมื่อ พ่อ แม่เลียนแบบเด็กในระยะเล่นเสียง เช่น เด็กบังเอิญพูดพยางค์ คำว่า “แม่” เมื่อเสียงที่ เด็กเปล่งออกมานั้นก่อให้เกิดความสนใจ เด็กก็จะกล่าวซ้ำอีกและเป็นจังหวะเดียวกันกับที่แม่ปรากฏตัวเข้ามา เด็กจึงหยุดพูด แต่แม่อาจไม่สังเกตและอาจพูดกับลูกว่า “แม่หรือคะ” “หาแม่หรือคะ” ซึ่งเท่ากับเร้าความสนใจเด็กขึ้นมาใหม่ เด็กก็ปรารถนาจะทำต่อไป อาจเปล่งเสียงคนเดียวซ้ำ ๆ ผลสุดท้ายเด็กจะโยงความเข้าใจจากเสียงไปยังบุคคลและเข้าใจในความหมายได้

3. ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement theory) ทฤษฎีนี้อาศัยพื้นฐานและหลักการ จากทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลายถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข ซึ่ง Rheingold พบว่า หากเด็กได้รับรางวัลหรือได้รับการเสริมกำลังใจ เด็กจะพูดมากขึ้น

4. ทฤษฎีการรับรู้ (Motor theory of perception) ทฤษฎีนี้เชื่อว่าเด็กเรียนรู้ภาษา โดยการรับรู้ทางการฟัง เด็กจะพูดซ้ำกับตนเองและหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปาก ซึ่งจะนำไปสู่การเรียนรู้คำ จากการที่ Liberman ได้ตั้งสมมติฐานว่าการรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับ

การเปล่งเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังและพูดซ้ำกับตนเองหรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำนั่นเอง

5. ทฤษฎีความบังเอิญจากการเล่นเสียง (Babble luck) ซึ่ง Thorndike เป็นผู้คิดโดยอธิบายว่า เมื่อเด็กกำลังเล่นเสียงอยู่นั้นบังเอิญมีบางเสียงไปคล้ายกับเสียงที่มีความหมายในภาษาพูดของพ่อแม่ พ่อแม่จึงให้รางวัลในทันที ด้วยวิธีนี้เด็กจะพัฒนาการทางภาษาไปเรื่อย ๆ

6. ทฤษฎีการให้รางวัลของแม่ (Mother reward theory) ซึ่ง John Dollard และ Nell Miller เป็นผู้คิดตั้งทฤษฎีนี้ โดยเกี่ยวกับบทบาทของแม่ในการพัฒนาภาษาของเด็กว่าภาษาที่แม่ใช้ในการเลี้ยงดูเพื่อสนองความต้องการของลูกจะเป็นเหตุให้เกิด ภาษาพูดแก่ลูก ด้วยกระบวนการเรียนรู้ภาษาพูดของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารได้

รุ่งนภา วุฒิ (2543, น. 15) ได้สรุปพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยว่าภาษา เกิดจากกระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กตั้งแต่แรกเกิดจนสามารถสื่อสารได้ ตามแนวคิดของนักจิตวิทยาการศึกษาที่กล่าวไว้ดังนี้

1. การเลียนแบบ (Imitation) เป็นกระบวนการท่สำคัญในการเรียนรู้ภาษา เพราะเป็นขั้นที่เด็กเลียนเสียงของคำ และพูดตามเสียงที่ได้ยิน

2. การเอาอย่าง (Identification) เด็กมิได้เลียนแบบการออกเสียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่จะเลียนแบบท่าทาง นิสัยใจคอจากบุคคลตามเสียงที่ได้ยินด้วย

3. การเลียนแบบพฤติกรรมตอบสนองพร้อมกับสิ่งเร้าหลายตัว (Multiple Response) เป็นพฤติกรรมตอบสนองสิ่งเร้าที่เด็กพยายามทำตามโดยลองใช้อวัยวะการเปล่งเสียงต่าง ๆ นั้นให้ทำงานร่วมกัน ได้แก่ ส่วนสมองที่รับรู้ มองเห็น ได้ยิน ส่วนที่สะสมความจำ ควบคุม ริมฝีปาก สีหน้าท่าทางและสายตา

4. การเรียนรู้โดยสัมพันธ์กับสภาวะ (Association Learning) เด็กเรียนรู้คำและความหมายโดยอาศัยความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสิ่งของหรือพฤติกรรม เช่น เด็กเรียนรู้คำว่าตุ๊กตา เมื่อแม่ยื่นตุ๊กตาให้แล้วบอกว่าตุ๊กตา เด็กเรียนรู้ได้จากการเชื่อมโยงเสียงและสิ่งของเข้าด้วยกัน

5. การเรียนรู้แบบถามตอบ (Question-Answering) เมื่อได้เรียนรู้ภาษาไปบ้างแล้ว เด็กจะเกิดความคิดอย่างมีเหตุผลขึ้น ความสงสัยและความอยากรู้อยากเห็นทำให้เด็กชอบใช้คำถาม การตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นโดยการตอบคำถามจะช่วยให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้น

6. การลองผิดลองถูก (Trial and Error) ช่วงนี้เป็นช่วงลองปฏิบัติ อาจจะถูกบ้างผิดบ้าง การเร้าใจและการชมเชยเมื่อเด็กออกเสียงได้ถูกต้องจะทำให้เด็กมั่นใจและช่วยให้ภาษาพัฒนาได้รวดเร็วขึ้น

7. การถ่ายทอดการเรียนรู้ (Transfer of Learning) การเรียนรู้สิ่งใหม่จะง่ายขึ้น ถ้าผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวพันกันมาก่อน เช่น การรู้จักไก่แล้วสอนให้รู้จักเป็ด ห่าน โดยชี้ให้เห็นความแตกต่าง เด็กจะจำได้เร็วและมีความคิดตามลำดับอย่างเป็นระเบียบ

ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (วรนาท รักสกุลไทย และนฤมล เนียมหอม, 2549, อ้างถึงใน กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 22) เพียเจต์ (Piaget) เชื่อว่า ภาษาที่เด็กใช้เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นระดับพัฒนาการทางสติปัญญาของเด็ก ทฤษฎีของเพียเจต์ แสดงรายละเอียดเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาตามลำดับขั้นพัฒนาการทางสติปัญญา ดังนี้

1. ขั้นประสาทสัมผัสและการเคลื่อนไหว (Sensorimotor Period) เป็นช่วงที่เด็กเรียกคำโดยเชื่อมโยงคำกับกิจกรรม เด็กในขั้นนี้มีความต้องการอย่างแรงกล้าในการเรียนรู้ภาษาเด็กจะพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก แม้ว่าจะอยู่คนเดียวหรือถูกห้ามก็ตาม ซึ่งแตกต่างจากแนวคิดของนักพฤติกรรมนิยมที่เชื่อว่ารางวัลทำให้เด็กทำซ้ำ เพียเจต์เชื่อว่าการทำซ้ำของเด็กเกิดจากความพึงพอใจของตัวเด็กเองในการใช้ภาษา

2. ขั้นความคิดก่อนเกิดปฏิบัติการ (Preoperational Period) เป็นช่วงที่เด็กใช้สัญลักษณ์ แทนวัตถุหรือประสบการณ์ เช่น ใช้บล็อกแทนบ้าน ใช้เส้นขีดเขี่ยแทนคำ เด็กวาดภาพอย่างมีจุดมุ่งหมาย วาดภาพเพื่อสื่อจินตนาการของตนเองได้ เด็กจะเรียนรู้คำศัพท์มากมาย และรู้จักใช้คำ เหล่านั้นเรียงร้อยเป็นประโยคที่ค่อย ๆ เพิ่มความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น

3. ขั้นปฏิบัติการคิดแบบรูปธรรม (Concrete Operational Period) เป็นช่วงที่เด็กคิดได้มากกว่า 1 มุมมอง สามารถสร้างประโยคและเข้าใจได้เมื่อตัวอักษรตัวเดียวกัน ไปอยู่ในทิศทางต่างกันในแต่ละคำ

4. ขั้นปฏิบัติการคิดแบบนามธรรม (Formal Operational Period) เป็นช่วงที่เด็กเข้าใจเหตุผลซึ่งเป็นนามธรรม จึงเข้าใจสัญลักษณ์ทางภาษาได้ดี

หลักการสอนตามทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 22, อ้างถึงใน พรรณี บัญชรหัตถกิจ, 2552)

1. การขัดการเรียนการสอนให้เด็กปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม กระตุ้นให้เด็กได้ลงมือกระทำ โดยครูเป็นผู้อำนวยการเรียนรู้ ตอบคำถามของเด็ก และเปิดโอกาสให้เด็กแสดงออก

2. จัดหาอุปกรณ์การเรียนรู้ที่เป็นรูปธรรม มีความเหมาะสม และมีจำนวนเพียงพอ

3. จัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการ ให้เด็กได้รับประสบการณ์เรียนรู้ที่มีความหลากหลาย ในขอบเขตเนื้อหาที่มีความแตกต่างกัน

4. จัดเด็กให้เรียนรู้จากแรงจูงใจและวินัยในตนเอง ครูเปิดโอกาสให้เด็กเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ให้เด็กได้แสดงพฤติกรรมและมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

5. จัดการเรียนการสอนโดยไม่ควรเร่งขั้นพัฒนาการ

6. จัดการเรียนการสอนภาษาโดยคำนึงว่าเด็กรับรู้ส่วนรวมมากกว่าส่วนย่อย

ทฤษฎีวัฒนธรรมเชิงสังคมของไวก๊อตสกี้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552, น. 25, อ้างถึงใน สุรางค์ โค้วตระกูล, 2556) ไวก๊อตสกี้ (Vygotsky) เชื่อว่ามนุษย์มีความต้องการภายในที่จะมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม การเติบโตทางภาษาขึ้นอยู่กับการที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับผู้คน และวัตถุในสภาพแวดล้อม บทบาทของผู้ใหญ่มีส่วนสำคัญต่อการเรียนรู้ของเด็ก เมื่อระดับการรู้ภาษาของเด็กต่างจากระดับจริงที่เด็กสามารถทำได้ ปฏิสัมพันธ์ของผู้ใหญ่ต่อเด็กจะช่วยชี้แนะ และขยายประสบการณ์ด้านภาษาของเด็ก มีสาระสำคัญ ดังนี้

ระดับของสติปัญญา แบ่งเป็น 2 ขั้น คือ

1. ระดับสติปัญญาขั้นเบื้องต้น (Elementary Mental Processes) หมายถึง สติปัญญาตามธรรมชาติบนพื้นฐานของระบบทางชีวภาพที่มนุษย์ทุกคนมีเหมือนกันโดยไม่ต้องเรียนรู้

2. ระดับสติปัญญาขั้นสูง (Higher Mental Processes) หมายถึง สติปัญญาที่เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้ใหญ่ที่ให้การอบรมเลี้ยงดู ถ่ายทอดวัฒนธรรมให้โดยใช้ภาษา เมื่อเด็กเรียนรู้ภาษา จะทำให้เด็กเรียนรู้ความคิดรวบยอด สัญลักษณ์ต่าง ๆ ช่วยให้เด็กเข้าใจสิ่งแวดล้อมมากยิ่งขึ้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการคิดและมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาสติปัญญา

ครูสามารถช่วยให้เด็กเกิดการเรียนรู้ได้ ถ้าครูทราบขอบเขตการเรียนรู้ (Zone of Proximal Development) ซึ่งหมายถึง ช่วงห่างระหว่างระดับพัฒนาการหรือความรู้ความสามารถที่เด็กมีเทียบกับพฤติกรรมการแก้ปัญหาของเด็ก เป็นการแสดงระดับศักยภาพของพัฒนาการทางสติปัญญาเป็นระดับ โดยเริ่มต้นจากปัญหาที่ยังแก้ด้วยตนเองไม่ แต่อาจแก้ได้ถ้าได้รับการแนะนำ (Guidance) และการร่วมงาน (Collaboration) กับผู้ใหญ่และเพื่อนวัยเดียวกันที่มีความสามารถมากกว่า เป็นการช่วยเหลือเด็กในการเรียนรู้ (Scaffolding) เด็กจะเพิ่มพูนความรู้ความสามารถหรือพัฒนาการทางสติปัญญาจนแก้ปัญหานั้นได้ด้วยตนเอง

ขั้นพัฒนาการทางภาษา มี 3 ขั้น

ขั้นที่ 1 ภาษาสังคม (Social Speech) อายุแรกเกิดถึง 3 ปี เด็กใช้ภาษาเพื่อแสดงความคิดหรืออารมณ์ และควบคุมพฤติกรรมของผู้อื่น โดยใช้คำพูดพยางค์เดียว เช่น “ไม่” หมายความว่า “ไม่ชอบ” “ไม่ต้องการ” “ไม่ได้” ภาษาสังคมเป็นภาษาที่เด็กใช้ในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

ขั้นที่ 2 ภาษาที่พูดกับตนเอง (Egocentric Speech) อายุ 3-7 ปี เด็กใช้ภาษาพูดกับตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับใคร แม้ว่าจะพูดคนเดียวแต่มักจะออกเสียงให้ผู้อื่นได้ยินด้วย ภาษาที่พูดกับตนเองมีบทบาทสำคัญในการประสานความคิดและพฤติกรรม

ขั้นที่ 3 ภาษาที่พูดในใจเฉพาะตนเอง (Inner Speech) อายุ 7 ปีขึ้นไป การคิดทุกอย่างใช้ภาษาที่พูดในใจ ภาษาที่พูดในใจเป็นตัวแปรในการพัฒนาสติปัญญาขั้นสูง

หลักการสอนของไวก๊อตสกี้ คือ ขอบเขตการเรียนรู้ซึ่งเป็นแนวทางให้ครูสามารถช่วยเหลือ เด็กให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ ไวก๊อตสกี้เรียกวิธีสอนนี้ว่า การสอนโดยการ

ช่วยเหลือของครู คือ เด็กเป็นผู้ลงมือกระทำและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเด็กทุกคนมีขอบเขตการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องทราบว่าเด็กมีขอบเขตการเรียนรู้ต่างกัน การช่วยเหลือจากครูจะช่วยให้เด็กทุกคนเกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพของตน

2.3.5 ทักษะทางภาษาด้านการฟัง

การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ เพราะเป็นทักษะที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันมากที่สุด เด็กเรียนรู้การฟังมาตั้งแต่เกิด การฟังของเด็กเป็นการรับรู้โดยประสาทสัมผัสทางหู เด็กฟังแล้วสามารถรับรู้ สังเกต จำแนก เปรียบเทียบสิ่งต่าง ๆ รอบตัวเด็กแล้วสะสมเป็นประสบการณ์และสามารถดึงประสบการณ์ออกมาใช้ในการสื่อสารกับผู้ที่อยู่ใกล้ชิดได้ ทั้งยังเป็นทักษะพื้นฐานในการพัฒนาทักษะด้านอื่น ๆ การพัฒนาทักษะทางด้านการฟัง จะส่งผลดีต่อการเรียนรู้ของเด็กในด้านอื่น ๆ ต่อไป

2.3.5.1 ความหมายของการฟัง

กุลยา ตันติผลาชีวะ (2551, น. 145-146) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การรับรู้เรื่องราวด้วยประสาทสัมผัสทางหูที่เด็กสะสมแล้วนำไปสร้างเสริมพัฒนาการทางภาษษมากกว่าการใช้เพื่อพัฒนาสติปัญญา เด็กจะเก็บคำพูด จังหวะเรื่องราว จากสิ่งที่ได้ยินมาสานต่อเป็นคำศัพท์เป็นประโยคที่จะถ่ายทอดไปสู่การพูด ถ้าเรื่องราวที่เด็กได้ฟังมีความชัดเจน ง่ายต่อการเข้าใจ เด็กจะได้คำศัพท์ และมีความสามารถมากขึ้น

ณภัทรสร จรจรัญ (2551, น. 77) กล่าวว่า การฟังของเด็กปฐมวัย หมายถึง การจัดการเรียนรู้ให้เด็กฟังแล้วปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ เช่น กลังจากครูให้เด็กฟังคำคล้องจองประกอบภาพช้าง แล้วให้เลียนแบบเสียงช้าง ทำท่าเคลื่อนไหว อวัยวะต่าง ๆ เช่น ช้างร้อนแปร่น แปร่น ช้างพ่นน้ำ ช้างแกว่งหาง ช้างเดินไปมา ซึ่งการดังกล่าว เด็กจะต้องใช้สมาธิ ตั้งใจจดจำสิ่งที่ได้ยิน ทำให้ช่วยเร้าความสนใจของเด็กในการเข้าร่วมกิจกรรม จนปฏิบัติตามคำสั่งได้และเกิดความสุขจากการเรียนรู้

กาญจนา นักฆ้อง (2556, น. 10) กล่าวว่า การฟัง คือ การรับรู้เรื่องราวด้วยประสาทสัมผัสทางหูที่สะสม และสามารถรับรู้และเข้าใจความหมายของเสียงนั้น เช่น การตั้งใจรับรู้เสียงที่ได้ยิน จำแนกเสียง การฟังเรื่องราว ปฏิบัติตามคำสั่ง

ชลาธิป สมาหิโต (2556, น. 26) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง พฤติกรรมของการรับรู้ที่ประกอบด้วยความสนใจ ความตั้งใจ การตระหนักในข้อความที่ได้ยิน

อรวรรณ เฟื่องฟู (2557, น. 51) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การรับรู้เสียงผ่านประสาทสัมผัสทางหูอย่างเข้าใจความหมาย สามารถตีความและเชื่อมโยงเสียงที่รับรู้กับประสบการณ์ได้

ศุภัชญา กุนทีกาญจน์ (2557, น. 12) การฟังเป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการได้ยิน เมื่อได้ยินแล้วมีการตั้งใจรับรู้และแปลความหมายเพื่อความเข้าใจในสิ่งที่ได้ยิน ทักษะการฟังเป็นสิ่งที่ควรส่งเสริมแก่เด็กปฐมวัย เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการฟังเรื่องราวต่าง ๆ และถ่ายทอดได้อย่างเหมาะสม

เบญจมาศ จันทร์โคตร (2558, น. 40) กล่าวว่า การฟัง หมายถึง การกระทำที่แสดงออกผ่านการรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสทางหูและทางสายตาแล้วเกิดปฏิกิริยาตอบสนองพฤติกรรมของเด็กปฐมวัยที่แสดงออก ได้แก่ รับฟังสิ่งที่ครูเล่าด้วยความตั้งใจ การฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง ได้ฟังและปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ปฏิบัติตามคำแนะนำ ตอบคำถามได้ถูกต้อง พูดคุยแสดงความคิดเห็นต่อเรื่อง การปฏิบัติตามคำสั่ง ได้แก่ การรับเสียงพูดและเกิดความเข้าใจ สามารถปฏิบัติตามคำสอนคำแนะนำและคำบรรยายได้ถูกต้อง

สรุปได้ว่า การฟังเป็นกระบวนการที่หูของเราได้ยินเสียง แล้วตั้งใจฟังอย่างรับรู้และแปลความหมายเพื่อทำความเข้าใจกับเสียงที่ได้ยินนั้น เด็กปฐมวัยควรได้รับการฝึกฟังเสียงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเสียงที่อยู่ในสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติ หรือเสียงดนตรีอย่างตั้งใจและมีสมาธิ เนื่องจากการฟังเป็นทักษะภาษาทักษะแรกที่สำคัญอย่างยิ่ง

2.3.5.2 ความสำคัญของการฟัง

การฟัง เป็นพื้นฐานของการสื่อสารที่สำคัญอย่างยิ่ง และยังเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นทักษะที่จะนำไปสู่ทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน เด็ก ๆ จึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการฟังให้มาก เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการฟัง ดังต่อไปนี้

ณภัทรสร จรจรัญ (2551, น. 11) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของทักษะทางภาษา ทั้งด้านการพูด การอ่านและการเขียน การฝึกให้เด็กรู้จัดฟังเสียงต่าง ๆ เช่น เสียงพูด เสียงเพลง เสียงเคาะ เสียงปรบมือ จะเป็นจังหวะหรือไม่เป็นจังหวะก็ตามเป็นการกระตุ้นเร้าให้สมองของเด็กทำงาน เมื่อเด็กฟังเสียงต่าง ๆ เด็กจะรู้จักคำ ใช้ความคิดรู้จักแยกแยะประเภทสิ่งที่ได้รับรู้ได้ดีและแม่นยำมากขึ้นเรื่อย ๆ การฝึกให้เด็กฟังคำตั้งแต่ยังเด็กจึงเป็นพื้นฐาน ในการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ ความคิดหรือสติปัญญาไว้ จึงควรส่งเสริมและจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการฟังให้แก่เด็กปฐมวัยเป็นอย่างยิ่ง

ภัทรดรา พันธุสีดา (2551, น. 13) กล่าวว่า การฟัง เป็นทักษะทางภาษาที่ใช้มากที่สุดและมีส่วนสำคัญต่อการพูด การอ่านและการเขียน การฟังช่วยให้ได้รับรู้ ประสบการณ์ความสนุกสนาน สร้างมนุษยสัมพันธ์ และส่งผลต่อการเลือก ประเมิน และติดสินใจ นอกจากนี้การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่เด็กปฐมวัยเรียนรู้ได้ดีกว่าทักษะด้านอื่น

นงลักษณ์ งามขำ (2551, น. 10) กล่าวว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญและเป็นพื้นฐานของทักษะทางภาษาด้านการพูด การอ่าน และการเขียน การฝึกให้เด็กรู้จักฟังเสียงต่าง ๆ จะช่วยให้สมองของเด็กทำงาน ได้ใช้ความคิดและรู้จักคำ จึงควรส่งเสริมและจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการฟังให้แก่เด็กปฐมวัยเป็นอย่างยิ่ง และต้องอาศัยกระบวนการที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. การได้ยิน (Hearing) การได้ยินเป็นกระบวนการรับรู้ทางโสตชั้นแรกของการฟัง

2. การฟัง (Listening) เมื่อหูรับสัญญาณเสียงเข้าไปแล้ว จะส่งไปยังสมองตามลำดับขั้นเพื่อแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน ในขั้นนี้ต้องใช้สมาธิและความตั้งใจอย่างจริงจัง

3. การรับรู้ความหมาย (Auditing) เป็นกระบวนการขั้นสูงของการฟัง นอกจากจะรู้ความหมายของเสียงที่ได้ยินแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง และรู้จักประเมินว่าควรเชื่อถือเพียงใด แล้วจึงปสดงปฏิกิริยาโต้ตอบไปตามที่ต้องการ

สรุปได้ว่า การฟังเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังเป็นพื้นฐานของทักษะการพูด การอ่าน และการเขียน เด็กปฐมวัยควรได้รับการกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมในทักษะการฟังเป็นอย่างมาก

2.3.5.3 ประเภทของการฟัง

การฟังนั้นประกอบไปด้วยหลากหลายประเภท เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ และการตอบสนองที่แตกต่างกัน การฟังแต่ละประเภทจึงมีวัตถุประสงค์แตกต่างกันออกไป ดังนี้

สุภาวดี ศรีวัรรธนะ (2542, น. 60) ได้แบ่งประเภทของการฟังที่ควรส่งเสริมให้กับเด็กปฐมวัย ดังนี้

1. การฟังเพื่อจำแนกความแตกต่างของเสียง คือ สามารถเข้าใจความแตกต่างของเสียงที่ฟังได้

2. การฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง คือ การฟังคำสั่งและสามารถปฏิบัติตามได้ถูกต้อง

3. การฟังเพื่อเข้าใจความหมายของคำศัพท์ คือ สามารถเข้าใจคำศัพท์ได้ถูกต้องว่าหมายถึงอะไร

4. การฟังเพื่อเข้าใจเรื่องราว คือ การฟังเรื่องราวนั้น ๆ อย่างตั้งใจและสนใจจนเกิดความเข้าใจสามารถจับใจความสำคัญของเรื่องที่ฟังได้

กรวิภา สรรพกิจจำนง (2548, น. 35-36) ได้จัดประเภทของการฟังไว้ 7 ประการ คือ

1. การฟังทั่ว ๆ ไปในชีวิตประจำวัน (Simple Listening) เช่น การฟังการสนทนา การฟัง ทางโทรศัพท์

2. การฟังเพื่อจำแนกเสียง (Discriminative) เช่น การฟังเสียงสัตว์ เสียงยวดยาน เสียงที่ แสดงความรู้สึก

3. การฟังเพื่อเป็นการพักผ่อน (Listening for Relaxation) เช่น การฟังบทกลอน การฟัง เรื่องราว และนิทานต่าง ๆ

4. การฟังเพื่อจับสารสำคัญ (Listening for Information) เช่น การฟังประกาศ การฟัง ความคิดเห็น และการฟังเพื่อตอบคำถาม

5. การฟังเพื่อจับความคิด (Listening to Organize Ideas) เช่น การฟังการอภิปราย และ การแสดงความคิดเห็นต่าง ๆ

6. การฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ (Critical Listening)

7. การฟังเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ (Creative Listening) เช่น การฟังดนตรี และการแสดงต่าง ๆ

รสสุคนธ์ แนวบุตร (2555, น. 11) กล่าวว่า ประเภทของการฟัง คือ ฟังเพื่อความรู้ ฟังเพื่อความบันเทิง ฟังเพื่อความเข้าใจและปฏิบัติได้ถูกต้อง ฟังเพื่อการแสดงความคิดเห็น สำหรับเด็กปฐมวัยควรจัดให้มีการฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง

สุพรรณิกา สายทองเย็น (2562, น. 43) กล่าวว่า การฟังมีหลายประเภท ได้แก่ การฟังเพื่อจำแนกเสียง การฟังเพื่อปฏิบัติตามคำสั่ง การฟังเพื่อเข้าใจความหมายของคำศัพท์ การฟังเพื่อเข้าใจเรื่องราว การฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ การฟังเพื่อส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ และการฟังเพื่อการพักผ่อน

สรุปได้ว่า การฟังมีหลายประเภท ทุกประเภทล้วนมีความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝน เพื่อให้ความสามารถในการฟังพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.3.6 ทักษะทางภาษาด้านการพูด

2.3.6.1 ความหมายของการพูด

ณภัทรสร จรจรัญ (2551, น. 22) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การแสดงความรู้สึกจากการได้ฟังและการคิด แล้วสื่อออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ อาจเป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความรู้และประสบการณ์ โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ ซึ่งต้องอาศัยขบวนการต่าง ๆ ทำงานอย่างต่อเนื่องและประสานกัน คือ ขบวนการหายใจ ขบวนการเปล่งเสียง ขบวนการแปรเสียงและการกำธรเสียงเพื่อให้ผู้ฟัง ฟังแล้วเข้าใจได้อย่างถูกต้อง

เทพนารี คงอุ่น (2556, น. 24) กล่าวว่า การพูดเป็นกาติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นโดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ เพื่อส่งสารให้ผู้ฟังเข้าใจความจต้องการ ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง

อรวรรณ เฟื่องฟู (2557, น. 53) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การสื่อสารของมนุษย์ โดยการใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง ภาษา และอากัปกิริยาเพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง

ศักดิ์ชัย มหาอุตร (2557, น. 10) กล่าวว่า การพูด หมายถึง การเปล่งเสียงเพื่อการสื่อความหมายอย่างหนึ่ง โดยใช้น้ำเสียงภาษากิริยา ท่าทางเพื่อถ่ายทอดความในใจให้ผู้ฟังเข้าใจ ความต้องการหรือความรู้สึกนึกคิดของตนเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กปฐมวัย หากผู้ที่เกี่ยวข้อง คือ พ่อ แม่ และครู รู้จักหาวิธีที่จะส่งเสริมพัฒนาการพูดที่เหมาะสมและฝึกบ่อย ๆ ก็จะทำให้สามารถพูดได้เร็วขึ้น

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น. 146) กล่าวว่า การพูด เป็นการติดต่อสื่อสารระหว่างมนุษย์ด้วยการใช้เสียง ภาษาและท่าทางเพื่อถ่ายทอด ความรู้สึก ความคิด และความเข้าใจจากผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เป็นกระบวนการที่ไม่ได้ดำเนินไปตามระเบียบแบบแผนที่กำหนดไว้ หรืออาจกล่าวไว้ว่า การพูดเป็นกระบวนการใส่ความหมาย เกิดขึ้นควบคู่การฟังซึ่งเป็นกระบวนการแปลความหรือถอดความ

ลภัสรดา คำสงค์ (2558, น. 21) กล่าวว่า การพูดพูด หมายถึง การติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น โดยการเปล่งเสียงออกมาเป็นถ้อยคำ เพื่อส่งสารให้ผู้ฟังเข้าใจ ความต้องการ ความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ซึ่งการพูดของเด็กปฐมวัยจะต้องอาศัยกระบวนการต่าง ๆ ทำงานต่อเนื่องและประสานกัน

เบญจมาศ จันทร์โคตร (2558, น. 36) กล่าวว่า การพูด เป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารกับผู้อื่น สาระที่เด็กควรเรียนรู้เพื่อให้สามารถสื่อสารกับผู้อื่นอย่างมีความหมายและตรงตามความต้องการของเด็ก ได้แก่ คำศัพท์ที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันหรือเรื่องราวที่ตนสนใจ การเรียงลำดับคำต่าง ๆ เพื่อใช้ในการสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจ การใช้คำพูดที่เป็นที่ยอมรับหรือเป็นคำสุภาพ การใช้คำพูดที่เป็นที่ยอมรับ การใช้คำพูดให้เหมาะสมกับบุคคลที่ต้องการสื่อสารด้วยความมั่นใจในการพูดกับผู้อื่น การยอมรับความคิดที่ผู้อื่นแสดงออกด้วยการพูดและความสนใจที่มีต่อคำใหม่ ๆ

สรุปได้ว่า เด็กสามารถใช้ภาษาได้ตั้งแต่แรกเกิดและมีพัฒนาการทางภาษาเป็นลำดับขั้นตอน เมื่อเด็กมีความอยากรู้อยากเห็น หรือต้องการแสดงออกทางความคิด เด็กจะเริ่มจากการใช้เสียง รู้จัก และใช้ศัพท์ต่าง ๆ จนสามารถพูดเป็นประโยคที่สมบูรณ์และสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้เข้าใจกัน

2.3.6.2 ความสำคัญของการพูด

การพูด เป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้บุคคลอื่น ๆ ได้ทราบถึงความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของตนเอง อีกทั้งยังเป็นการแลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร ความคิดเห็น และก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูด ดังต่อไปนี้

ณภัทรสร จรจรัญ (2551, น. 23) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญอย่างหนึ่ง ใช้ในการสื่อสาร การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความเห็นเพื่อให้ผู้อื่นรู้และเข้าใจ

สมศรี ปาณะโตษะ (2551, น. 21) กล่าวว่า การพูดเป็นรากฐานของการพัฒนาภาษา ส่งเสริมพัฒนาการทางด้านสติปัญญา เป็นเครื่องมือสื่อสารอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้บุคคลมีความสุขหรือทุกข์ ดังนั้นในเด็กการพัฒนาการพูดจึงเป็นแนวทางที่จะวางให้เด็กมีความสุขในอนาคตได้ส่วนหนึ่ง

ภัทรดรา พันธีดา (2551, น. 14) กล่าวว่า การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญ ซึ่งใช้ในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้หรือความคิดให้ผู้อื่นเข้าใจ

เทพนารี คงอุ่น (2556, น. 25) กล่าวว่า การพูดมีความสำคัญต่อมนุษย์เป็นอย่างมาก เป็นการสื่อความเข้าใจระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ในการส่งเสริมพัฒนาการพูดด้วยการให้เด็กได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ

แสงระวี ดอนบัวแก้ว (2558, น. 146) กล่าวว่า การพูดเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานของการเรียนรู้ทักษะอื่น เช่นเดียวกับการฟัง เป็นการกล่าวออกเสียงเป็นถ้อยคำ วลี หรือประโยค รวมถึงการใช้กิริยาท่าทาง เพื่อถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึกและความต้องการของผู้พูดให้ผู้ฟังได้รับรู้และเกิดการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดเป็นทักษะทางภาษาที่สำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานเช่นเดียวกับทักษะการฟัง และนำไปสู่พัฒนาในทักษะอื่น ๆ เพื่อให้ผู้รับฟังได้เข้าใจถึงความรู้สึกความต้องการ ความคิดและเกิดเป็นความเข้าใจซึ่งกันและกัน

2.3.6.3 องค์ประกอบของการพูด

การพูดภาษาอังกฤษ มีองค์ประกอบต่าง ๆ หลากหลายที่ทำให้การพูดมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงความสำคัญของการพูด ดังต่อไปนี้

นพเก้า ณ พัทลุง (2548, น. 22) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการพูด ดังนี้

1. การออกเสียงคำพูด (Pronunciations) แต่ละภาษาจะมีการออกเสียงที่แตกต่างกัน ทั้งเสียงสระและพยัญชนะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ บางเสียงภาษาอังกฤษจะไม่มีในภาษาไทย ทำให้เกิดปัญหาในการออกเสียงสำหรับเด็กไทย เช่น เสียง th เช่น คำว่า Think, Thanks เป็นต้น

2. การลงน้ำหนัก (Stress) การเน้นเสียงของคำ วลี หรือ ประโยคเป็นสิ่งที่สำคัญในการพูด เพราะหากเน้นเสียงผิดที่อาจทำให้ความหมายในการพูดผิดเพี้ยนไป

3. การออกเสียงสูงต่ำ (Intonation) การพูดภาษาอังกฤษจะมีระดับเสียงสูง ปานกลาง ต่ำ ทำนองเสียงสูงและต่ำ จะขึ้นอยู่กับลักษณะของประโยค และความมุ่งหมายในการพูด

4. การเว้นจังหวะในการออกเสียงในประโยค (Rhythm) เป็นส่วนสำคัญมากเช่นเดียวกัน เพราะหากพูดผิดจังหวะไป อาจทำให้การสื่อความหมายคลาดเคลื่อนได้

วัชรี พรหมโชติ (2553, น. 14) กล่าวว่า องค์ประกอบในการพูดว่าประกอบด้วยความสามารถ ดังนี้

1. การออกเสียง (Pronunciation) ผู้พูดต้องออกเสียงพยัญชนะ สระ การเน้นหนักคำ ประโยค แลพคำควยกล้ำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง

2. ไวยากรณ์ (Grammar) ใช้ภาษาถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

3. คำศัพท์ (Vocabulary) ใช้คำศัพท์ได้หลากหลายและถูกต้อง

4. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluence) ใช้ภาษาได้อย่างคล่องแคล่ว

5. ความสามารถในการจับใจความ (Comprehensibility) โดยสามารถจับใจความของข้อมูลแล้วพูดโต้ตอบ

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น. 148) ได้แยกองค์ประกอบของการพูดไว้ 5 ประการ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluence) หมายถึง ความราบรื่น ความต่อเนื่อง และความเป็นธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) หมายถึง การพูดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

3. ปริมาณของข้อความที่สื่อสารได้ (Amount of Communication) หมายถึง ปริมาณของข้อความ หรือข้อมูลที่ใช้พูดเพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ

4. คุณภาพข้อความที่สามารถนำมาสื่อสาร (Quality of Communication) หมายถึง ความถูกต้องทางภาษษที่พูดออกไปโดยใช้ภาษาที่เข้าใจง่าย ใช้คำศัพท์ที่ถูกต้อง การออกเสียงสระ พยัญชนะ การเน้นเสียง การออกเสียงพูดสูงต่ำในประโยค ตลอดจนจังหวะในการพูด และถูกต้องตามหลักไวยากรณ์

5. ความพยายามในการสื่อสาร (Effort to Communicate) ความพยายามที่จะทำให้ผู้ฟังเข้าใจในสิ่งที่ตนพูด โดยใช้คำพูดหรือท่าทางเพื่อการสื่อสาร

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของการพูดนั้น จะประกอบไปด้วยส่วนต่าง ๆ มากมาย ไว่ว่าจะเป็นความรู้หรือความเข้าใจในระบบเสียง ไวยากรณ์ คำศัพท์ หรือแม้แต่ความคล่องคล่องในการพูดเพื่อให้การพูดนั้นมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

2.3.7 แนวทางการส่งเสริมการฟังและกสนพูดภาษาอังกฤษ

2.3.7.1 แนวทางส่งเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ทักษะการฟังภาษาอังกฤษ เป็นทักษะที่สำคัญและเป็นทักษะพื้นฐานที่จะนำไปสู่ทักษะอื่น ๆ เนื่องจากต้องฟังให้เข้าใจจึงจะสามารถตอบโต้ด้วยการพูด อ่าน หรือเขียนได้ จึงควรได้รับการพัฒนาและฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง

Finocchiaro and Brumfit (1983, pp. 138-139) ได้เสนอแนวทางการส่งเสริมทักษะการฟัง สรุปได้ ดังนี้

1. ให้ฟังคำสั่งที่ใช้ในการเรียนการสอนของ เช่น การถามคำถาม และกระตุ้นให้ผู้เรียนตอบสนองอย่างเหมาะสม ฟังการบอกแนวทางในการปฏิบัติ การอธิบายภาพ การเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นและบอกแนวทางในการทำกิจกรรมของครูเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

2. ให้ฟังเพื่อนคนอื่นถามคำถาม สรุปเรื่อง หรือเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เป็นภาษาอังกฤษ

3. ให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการแสดงบทบาทสมมติ แสดงละครหรือการสนทนาต่าง ๆ

4. ให้ฟังคำบรรยายของบุคคลภายนอก หรือฟังบทเรียนจากเทป ฟังเพลง หรือปาฐกถา ต่าง ๆ

5. ให้ดูภาพยนตร์ โดยเฉพาะที่จัดขึ้นเพื่อสอนภาษาอังกฤษและจากโปรแกรมภาษาอังกฤษจากโทรทัศน์

6. ให้สัมภาษณ์ชาวต่างชาติที่อยู่ในชุมชน

7. ให้เข้าร่วมการบรรยาย การประชุมปฏิบัติการ ชมรมภาษาหรือการประชุมต่าง ๆ ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

8. ให้เล่นเกมภาษาอังกฤษ

ภัทรดรา พันธุสีดา (2551, น. 14) กล่าวว่า แนวทางการส่งเสริมการฟังของเด็กปฐมวัยด้วยการกิจกรรมมีหลายรูปแบบ เช่น การสนทนา การฟังนิทาน การฟังเพลง การฟังเสียงดนตรี การแยกเสียงต่าง ๆ การเชิดหุ่น การเล่นเกม การฟังคำสั่ง การศึกษานอกสถานที่ เป็นต้น การจัดกิจกรรมส่งเสริมการฟังสามารถสอดแทรกในกิจกรรมการเรียนรู้อื่นหรือจัดอย่างอิสระก็ได้

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น. 145) กล่าวว่า กิจกรรมในการสอนการฟังภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนฟังเรื่องราวจากเทปบันทึกเสียง แล้วตอบคำถามผู้สอน เช่น สรุปใจความสำคัญ บอกรายละเอียด บอกความหมายของศัพท์ เป็นต้น

2. ฟังเพลงแล้วเติมส่วนที่ขาดหายไปจากเนื้อเพลง

3. ฝึกให้ผู้เรียนฟังข่าวหรือชมภาพยนตร์ที่ใช้ภาษาอังกฤษ

4. ฝึกการฟังโดยให้ผู้เรียนจดบันทึกสั้น ๆ จากเรื่องที่ฟัง

5. ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงบทบาทสมมติและการแสดงละคร

6. ฝึกผู้เรียนให้ฟังคำสั่งเป็นภาษาอังกฤษจากผู้สอนบ่อย ๆ

7. ฝึกผู้เรียนออกเสียงคำคู่เปรียบเทียบ (Minimal Pairs) เพื่อหาความแตกต่างของเสียง เช่น Cheap-Sheep, Desert (V)-Desert (N)

8. ฝึกให้ผู้เรียนวาดภาพตามคำสั่งของผู้สอน

9. ฝึกให้ผู้เรียนได้แข่งขันหรือเล่นเกมทางภาษา

10. ฝึกให้ผู้เรียนวิจารณ์หลังฟังข้อความ เช่น บอกประโยชน์จากการฟังวิจารณ์ตัวละคร เป็นต้น

สรุปได้ว่า การส่งเสริมทักษะการฟังของเด็กปฐมวัยนั้น ครูควรจัดกิจกรรมทางภาษาที่หลากหลาย เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ในหลายรูปแบบ เช่น การฟังเพลง การฟังนิทาน หรือการเล่นเกม นอกจากนี้ครูควรใช้สื่อที่มีความเหมสะสมและหลากหลาย เพื่อให้การพัฒนาทักษะการพูดของเด็กได้พัฒนาอย่างต่อเนื่อง

2.3.7.2 แนวทางส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การพูดเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญ เพราะการพูดนั้นจะแสดงออกถึงความรู้ ความคิดและความเข้าใจ ในปัจจุบันนี้ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษและติดต่อกับชาวต่างชาติได้ ก็จะถือได้ว่ามีความชำนาญและคล่องแคล่วในการสื่อสาร โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงแนวทางการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

Claire (2003 , อ้างถึงใน พภัสรัชต์ ดียิ่ง, 2561, น. 49) กล่าวถึง แนวทางการส่งเสริมทักษะการพูดให้แก่เด็กปฐมวัย โดยครูผู้สอนต้องมีหลักสรุปได้ ดังนี้

1. ศึกษาภูมิหลังของเด็ก ปัจจัยที่ช่วยให้การพูดของเด็กเป็นไปได้ดีหรือไม่นั้นขึ้นกับพื้นฐานความสนใจและการเอาใจใส่ของครอบครัว ฐานะความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อม และสังคม สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะช่วยส่งเสริมการพูดของเด็ก

2. ครูผู้สอนควรสร้างบรรยากาศที่มีอิสระ การจัดบรรยากาศที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้เด็กเกิดความอยากเรียน สนใจ ให้ความร่วมมือปฏิบัติกิจกรรม เด็กจะมีความมั่นใจ กล้าพูดมากขึ้น

3. ศึกษาพัฒนาการและความพร้อมของเด็ก ครูผู้สอนจะต้องศึกษาความพร้อมของเด็ก ว่ามีความสามารถในการเรียนรู้มากน้อยแค่ไหน

4. คำนึงถึงลักษณะเฉพาะตัวแต่ละคน ในการวางแผนการจัดกิจกรรม การพูด ครูผู้สอนควรคำนึงถึงความสามารถเฉพาะตัวของเด็ก เพราะแต่ละคนมีความสามารถในการพูดและการพัฒนาที่แตกต่างกัน บางคนแก้ไขไม่ได้ เช่น มีความผิดปกติของอวัยวะที่ออกเสียง เช่น ปากแหว่ง เพดานโหว่ ลิ้นไก่สั้น ครูผู้สอนควรพัฒนาให้เป็นไปตามความสามารถของเด็กแต่ละคน และไม่เปรียบเทียบกับผู้อื่น

5. ควรให้โอกาสพูดแก่เด็กทุกคน ครูผู้สอนควรเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้ฝึกพูด เพราะเด็กจะได้มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เพื่อน และครูผู้สอน และยังเป็นการฝึกให้เด็กมีความมั่นใจ มีความกล้าในการแสดงออก

6. ครูผู้สอนต้องสอนแบบค่อยเป็นค่อยไป เพราะการพูดให้ได้ดีต้องอาศัยประสบการณ์ การใช้คำ วลี ประโยคและการพูดที่ถูกต้องชัดเจน

7. จัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการพูด ควรเริ่มด้วยเรื่องใกล้ตัวผู้พูดมากที่สุด หรือเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเด็ก การที่เด็กมีโอกาสได้พูดในสิ่งที่เด็กรู้สึกมั่นใจ เด็กจะมีกำลังใจในการพูด กล่าแสดงออก และสามารถฝึกพูดด้วยความคิดของตนเอง การจัดกิจกรรมที่สร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน เพลิดเพลินและการฝึกพูดไปในตัว เช่น การเล่นเกม การแสดงละคร การเล่นบทบาทสมมติ เป็นต้น

8. การสอนพูดครูจะต้องส่งเสริมให้เด็กฝึกทักษะในการพูดอย่างต่อเนื่อง

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2558, น. 146) กล่าวถึงหลักการและแนวทางการส่งเสริมทักษะการพูด ดังนี้

1. การพูดควรเริ่มจากการฝึกบทสนทนาสั้น ๆ และประโยคแบบต่าง ๆ

2. หลังจากการสอนบทสนทนา ผู้สอนควรโยงเรื่องในบทสนทนาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์จริง เช่น บทสนทนาเกี่ยวกับเรื่องอาชีพของผู้ปกครอง

3. กระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกพูดและใช้ภาษาให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ สร้างความรู้สึกที่ดีแก่ผู้เรียน โดยการให้กำลังใจไม่ให้ผู้เรียนรู้สึกกลัวว่าจะพูดผิดหรืออายที่จะพูด

4. แก้ข้อผิดพลาดในการออกเสียงหรือผิดหลักไวยากรณ์เฉพาะในระหว่างการฝึกเท่านั้น เมื่อถึงขั้นพูดโดยเสรีแล้ว ควรให้สามารถสื่อสารได้เข้าใจเท่านั้น

5. เลือกใช้เอกสารหรือวัสดุอุปกรณ์ประกอบการสอนให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียน ทั้งนี้ การสอนพูดควรจะเริ่มจากง่ายไปหายาก เช่น เริ่มจากการฝึกให้ตั้งคำถามและตอบคำถามเป็นหัวข้อง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน โดยจุดมุ่งหมายของการพูด คือ ให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างถูกต้อง คล่องแคล่วเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา

พรรษา ตระกูลบางคล้า (2563) กล่าวถึง แนวทางการส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. ควรพูดให้ชัดเจน ออกเสียงให้ชัด พูดให้ถูกต้อง ไม่ล้อเลียนเด็กโดยการแกล้งพูดไม่ชัด หรือพูดภาษาของเด็ก และควรใช้ภาษาที่ซับซ้อนขึ้นตามลำดับเพื่อความก้าวหน้าทางภาษาของเด็ก

2. ควรใช้ภาษาให้เหมาะกับวัยของเด็กและควรพูดกับเด็กบ่อยๆ เพื่อให้เด็กได้เรียนรู้ จดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น

3. ควรแก้ไขข้อบกพร่องในการออกเสียงของเด็ก ทั้งในด้านการใช้คำและประโยคเพื่อกระตุ้นให้เด็กเลียนแบบแทนการตำหนิ ซึ่งอาจทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ความเครียด และอาจนำไปสู่การพูดติดอ่าง หรือทำให้เด็กไม่ชอบการใช้ภาษาอังกฤษในอนาคต

4. อ่านหนังสือให้เด็กฟังเป็นประจำ อย่างน้อยวันละประมาณ 15 นาที ในการอ่านหนังสือให้เด็กฟัง โดยมีภาพประกอบ มีการสนทนาซักถามโต้ตอบ

5. จัดสิ่งแวดล้อมให้น่าสนใจ มีมุมหนังสือ หนังสือภาพ หนังสือนิทาน วิทยุ และสื่ออื่นๆที่ช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดการเรียนรู้ภาษา สนใจภาษา และมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น

สรุปได้ว่า แนวทางการส่งเสริมทักษะการพูดสำหรับเด็กนั้น ควรเริ่มจากสิ่งง่าย ๆ เช่น คำศัพท์หรือประโยคสั้น ๆ และควรเป็นสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวและใช้ในชีวิตประจำวัน ช่วยเด็ก ๆ ฝึกฝนซ้ำ ๆ โดยไม่รู้สึกเบื่อ โดยอาจผ่านการเล่นเกมหรือทำกิจกรรมใหม่ ๆ เพื่อให้เด็กเกิดความมั่นใจและกล้าที่จะพูดมากยิ่งขึ้น

2.3.8 การวัดและการประเมินผลทักษะภาษาอังกฤษ

2.3.8.1 การวัดและประเมินทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

การวัดและประเมินผลทักษะการฟังนั้นสามารถทำได้หลากหลายวิธีด้วยกัน อาจเป็นการทำการทดสอบโดยตรงหรือไม่มีการทดสอบ แต่ใช้เป็นการสังเกตแทน โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงการวัดและประเมินทักษะการฟัง ไว้ดังนี้

Peter Hubbard and Other (Peter Hubbard and Other, 1983, pp. 263-265, อ้างถึงใน จารุวรรณ บุญสู, 2560, น. 64) ได้จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษออก เป็น 2 ชนิด คือ

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Test) เป็นการทดสอบการฟังเสียงและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้คู่เทียบเสียงทั้งที่เป็นคำ และเป็นประโยค

1.2 การทดสอบการจำแนกเสียง โดยวัดความสามารถในการฟังเสียงเน้นหนักในคำ (Word Stress) และประโยค (Sentence Stress)

1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูง-ต่ำในประโยค เช่น ให้ฟังประโยคแล้วบอกได้ว่าท้ายประโยคเสียงสูงขึ้นหรือต่ำลง

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Tests) เป็นการทดสอบความเข้าใจในสิ่งที่ฟัง เช่น การฟังเสียงและตอบคำถาม

Cohen (Cohen, 1994, pp. 257-258, อ้างถึงใน พภัสรัชต์ ดียิ่ง, 2561, น. 47) กล่าวว่า การวัดผลการฟังสรุปได้ว่า การวัดผลการฟังมีหลายวิธี ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนว่าจะเลือกใช้วิธีการใดที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังนี้

1. ฟังเพื่อแยกเสียง (Discrimination of Sounds) เป็นการทดสอบการฟังเพื่อแยกแยะเสียงที่แตกต่างกัน เช่น แยกความหมายที่ต่างจากพวก อาจเป็นคำศัพท์หรือประโยค แยกความเหมือนและความต่างของประโยคที่ได้ฟังและฟังเพื่อบ่งบอกความรู้สึกของน้ำเสียงผู้พูด

2. เพื่อแยกไวยากรณ์ (Listening for Grammatical Distinctions) เป็นการฟังประโยคเพื่อแยกแยะไวยากรณ์ เช่น แยกว่าเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์

3. ฟังคำศัพท์ (Listening for Vocabulary) เป็นการฟังคำศัพท์แล้วแสดงท่าทาง เช่น คำสั่งต่าง ๆ

4. ฟังเพื่อความเข้าใจ (Auditory Comprehension) เป็นการฟังเพื่อทดสอบความเข้าใจ เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เลือกคำตอบที่เหมาะสมกับบทสนทนา

ชลาธิป สมาหิโต (2556, น. 251) กล่าวว่า ข้อควรระวังในการสร้างแบบวัดความพร้อมทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัยมีดังนี้

1. แบบวัดของเด็กวัยนี้ควรเป็นรูปภาพ ครูจะต้องอธิบายคำชี้แจง หรือวิธีการทำข้อสอบแต่ละข้อให้เด็กฟังอย่างชัดเจน

2. ตัวเลือกสำหรับคำตอบนั้นควรจะมีประมาณ 3-4 ข้อ พร้อมทั้งมีรูปแบบของตัวเลือกในแต่ละข้อเหมือน ๆ กัน ทั้งนี้เพื่อไม่ให้เด็กเกิดความสับสน

3. การทำแบบวัดนั้นควรจะคำนึงถึงความชัดเจนของรูปภาพที่ปรากฏ

4. เนื้อหาและประเด็นที่ต้องการวัดต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่จัดการเรียนรู้

2.3.8.2 การวัดและการประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

การวัดและการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเด็กนั้น สามารถทำได้ในหลายรูปแบบ เช่น การร่วมกิจกรรม การสังเกต การทดสอบ โดยมีนักวิชาการและนักการศึกษาได้กล่าวถึงการวัดและการประเมินผลทักษะการพูดภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

ชลาธิป สมาหิโต (2556, น. 243, อ้างถึงใน พภัสรัชต์ ดียิ่ง, 2561, น. 50-51) กล่าวว่า การวัดและการประเมินพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยจะใช้หลัก 2 ประการ คือ 1) หลักของพัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัย และ 2) หลักของลักษณะภาษาและวัตุประสงค์ของการรู้และใช้ภาษา เพื่อนำมาสร้างเครื่องมือวัดพัฒนาการทางภาษของเด็กปฐมวัย ประกอบด้วย

1. แบบสังเกตพฤติกรรม

แบบสังเกตจะช่วยทำให้ครูและผู้ทดสอบมีความเข้าใจความสามารถในการใช้ภาษาของเด็ก และการเข้าใจพัฒนาการด้านสังคม อารมณ์ และวัฒนธรรมของเด็กอีกด้วย ตัวอย่างของการสังเกตและทดสอบ มีดังนี้

1.1 การออกเสียง ครูสังเกตการณ์ออกเสียงของเด็กในสถานการณ์ต่าง ๆ ว่าสามารถออกเสียงได้ชัดเจนหรือไม่ เพียงใด และเสียงใดที่เด็กยังออกเสียงไม่ถูกต้อง

1.2 คำหรือคำศัพท์ การวัดผลประเมินคำศัพท์จะมี 2 ลักษณะ คือ คำศัพท์ที่วัดความรู้และความเข้าใจคำศัพท์ โดยให้เด็กชี้ภาพจากคำถาม การวัดความรู้เรื่องศัพท์อีกลักษณะ คือ ครูให้เด็กดูภาพแล้วตั้งคำถาม ถามเด็กว่านี้เป็นรูปภาพอะไร

1.3 ประโยค หรือไวยากรณ์ หรือบำดับคำ การวัดความเข้าใจประโยค เช่น ให้เด็กดูภาพแล้วอธิบายประกอบภาพ การวัดอีกประเภท คือ การวัดและประเมินลักษณะที่แสดงออก เช่น ครูชูภาพหนึ่งแล้วพูดว่า เด็กกำลังวิ่งแล้วครูถามเด็กว่า เด็กในภาพกำลังทำอะไร

1.4 สนทนา หรือเล่าเรื่องให้ผู้อื่นเข้าใจ เช่น สังเกตจากการที่เด็กสนทนาโต้ตอบ แสดงความคิดเห็น เล่าเรื่องขณะทำกิจกรรมในสภาพการณ์ปกติ เล่าเรื่องจากนิทาน ผลงาน ศิลปะ เป็นต้น

2. แบบทดสอบ

การใช้แบบทดสอบมาตรฐานเพื่อวัดและประเมินพัฒนาการเด็ก มีจุดประสงค์ที่สำคัญ คือ

2.1 เพื่อใช้ในการสำรวจวัดแยก (Screening Test) เพื่อให้ทราบว่าเด็กได้พัฒนาตามวัยหรือไม่ เพื่อจะได้หาทางช่วยเหลือเป็นรายต่อไป

2.2 เพื่อใช้ในการวินิจฉัย (Diagnostic Test) เพื่อทราบว่าเด็กมีจุดเด่น จุดด้อย เรื่อใด เพื่อจะได้ช่วยเหลือ และส่งเสริมได้เหมาะสม

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเด็กนั้น มีความสำคัญเพื่อเป็นการประเมินการพัฒนาและความสามารถทางการพูดของเด็ก โดยวัดผลและประเมินได้ในหลายรูปแบบ จากการศึกษารูปแบบการวัดและะการประเมินผลภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยจึงได้จัดทำเป็นแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ 1 แบบทดสอบทักษะการฟัง และตอนที่ 2 แบบทดสอบทักษะการพูด

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยในประเทศ

2.4.1.1 งานวิจัยเกี่ยวกับเกมดนตรี

สุพัตรา เลขาวิจิตร (2562) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เกมการศึกษาและเพลงเพื่อพัฒนาความพร้อมทาง คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปี ที่ 2 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) กำรจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง ก่อนและหลังเรียน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง กลุ่มตัวอย่างได้แก่เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2/8

โรงเรียนเทศบาล 3 (ห้าธันวาคม) อำเภอเมืองยโสธร จังหวัดยโสธร ปีการศึกษา 2559 จำนวน 1 ห้องเรียน จำนวนนักเรียน 30 คน โดยการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย 1) แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง จำนวน 20 แผน 2) แบบประเมินความพร้อมทางคณิตศาสตร์ ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 จำนวน 20 ข้อ และ 3) แบบสอบถามความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่มีต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าที t-test แบบ Independent)ผลการวิจัยพบว่า 1) ประสิทธิภาพของการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง เท่ากับ 85.90/89.00 2) ความพร้อมทางคณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่ได้รับจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 มีความพึงพอใจต่อการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยใช้เกมการศึกษาและเพลง ในระดับพอใจมาก ($\overline{X}$ = 2.61)

ณัชชา เตชะอาภรณ์ชัย (2565) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ การบูรณาการการใช้ดนตรีสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้รูปแบบการดำเนินการชั้นเรียนแบบกิจวัตร โดยเป็นกิจกรรมดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่สามารถบูรณาการกับศาสตร์อื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี รวมถึงการใช้ดนตรีบูรณาการกับภาษาอังกฤษ ผลวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางดนตรีและทางด้านภาษาในปัจจุบันเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่าสามารถส่งเสริมพัฒนาการซึ่งกันและกันได้ โดยรูปแบบการสอนดนตรีและภาษาอังกฤษสำหรับเด็กควรมีความสอดคล้องกับพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็กด้วยการสร้างรูปแบบกิจกรรมในชั้นเรียนให้เป็นกิจวัตรประจำวัน ประกอบด้วย กิจกรรมทักทายก่อนเริ่มชั้นเรียน การใช้นิทานดำเนินเนื้อหาหลักในการสอนและกิจกรรมอำลาก่อนจบชั้นเรียน โดยใช้นิทานเป็นเนื้อหาหลักในการสอนภาษาด้วยการสอดแทรกกิจกรรมตามองค์ประกอบทางดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ ที่เด็กได้ลงมือทำด้วยตนเอง ผ่านทักษะการฟัง การร้อง การเล่นเครื่องประกอบจังหวะและการเคลื่อนไหว หรือที่เรียกว่า การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Active Learning) ซึ่งส่งผลให้ gfHD สามารถจดจำเนื้อหาได้ยาวนานกว่าการเรียนรู้แบบไม่มีส่วนร่วม (Passive Learning)

อารีวรรณ ไชยกาญจน์, ปิยะนันท์ หิรัณย์ชโลทร และอรพรรณ บุตรกตัญญู (2565) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมเกม ดนตรี และเคลื่อนไหวผสาน Unplugged Coding เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคำนวณของเด็กปฐมวัย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการคิดเชิงคำนวณของเด็กปฐมวัยก่อนและหลัง การจัดกิจกรรมเกม ดนตรี และเคลื่อนไหวผสาน Unplugged Coding กลุ่มเป้าหมายในการศึกษา คือเด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาลปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลปทุมธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การประถมศึกษาปทุมธานี เขต 1 จำนวน 12 คน โดยใช้วิธีการคัดเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้

ของการศึกษา ประกอบด้วย 1) แผนการจัดกิจกรรมเกม ดนตรี และเคลื่อนไหวผสาน Unplugged Coding จำนวน 24 แผน และ2) แบบประเมินปฏิบัติการการคิดเชิงคำนวณโดยใช้สถานการณ์สำหรับเด็กปฐมวัย วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยการหาค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา และเรียบเรียงเชิงพรรณนา ผลการศึกษาพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกม ดนตรี และเคลื่อนไหวผสาน Unplugged Coding มีคะแนนเฉลี่ยของการคิดเชิงคำนวณหลังการจัดกิจกรรมทั้งโดยรวมและรายด้านสูงกว่าก่อนการจัดกิจกรรม โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนการจัดกิจกรรมคือ 10.17 และค่าเฉลี่ยหลังการจัดกิจกรรมคือ 22.50 โดยด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุดคือ ด้านการแบ่งงานใหญ่ออกเป็นงาน/ปัญหาย่อย มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.83 รองลงมาคือ ด้านการออกแบบขั้นตอนวิธี มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.75 ด้านการสรุปสาระสำคัญของปัญหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.58 และด้านการหารูปแบบของปัญหาหรือวิธีการแก้ปัญหา มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.33

2.4.1.2 งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

จารุวรรณ บุญสู (2560) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษ ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลศรีมโหสถ จังหวัดปราจีนบุรี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษ และ 1 เด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุ 5-6 ปี 2) เปรียบเทียบทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2/1 ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม จำนวน 20 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ 1) แผนการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบไปด้วย 4 ขั้นตอน คือ ขั้นเตรียมร่างกาย ขั้นกระตุ้นทิศทาง ขั้นเคลื่อนไหวสร้างสรรค์ และขั้นคลายตัว จำนวน 40 แผน มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 67-1.00 2) แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของ เด็กปฐมวัย จำนวน 10 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 67-1.00 ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 45-70 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 40-70 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 66 และ 3) แบบทดสอบทักษะ การพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย จำนวน 10 ข้อ มีค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่าง 67-1.00 ค่าความยากง่ายอยู่ระหว่าง 45-60 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 30-60 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 74 ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 8 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30 นาที ในช่วงกิจกรรมเคลื่อนไหวและ จังหวะ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที แบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษมีทักษะการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ 2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษมีทักษะ

การพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการจัดกิจกรรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษ ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้น

สุภาพร จิรคลังสกุล (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถทางทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยการจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยใช้การจัดประสบการณ์การตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ (Whole Language Approach) ของนักเรียนชาย และหญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 36 คน ซึ่งเป็นโรงเรียนรัฐบาลขนาดใหญ่ เขตสายไหมกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างใช้การสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Clustered Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แผนการจัดประสบการณ์การสอนใช้การจัดประสบการณ์การตามแนวสอนภาษาตามธรรมชาติ (Whole Language Approach) จำนวน 20 แผน แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการฟังและการพูด และแบบสังเกตพฤติกรรม ผู้ศึกษาค้นคว้าวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้ Dependent Sample t-test ผลการวิจัยพบว่า 1) หลังจากที่ใช้การจัดประสบการณ์การตามแนวสอนภาษาตามธรรมชาติ (Whole Language Approach) พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยสูงขึ้นจากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.17 เพิ่มขึ้นเป็น 18.25 3) ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยสูงขึ้นจากค่าเฉลี่ยเท่ากับ 16.27 เพิ่มขึ้นเป็น 18.80 ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ คือ เด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ เด็กปฐมวัยจะมีพัฒนาการด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษโดยรวมสูงขึ้น 4) จากการใช้การจัดประสบการณ์การตามแนวสอนภาษา ตามธรรมชาติ (Whole Language Approach) มีผลทำให้คะแนนจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย 30 คน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดี และ 6 คน มีค่าเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์พอใช้

อานันต์ เณรฐานันท์ และสงวนศรี โทรอค (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถในการฟังการพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนชุมชนบ้านมั่นคงสวนพลู กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features) การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนชุมชนบ้านมั่นคงสวนพลู กรุงเทพมหานคร โดยใช้ วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ด้วยอรรถลักษณะของนิทานหลังการทดลอง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ

นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน ชุมชนบ้านมั่นคงสวนพลู กรุงเทพมหานคร ที่ได้รับการจัด ประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 จำนวน 12 คน ซึ่งได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษา แบบอรรถฐานด้วยอรรถลักษณะของนิทาน แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษซึ่งมีค่าความเชื่อมั่น ทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 และแบบสังเกตพฤติกรรมวัดความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.81 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการฟัง การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนระดับชั้นอนุบาล 2 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนชุมชนบ้านมั่นคงสวนพลู กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน ด้วยอรรถลักษณะของนิทานหลังการทดลองอยู่ในระดับดีมาก

พภัสรัชต์ ดียิ่ง (2561) ได้ทำการศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่นเกมเบ็ดเตล็ดที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน ชุมชนพระยาสุเรนทร์ กรุงเทพมหานคร โดยการวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษของ เด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมเบ็ดเตล็ด และ 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมเบ็ดเตล็ด ประชากรได้แก่ เด็กปฐมวัยชายและหญิง อายุ 3-4 ปี ซึ่งกำลังศึกษาในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนชุมชนพระยาสุเนทร์ กรุงเทพมหานคร จำนวน 3 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียนทั้งสิ้น 60 คน กลุ่มตัวอย่างคือ เด็กปฐมวัยชายและหญิง ชั้นอนุบาลปีที่ 1 ที่ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม จำนวน 20 คน ใช้ระยะเวลาในการทดลอง 7 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 5 วัน วันละ 30-40 นาที เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดกิจกรรมการเล่นเกมเบ็ดเตล็ด จำนวน 35 แผน มีค่าดังชีความสอดคล้องระหว่าง .67-1.00 แบบทดสอบความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษ 1 จำนวน 20 ข้อ และแบบทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ 1 ฉบับ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าทีแบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระจากกัน ผลการวิจัยพบว่า 1) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมเบ็ดเตล็ดมีความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 และ 2) เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่นเกมเบ็ดเตล็ดมีความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ สูงขึ้นกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01 แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการเล่น เกมเบ็ดเตล็ด ส่งเสริมให้ความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยสูงขึ้น

จันทิมา เคลือบสำราญ และคณะ (2564) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ ผ่านสื่อมัลติมีเดีย ระดับปฐมวัย โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาพฤติกรรมรายบุคคลและโดยรวมของเด็กปฐมวัยในด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อมัลติมีเดีย กลุ่มตัวอย่างครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัยชายและหญิง ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 ห้อง 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 30 คน โรงเรียนปทุมวิทยากร เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ สื่อมัลติมีเดีย และบัตรภาพวัดทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย และ ค่าส่วนเบี่ยงมาตรฐาน (S.D.) ผลการวิจัยพบว่า การวิจัยเพื่อการศึกษาพฤติกรรมรายบุคคลและโดยรวมของเด็กปฐมวัยในด้านทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้สื่อมัลติมีเดีย ระดับอนุบาลชั้นปีที่ 2 โรงเรียนปทุมวิทยากร ผู้วิจัยของสรุปและอภิปรายผลการวิจัยดังนี้ผลการพัฒนาทักษะการฟัง พบว่า การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนทักษะการฟัง มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 3.80 คะแนน และ 15.67 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการพัฒนาทักษะการพูด พบว่า การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนทักษะการพูด มีคะแนนเฉลี่ย เท่ากับ 1.57 คะแนน และ 15.00 คะแนน ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียน พบว่า คะแนนสอบหลังเรียนของนักเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2.4.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

2.4.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับเกมดนตรี

Sofia Kouvava, et al. (2011) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของเกมดนตรีและกิจกรรมเล่นตามบทบาทสมมุติ ในเด็กวัย 7-8 ปี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมแนวคิดในการพัฒนาตนเองและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างตนเองและเพื่อนของเด็ก โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 20 คน โดยกลุ่มอย่างเป็นเด็กขาดทักษะด้านมนุยสัมพันธ์และมีปัญหากับกลุ่มเพื่อน งานวิจัยนี้ใช้เวลา 8 สัปดาห์ ผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมทั้งสองที่ได้ทำส่งผลให้เด็ก ๆ มีพัฒนาการทักษะด้านสังคมดีมากยิ่งขึ้น

Tyumaseva, et al. (2020) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อพัฒนาการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน โดยมีวัตุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพสูงสุดของเกมดนตรีในการพัฒนาการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน ในการศึกษาใช้วิธีการ เช่น การตรวจคำพูด (ความสนใจในการได้ยิน, ความเข้าใจคำพูด, ปริมาณคำศัพท์), การสนทนากับผู้ปกครองหรือครูผู้สอน, การสังเกตเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเกมดนตรี รวมถึง แบบฝึกหัด เพลงเด็ก นิทานกับดนตรี การเล่นเครื่องเล่นต่าง ๆ แบบฝึกหัดการแยกเสียงร้อง การเลียนแบบเสียงต่าง ๆ เช่น เสียงของสัตว์

หลังจากการจัดกิจกรรมพบว่า กิจกรรมเกมดนตรีมีผลต่อการพัฒนาการพูดของเด็กก่อนวัยเรียนและช่วยให้การพูดของเด็กมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

Kryeziu (2021) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเกมดนตรีที่มีผลต่อการกระบวนการเรียนรู้และส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคมของเด็กอนุบาล โดยวัตถุประสงค์เพื่อสอบถามความคิดเห็นของครูอนุบาลในการนำเกมดนตรีเข้ามาพัฒนากระบวนการเรียนรู้ของเด็ก และช่วยส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม โดยวิจัยนี้เป็นวิจัยในเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างคือ ครูอนุบาล จำนวน 4 คน เครื่องมือที่ใช้คือ การสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงการ ผลการวิจัยพบว่า หลังจากที่ครูนำกิจกรรมเกมดนตรีเข้าไปประยุกต์ใช้ในการเรียน ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนมีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น และที่สำคัญส่งผลให้เด็ก ๆ มีความสุขและสนุกสนาน

Rahulina (2023) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับวิธีการใช้ดนตรีเพื่อพัฒนาความสามารถเชิงสร้างสรรค์ของเด็กก่อนวัยเรียน โดยเน้นถึงวิธีการเล่นเกมต่าง ๆ และกิจกรรมทางดนตรี เช่น การฟังเพลง การร้องเพลง กิจกรรมดนตรีเข้าจังหวะและเกมดนตรี โดยใช้แนวทางของ V. Verkhovynets, K. Orf, Sh. Suzuki และคนอื่น ๆ ผลการศึกษาพบว่า การใช้วิธีการเล่นเกมช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของกระบวนการสอน โดยเน้นย้ำว่าในขณะที่ทำกิจกรรมจะต้องมุ่งเน้นให้เด็กมีความสุขและส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์

Saltari (2023) ได้ทำการศึกษาเชิงชาติพันธ์วิทยา วัฒนธรรมของเกมดนตรีสำหรับเด็กที่เล่นในสนามเด็กเล่นของโรงเรียน โดยการวิจัยถูกจัดขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษา 9 แห่งในกรีซ และใช้เวลาทั้งหมด 6 เดือน การเก็บรวบรวมข้อมูลใช้เป็นการสังเกต การสัมภาษณ์ และการบันทึกวีดิโอ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กอายุ 6-11 ปี ผลการวิจัยพบว่า เด็กสามารถเล่นเกมดนตรีภายในบริเวณสนามเด็กเล่นได้ โดยมีเพลงเป็นส่วนช่วยในการดำเนินกิจกรรม ช่วยให้เด็ก ๆ ได้ใช้ทักษะต่าง ๆ ในการสื่อสารโต้ตอบ ว่าไม่จะเป็น การพูด การจ้องมอง ท่าทางและทิศทางของร่างกาย การแสดงออกทางสีหน้า การสัมผัสเพื่อน ๆ อีกทั้งเมื่อเด็ก ๆ อยู่ร่วมกันทำให้เห็นถึงการเข้าร่วมสังคมและพัฒนาทักษะความคิดสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่าเกมดนตรีมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมเป็นอย่างมาก

2.4.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ

Nurvia (2016) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เพลงในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก โดยการวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการใช้เพลงในการสอนการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาข้อดีและข้อเสียของการใช้เพลงในการสอนการพูดภาษาอังกฤษ การวิจัยนี้เป็นเชิงคุณภาพแบบบรรยาย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต สัมภาษณ์ และรายงานผล ผลการวิจัยพบว่า ข้อดีของการใช้เพลงคือ เป็นสื่อที่ช่วยให้เด็กเข้าใจภาษาอังกฤษได้ง่ายมากยิ่งขึ้น ช่วยในเรื่องของการออกเสียง และยังเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย ส่วนข้อเสียคือ

เด็กบางส่วนไม่เข้าใจความหมายของเพลงภาษาอังกฤษ คำศัพท์ที่ไม่ชัดเจนและก่อให้เกิดการรบกวนห้องเรียนข้าง ๆ ดังนั้นครูจึงต้องมีแนวทางที่จะแก้ไขปัญหาในอนาคต

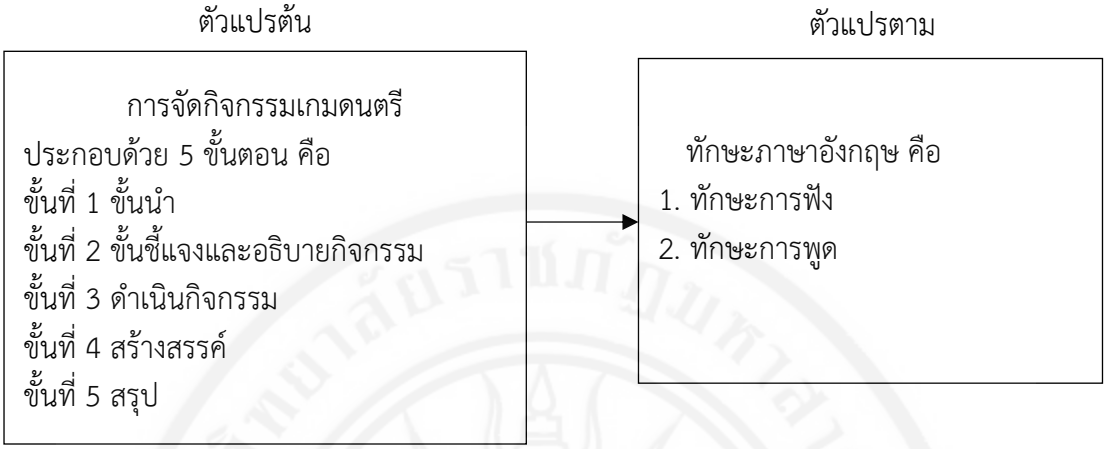
Almutairi and Shukri (2017) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เพลงในการสอนการพูดสำหรับเด็ก โดยมีจุดมุ่งหมาย คือการสำรวจมุมมองและทัศนคติของครูภาษาอังกฤษในซาอุดีอาระเบียเกี่ยวกับการใช้เพลงเมื่อสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กในทักษะการพูด (การฟังและการพูด) เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่ตระหนักถึงคุณค่าการสอนของการใช้เพลงเมื่อสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตามไม่ใช้เด็กทุกคนจะเคารพในศาสนาและวัฒนธรรม จึงเสนอให้บทเพลงที่นำมาใช้หลีกเลี่ยงความเชื่อ ศาสนาและวัฒนธรรม

Brodin and Renblad (2018) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการพูดและทักษะทางภาษาของเด็กก่อนวัยเรียน เนื่องจากเด็กก่อนวัยเรียนจำนวนมากมีความผิดปกติด้านการพูดและภาษา และมีพัฒนาการด้านการสื่อสารที่ไม่ดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้ควรได้รับการแก้ไขโดยด่วน ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบหาวิธีการแก้ไขปัญหาจากโรงเรียนอนุบาล 11 แห่ง มีเด็กจำนวน 573 คน เข้าร่วม ผลการศึกษาพบว่า ในหลาย ๆ โรงเรียนใช้วิธีการให้เด็กอ่านออกเสียง และเล่าเรื่องอย่างต่อเนื่อง โดยครูเชื่อว่ากิจกรรมดังกล่าวจะช่วยให้เด็ก ๆ มีพัฒนาการในการสื่อสารทั้งในด้านคำพูดและการพัฒนาความคิด โดยทุกโรงเรียนจะมีครูหรือเจ้าหน้าที่เชี่ยวชาญเพื่อช่วยเหลือเด็ก ๆ

Norshimar, et al. (2020) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสำคัญของทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กก่อนวัยเรียนในประเทศมาเลเซียจากมุมมองของครู โดยกลุ่มตัวอย่างคือครูอนุบาลที่ได้จากการสุ่มเลือกจำนวน 100 คน จากการศึกษาพบว่า 99% มีความเห็นตรงกันว่าครูภาษาอังกฤษมีส่วนสำคัญในการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็ก อีกทั้งยังเห็นตรงกันว่าทักษะการสอนของครูมีความสำคัญเช่นกัน อิทธิพลจากการสอนของครูจะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จได้ ดังนั้นทุก ๆ ฝ่ายจึงควรช่วยครูพัฒนากลยุทธ์เพื่อนำมาใช้กับเด็ก ๆ อยู่เสมอ เพื่อให้ประสิทธิภาพการพูดและการฟังของเด็กก่อนวัยเรียนได้พัฒนาต่อเนื่อง

สรุปได้ว่า งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี และการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย มีความหลากหลายในด้านการออกแบบกิจกรรมและการดำเนินกิจกรรม โดยส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นเพื่อพัฒนาทักษะทางด้านการฟังและการพูดของเด็ก เนื่องจากในวัยนี้เป็นยุคทองของการเรียนรู้ หากเด็กได้รับการดูแล เอาใจใส่ และส่งเสริมจะส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ที่ดีในอนาคตอีกด้วย

2.5 กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย และเปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. กลุ่มเป้าหมาย
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ
4. แบบแผนการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กชาย-หญิง อายุระหว่าง 4-5 ปี ที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน หมู่ที่ 11 บ้านสว่างแดนดิน ตำบลสว่างแดนดิน อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 1 ห้องเรียน 20 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการทดลองครั้งนี้ มีดังนี้

3.2.1 แผนการการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะภาษาทางอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

3.2.2 แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย แบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบทดสอบทักษะการฟัง ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วน ดังนี้

1. แบบทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ (จำนวน 10 ข้อ)
2. แบบทดสอบการฟังคำกิริยา (จำนวน 5 ข้อ)
3. แบบทดสอบการปฏิบัติตามคำสั่ง (จำนวน 5 ข้อ)

ตอนที่ 2 แบบทดสอบทักษะการพูด ซึ่งประกอบด้วย 3 ส่วนดังนี้

1. แบบทดสอบการพูดชื่อสิ่งต่าง ๆ (จำนวน 10 ข้อ)
2. แบบทดสอบการตอบคำถาม (จำนวน 5 ข้อ)
3. แบบทดสอบการพูดคำกิริยา (จำนวน 5 ข้อ)

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 การสร้างแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ

3.3.1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2560

3.3.1.2 ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

3.3.1.3 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทักษะทางภาษาอังกฤษ

3.3.1.4 ดำเนินการสร้างแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 24 แผน ใช้เวลาในการจัดกิจกรรม สัปดาห์ละ 3 ครั้ง ครั้งละ 30 นาที เป็นเวลา 8 สัปดาห์ โดยในการวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ปรับประยุกต์ขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีของ Jovanovic, Zdravkovic, Dejkovic (2018) และสรุปเป็นขั้นตอนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีของผู้วิจัย โดยประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นการที่ครูแนะนำเนื้อหาการเรียนรู้ โดยการพูดคุย ซักถามเพื่อให้เด็กบอกเล่าประสบการณ์เดิม เพลงและทบทวนเพลงที่จะใช้ในกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม เป็นการแนะนำ ขั้นตอนการร่วมเล่นเกม อธิบายกฎกติกา ความปลอดภัยในการเล่น แนะนำวัสดุ อุปกรณ์และการปฏิบัติตนในการเล่น

ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม เป็นการที่เด็กร่วมกิจกรรมตามกฎกติกาที่วางไว้ โดยครูกระตุ้นให้เด็กแสดงออกผ่านการการเต้น ร้องเพลง เคลื่อนไหว โยกย้ายร่างกาย เคาะจังหวะ ปรบมือ หรือใช้วัสดุ อุปกรณ์ประกอบตามจังหวะเพลง โดยครูคอยสังเกตและสนับสนุนให้เด็กทุกคนร่วมกิจกรรม

ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ เป็นการที่ครูกระตุ้นเด็กให้กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ กล้าแสดงออก ผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ อย่างหลากหลาย แปลกใหม่ ไม่ซ้ำ ในขั้นนี้ครูจะเน้นย้ำให้เด็กฝึกฟัง ฝึกร้อง ฝึกพูด ตามเพลง โดยเน้นให้เด็กเรียนรู้เนื้อเพลงหรือคำศัพท์ เป็นการทบทวน ซึมซับ เข้าใจผ่านการมีประสบการณ์เล่นเกมดนตรี

ขั้นที่ 5 สรุป เป็นการที่เด็กและครูร่วมวิเคราะห์วิจารณ์ และแสดงความคิดเห็นหลังสิ้นสุดการเล่นเกม โดยให้เด็กร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อเพลงจากเกม โดยทบทวนคำศัพท์ให้เด็กฟังร่วมกันฝึกพูดเพื่อให้เข้าใจและจดจำคำศัพท์ พูดถึงข้อคิดที่ได้และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจากการเล่นเกม

แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยจุดเน้นของการจัดประสบการณ์มาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระที่ควรเรียนรู้ประสบการณ์ วิธีการดำเนินกิจกรรม สื่อ อุปกรณ์ และแหล่งการเรียนรู้ การวัดและการประเมินผลการเรียนรู้ ตามกำหนดการตามตารางดังนี้

ตารางที่ 3.1 กำหนดแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

สัปดาห์	วัน/เวลา	เรื่อง	องค์ประกอบทักษะภาษาอังกฤษ
สัปดาห์ที่ 1	วันจันทร์ (30 นาที)	Hi! What's Your Name?	1. ทักษะการฟัง 2. ทักษะการพูด
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 2	วันจันทร์ (30 นาที)	Thing in Classroom	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 3	วันจันทร์ (30 นาที)	Numbers	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 4	วันจันทร์ (30 นาที)	My Family	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 5	วันจันทร์ (30 นาที)	Part of Body	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

สัปดาห์	วัน/เวลา	เรื่อง	องค์ประกอบทักษะภาษาอังกฤษ
สัปดาห์ที่ 6	วันจันทร์ (30 นาที)	Animals	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 7	วันจันทร์ (30 นาที)	Fruits and Vegetable	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 8	วันจันทร์ (30 นาที)	Weather and Seasons	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		

3.3.1.5 ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบการประเมินความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมโดยผู้เชี่ยวชาญ เป็นแบบประเมินที่มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ตามวิถีของ (Likert Scala) (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 102-103) โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนและการแปลผล ดังนี้

เกณฑ์การให้คะแนน

5 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

3 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

1 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยมาก

เกณฑ์การแปลผล

ค่าเฉลี่ย 4.51-5.00 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

ค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง เหมาะสมมาก

ค่าเฉลี่ย 2.51-3.50 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.51-2.50 หมายถึง เหมาะสมน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00-1.50 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

3.3.1.6 นำแผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ และแบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้องความเหมาะสมของเนื้อหาและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.3.1.7 นำแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีและแบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ประเมินคุณภาพ และความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธราเทพ เตมีรักษ์ ปร.ด. (จิตวิทยา) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านดนตรีและจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญส่ง วงค์คำ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

3) อาจารย์ ดร.พัทธนันท์ ชมภูนุช ปร.ด. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา) อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านสถิติสำหรับการวิจัย

4) นางจริยา น้อยสา ค.บ. (การศึกษาปฐมวัย) ครูชำนาญการพิเศษการศึกษาปฐมวัย โรงเรียนบ้านฮางโฮงประชาอุทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านการสอนเด็กปฐมวัย

5) นางสาวอัญชลี ธุรีสังข์ ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) ครูชำนาญการพิเศษภาษาอังกฤษ โรงเรียนบ้านฮางโฮงประชาอุทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านการสอนภาษาอังกฤษ

3.3.1.8 วิเคราะห์ผลการประเมินคุณภาพลความเหมาะสมของแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ซึ่งผู้เชี่ยวชาญเป็นผู้ตรวจพิจารณาและเสนอแนะปรับปรุงแก้ไข โดยปรับกิจกรรมให้เหมาะสมกับเวลา เรียงลำดับขั้นตอนและการใช้ข้อความกระชับเหมาะสมกับเนื้อหา ได้ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 4.50, $S.D.$ = 0.42) เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมเหมาะสมมากที่สุด (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 102-103) ดังนั้นสรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 4.50, $S.D.$ = 0.42) หมายความว่าแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี อยู่ในระดับ แผนการจัดกิจกรรมเหมาะสมมาก

3.3.1.9 นำแผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วมาจัดพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ ซึ่งประกอบด้วยแผนจัดกิจกรรมเกมดนตรี 24 แผน เพื่อนำไปทดลองใช้จริงกับเด็ก

ปฐมวัยกลุ่มเป้าหมาย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน จำนวน 20 คน ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566

3.3.2 แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

การสร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ดำเนินการตามลำดับดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎี และหลักการต่างๆ จากเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ศึกษาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของพิกุล พูดสวัสดิ์ (2562) และสุภาพร จิรคลังสกุล (2560) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ

3.3.2.2 สร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ สำหรับใช้ในการจัดกิจกรรมเกมดนตรี โดยมี 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบทดสอบทักษะการฟัง 20 คะแนน โดยคำถามและคำตอบจะเป็นคำนาม เช่น two, father, eyes, dog, apple, cooking, running เป็นต้น ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ จำนวน 10 ข้อ แบบทดสอบการฟังคำกิริยา จำนวน 5 ข้อ และแบบทดสอบการปฏิบัติตามคำสั่ง จำนวน 5 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบทดสอบทักษะการพูด 20 คะแนน โดยคำถามและคำตอบจะเป็นคำนาม เช่น hands, banana, bag, carrot เป็นต้น ซึ่งประกอบด้วยแบบทดสอบการพูดชื่อสิ่งต่าง ๆ จำนวน 10 ข้อ แบบทดสอบการตอบคำถาม จำนวน 5 ข้อ และแบบทดสอบพูดคำกิริยา จำนวน 5 ข้อ

เกณฑ์การแปลความหมายแบบทดสอบทักษะการฟัง

15-20 คะแนน หมายถึง มีทักษะการฟังอยู่ในระดับดี (3)

8-14 คะแนน หมายถึง มีทักษะการฟังอยู่ในระดับพอใช้ (2)

0-7 คะแนน หมายถึง มีทักษะการฟังอยู่ในระดับควรเสริม (1)

เกณฑ์การแปลความหมายแบบทดสอบทักษะการพูด

15-20 คะแนน หมายถึง มีทักษะการพูดอยู่ในระดับดี (3)

8-14 คะแนน หมายถึง มีทักษะการพูดอยู่ในระดับพอใช้ (2)

0-7 คะแนน หมายถึง มีทักษะการพูดอยู่ในระดับควรเสริม (1)

เกณฑ์การแปลความหมายแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ

30-40 คะแนน หมายถึง มีทักษะทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี (3)

20-29 คะแนน หมายถึง มีทักษะทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับพอใช้ (2)

0-19 คะแนน หมายถึง มีทักษะทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับควรเสริม (1)

3.3.2.3 นำแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้องความเหมาสมของเนื้อหาและปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะ

3.3.2.4 นำแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพความสอดคล้อง (Index of Congruence: IOC) (ไพศาล วรคำ, 2559) โดยแปลงระดับความสอดคล้องเป็นคะแนน ดังนี้

สอดคล้อง มีคะแนนเป็น +1

ไม่แน่ใจ มีคะแนนเป็น 0

ไม่สอดคล้อง มีคะแนนเป็น -1

โดยมีผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ประกอบด้วย

1) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธราเทพ เตมีรักษ์ ปร.ด. (จิตวิทยา) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านดนตรีและจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก

2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญส่ง วงค์คำ กศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย) อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย

3) อาจารย์ ดร.พัทธนันท์ ชมภูนุช ปร.ด. (วิจัยและประเมินผลการศึกษา) อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านสถิติสำหรับการวิจัย

4) นางจริยา น้อยสา ค.บ. (การศึกษาปฐมวัย) ครูชำนาญการพิเศษการศึกษาปฐมวัย โรงเรียนบ้านฮางโฮงประชาอุทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านการสอนเด็กปฐมวัย

5) นางสาวอัญชลี ธุรีสังข์ ค.บ. (ภาษาอังกฤษ) ครูชำนาญการพิเศษภาษาอังกฤษ โรงเรียนบ้านฮางโฮงประชาอุทิศ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสกลนคร เขต 1 ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านการสอนภาษาอังกฤษ

3.3.2.5 นำคะแนนที่ได้จากการลงความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ ทั้ง 5 ท่าน วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ซึ่งค่าดัชนีความอยู่ระหว่าง 0.60-1.00 หมายความว่ามีความสอดคล้องอยู่ในระดับใช้ได้แสดงว่ามีความตรงเชิงเนื้อหา (ไพศาล วรคำ, 2559) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษในแต่ละทักษะได้ค่าดัชนีความสอดคล้อง ดังนี้

ทักษะที่ 1 ทักษะการฟัง มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00

ทักษะที่ 2 ทักษะการพูด มีค่าดัชนีความสอดคล้องอยู่ระหว่าง 0.80-1.00

3.3.2.6 จัดพิมพ์แบบทดสอบทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษฉบับสมบูรณ์ จำนวน 40 ข้อ เพื่อนำไปใช้ทดลองเก็บรวบรวมข้อมูลกับเด็กปฐมวัยกลุ่มเป้าหมายต่อไป

3.4 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนกลุ่มเดียวทดสอบก่อนหลัง One Group Pretest-Posttest Design (ไพศาล วรคำ, 2559, น. 130) ตามตารางดังนี้

ตารางที่ 3.2 รูปแบบการทดลองการวิจัย

กลุ่ม	ทดสอบก่อนเรียน	ทดสอบ	ทดสอบหลังเรียน
กลุ่มเป้าหมาย	T_1	X	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการทดลอง

X แทน การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ

T_1 แทน การวัดทักษะทางภาษาอังกฤษก่อนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

T_2 แทน การวัดทักษะทางภาษาอังกฤษหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.5.1 นำแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ทดสอบก่อนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ในการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษจะทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล โดยให้เด็กมาทำการทดสอบที่โต๊ะกับครู และเริ่มจากการทดสอบทักษะการฟังก่อน จากนั้นตามด้วยการพูด

3.5.2 ดำเนินการจัดกิจกรรมเกมดนตรีกับเด็กปฐมวัยกลุ่มเป้าหมายตามแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยดำเนินการจัดกิจกรรมสัปดาห์ละ 3 วัน (วันจันทร์ วันอังคาร และวันพุธ) วันละ 30 นาที รวมระยะเวลาการทดลอง 8 สัปดาห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรม 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม

ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป

3.5.3 นำแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ทดสอบหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อเก็บรวบรวมข้อมูล ในการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษจะทดสอบเด็กเป็นรายบุคคล โดยให้เด็กมาทำการทดสอบที่โต๊ะกับครู และเริ่มจากการทดสอบทักษะการฟังก่อน จากนั้นตามด้วยการพูด

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูลและเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

3.6.1 หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$) ร้อยละ (Percentage) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ของคะแนนที่ได้จากแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

3.6.2 เปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยรวมและจำแนกเป็นรายทักษะ ก่อนและหลังการทดลอง

3.7 สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล

3.7.1 สถิติพื้นฐาน

3.7.1.1 ร้อยละ (Percentage) โดยใช้สูตร ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 104)

$$P = \frac{f}{N} \times 100 \qquad (3\text{-}1)$$

เมื่อ P แทน ร้อยละ

f แทน ความถี่

N แทน จำนวนทั้งหมด

3.7.1.2 ค่าเฉลี่ย (Mean) คำนวณโดยใช้สูตร (บุญชม ศรีสะอาด 2545, น. 105)

$$\overline{X} = \frac{\sum X}{N} \qquad (3\text{-}2)$$

เมื่อ $\overline{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่ม

$\sum X$ แทน ผลรวมคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม

N แทน จำนวนตัวอย่าง

3.7.1.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545, น. 106)

$$S.D. = \sqrt{\frac{N\sum X^2 - \left(\sum X\right)^2}{N\left(N-1\right)}} \quad (3\text{-}3)$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

X แทน คะแนนแต่ละคน

N แทน จำนวนนักเรียนในแต่ละกลุ่ม

$\sum$ แทน ผลรวม

3.7.2 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์หาคุณภาพของเครื่องมือ

3.7.2.1 การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดทักษะทางภาษาอังกฤษในการทำวิจัย เรื่องการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย โดยใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC ดังนี้ (สมบัติ ท้ายเรือคำ, 2551, น. 107)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3\text{-}4)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้อง

$\sum R$ แทน ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

บทที่ 4
ผลการวิจัย

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผลของการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้เสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

1. สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
2. การวิเคราะห์ข้อมูล
3. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปรผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\overline{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

$S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

N แทน จำนวนนักเรียนกลุ่มเป้าหมาย

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย และเพื่อเปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี โดยผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

4.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลครั้ง ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ตามลำดับขั้นตอน ดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเชิงคุณภาพของการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

1. กระบวนการการจัดกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

2. ผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

ตอนที่ 2 ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ประกอบด้วย

1. ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยรวม 2 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูด

2. ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยจำแนกออกเป็นรายทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูด

3. ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงการเปรียบเทียบคะแนนและระดับคุณภาพผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยเรื่อง การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยนำเสนอข้อมูลทั้งหมด 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเชิงคุณภาพสะท้อนผลการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

จากการที่ผู้วิจัยได้การจัดกิจกรรมเกมดนตรี ในระยะเวลา 8 สัปดาห์ แสดงให้เห็นว่าเด็กปฐมวัยมีการพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยการเปิดโอกาสให้เด็กได้ทำกิจกรรมผ่านแต่ละขั้นตอน ซึ่งผู้วิจัยได้จัดกลุ่มข้อมูลเชิงคุณภาพสะท้อนผลการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ประกอบด้วยข้อมูลเชิงคุณภาพ 2 ส่วน ดังนี้

1. ข้อมูลเชิงคุณภาพแสดงกระบวนการการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

ผลการศึกษาการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้ใช้แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย จำนวน 24 แผน ประกอบด้วย 8 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ 1) Hi! What's Your Name? 2) Thing in Classroom 3) Numbers 4) My Family 5) Part of Body 6) Animals 7) Fruits and Vegetable และ 8) Weather and Seasons โดยจัดกิจกรรมหน่วยการเรียนรู้ละ 1 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันอังคาร และวันพุธ วันละ 30 นาที รวมเวลา 8 สัปดาห์ โดยจัดกิจกรรมเกมดนตรีประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

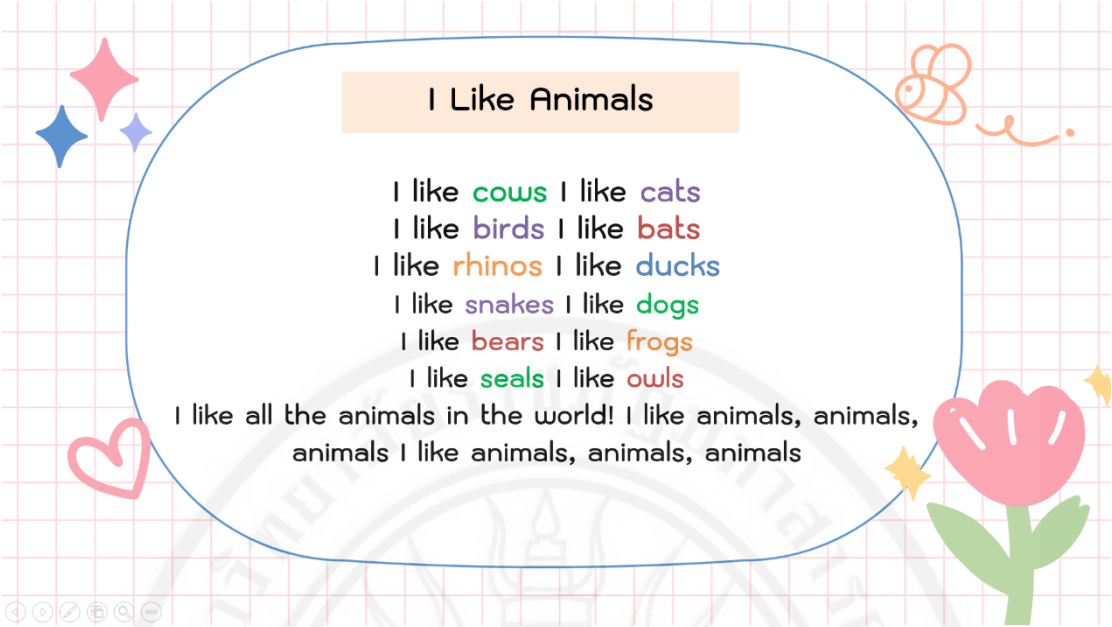
ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นการที่ครูแนะนำเนื้อหาการเรียนรู้ โดยการพูดคุย ซักถามเพื่อให้เด็กบอกเล่าประสบการณ์เดิม เพลงและทบทวนเพลงที่จะใช้ในกิจกรรม

ในขั้นนำนี้จะเป็นการกระตุ้นความสนใจให้เด็กร่วมกิจกรรม โดยการเริ่มจากการทักทายเด็กเป็นภาษาอังกฤษ เช่น ในหน่วย Family ครูทักทายเป็นประโยคภาษาอังกฤษ ว่า “Hi! How are you today?” “Today, we going to learn about our family” จากนั้นมีการแปลประโยคที่ได้พูดเป็นภาษาไทย และพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเรียนในวันนี้ เช่น “Would you tell me about your family” “ไหน ๆ ที่บ้านของเด็ก ๆ มีสมาชิกในครอบครัวกี่คนเอ่ย?” “เด็ก ๆ อยู่ที่บ้านช่วยพ่อแม่ผู้ปกครองทำงานอะไรบ้างคะ?” และในหน่วย Animals ครูทักทายเป็นภาษาอังกฤษ “Do you know, how do the animals dance?” “เด็ก ๆ เคยเห็นสัตว์ชนิดไหนเต้นบ้างเอ่ย?” “ถ้าให้เด็ก ๆ ลองเป็นสัตว์ 1 ชนิด ใครอยากลองเป็นสัตว์อะไรคะ?”

เปิดโอกาสให้เด็ก ๆ ได้ตอบ โดยใช้เวลาไม่นาน จากนั้นครูเริ่มสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่จะใช้เรียนในวันนั้น เช่น คำศัพท์ในหน่วย Family ได้แก่ Father Mother Brother เป็นต้น ในหน่วย Animals ได้แก่ Cat Dog Lion เป็นต้น ครูแนะนำเพลงให้เด็กฟังจากนั้นและเปิด VDO เพลงประจำหน่วย เช่น ในหน่วย Family จะเป็นเพลง Family Members และในหน่วย Animals จะเป็นเพลง Animal Dance และฝึกร้องไปด้วยกัน

ภาพที่ 4.1 เพลง Vegetable Song ใช้ในการจัดกิจกรรม หน่วย Fruits and Vegetable

ภาพที่ 4.2 เพลง I like animals ใช้ในการจัดกิจกรรม หน่วย Animals

ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม เป็นการแนะนำ ขั้นตอนการร่วมเล่นเกม อธิบายกฎกติกา ความปลอดภัยในการเล่น แนะนำวัสดุ อุปกรณ์และการปฏิบัติตนในการเล่น

ในขั้นชี้แจงและอธิบายกิจกรรมนี้ สิ่งแรกที่จะทำคือการแนะนำเกมดนตรี ขั้นตอนการเล่นและอธิบายกฎกติกาของเกมที่จะใช้ เช่น ในหน่วย Numbers เกมดนตรีที่จะใช้คือ เกมดนตรี “Freeze Dance” เมื่อครูบอกชื่อเกมแล้วจะแนะนำว่าเกมดนตรีนี้เป็นอย่างไร และมีกติกาอย่างไร “วันนี้เราจะมาเล่นเกม Freeze Dance กันนะคะ โดยเกมนี้มีกติกาว่า ครูจะเปิดเพลง Counting 1-10 ให้เด็ก ๆ ฟัง จากนั้นเมื่อครูหยุดเพลงที่ตัวเลขไหน ให้เด็ก ๆ ทำท่าทางแสดงออกเป็นตัวเลขนั้น ๆ เช่น เมื่อครูหยุดเพลงที่คำว่า One หรือ 1 เด็ก ๆ จะต้องทำท่าทางแสดงออกเป็นเลข 1 นะ นอกจากจะทำท่าทางแล้วเด็ก ๆ จะต้องยืนให้นิ่งด้วย พยายามอย่าล้ม ถ้าหากล้มจะถือว่าแพ้และต้องออกจากการแข่งขัน ครูจะเปิดเพลงทั้งหมด 3 รอบ”

ในหน่วย Part of Body เกมดนตรีที่จะใช้คือ เกมดนตรี “Spin the Microphone” เป็นเกมดนตรีที่จะมีอุปกรณ์เข้ามาประกอบ นั่นคือ ไมค์โคโฟนพลาสติก “เด็ก ๆ รู้ไหมว่าวันนี้ครูจะพามาเล่นเกมอะไร เกมในวันนี้มีชื่อว่า Spin the Microphone โดยครูกวางจะให้เด็ก ๆ นั่งล้อมกันเป็นวงกลม ครูกวางจะไปนั่งอยู่ตรงกลางพร้อมกับไมค์วิเศษ จากนั้นครูกวางจะชี้ไปที่อวัยวะต่าง ๆ ในร่างกาย เมื่อไมค์ตัวนี้หมุนแล้วหยุด และชี้ไปที่ใคร คนนั้นจะต้องตอบคำถามของครูกวางที่ว่า What is this?” “เด็ก ๆ ไม่ต้องกลัวว่าจะลืมคำศัพท์นะ ครูกวางจะเปิดเพลง Me! ไปด้วยตอนเราเล่นเกม”

ในหน่วย Animals เกมดนตรีที่ใช้คือ Animals Dance “ครูกวางจะเปิดเพลง Animals ไปเรื่อย ๆ เมื่อครูกวางหยุดเพลงที่ชื่อสัตว์ชนิดไหน เด็ก ๆ จะต้องเต้นให้เหมือนกับสัตว์ชนิดนั้น ๆ โดยในครูกวางจะเปิดเพลงทั้งหมด 3 รอบ รอบที่ 1 ครูกวางจะไม่หยุดเพลง แต่จะให้เด็ก ๆ เต้นไปเรื่อย ๆ ครูกวางจะเริ่มหยุดเพลงที่รอบ 2 และ 3 นะคะ” จากนั้นยกตัวอย่างเพื่อให้เด็กเข้าใจมากยิ่งขึ้น “สมมุติว่าครูกวางหยุดเพลงที่คำว่า Tiger , น้องนับตังค์ Tiger แปลว่าอะไรเอ่ย..... ใช่แล้ว Tiger คือเสือ แสดงว่าเด็ก ๆ ต้องทำท่าทางเหมือนสัตว์ชนิดไหนคะ?” เปิดโอกาสให้เด็กได้ถามในส่วนที่ยังสงสัย และบอกเด็กให้ระมัดระวังในการทำกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นการชนเพื่อน การหยิบเท้าหรือดึงแขน หากเกิดเหตุการณ์เหล่านั้นเด็ก ๆ จะต้องขอโทษเพื่อน ๆ

ภาพที่ 4.3 เด็กนั่งฟังครูชี้แจงและอธิบายการทำกิจกรรมเกมดนตรี

ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม เป็นการที่เด็กร่วมกิจกรรมตามกฎกติกาที่วางไว้ โดยครูกระตุ้นให้เด็กแสดงออกผ่านการการเต้น ร้องเพลง เคลื่อนไหว โยกย้ายร่างกาย เคาะจังหวะ ปรบมือ หรือใช้วัสดุ อุปกรณ์ประกอบตามจังหวะเพลง โดยครูคอยสังเกตและสนับสนุนให้เด็กทุกคนร่วมกิจกรรม

ในขั้นการดำเนินกิจกรรมนี้ จะเป็นการที่ครูเริ่มดำเนินกิจกรรมเกมดนตรีตามแผนที่ได้วางไว้ โดยจะคอยเตรียมความพร้อมของเด็กก่อนเริ่มกิจกรรมไม่ว่าจะเป็น การนั่งเป็นวงกลม การยืนห่างกัน การจัดโต๊ะเพื่อวางอุปกรณ์วาดเขียน เป็นต้น เช่น ในหน่วย Animals จะเป็นการเล่นเกมดนตรี

“Animals Dance” โดยครูจะบอกให้เด็ก ๆ ยืนขึ้น กางแขนและขยับออกจากกัน เมื่อเด็ก ๆ ยืนได้ตรงที่ของตนเองแล้ว ก็สามารถเริ่มกิจกรรมได้เลย เช่น “ครูกวางจะเปิดเพลงรอบที่ 1 แล้วนะทวนก่อนว่ารอบที่ 1 นี้ ครูกวางจะหยุดเพลงไหมคะ?” “น้องปริม รอบที่ 1 นี้ครูกวางหยุดเพลงไหมเอ่ย?” “น้องภูผา ครูกวางจะหยุดเพลงรอบไหนบ้างเอ่ย?”

จากนั้นเริ่มดำเนินกิจกรรมรอบที่ 1 และ 2ไปเรื่อย ๆ โดยครูจะคอยถามเพื่อกระตุ้นให้เด็กได้พูดคำศัพท์ ชื่อสัตว์ไปด้วย และใช้เครื่องเคาะจังหวะเพื่อให้เกิดความสนุกมากยิ่งขึ้น เช่น “น้องวิคเตอร์เมื่อกี้ครูกวางหยุดเพลงที่ชื่อสัตว์ชนิดไหน?” “น้องปัญโญ Cat แปลว่าอะไร?” เมื่อดำเนินการมาถึงกิจกรรมรอบที่ 3 รอบนี้ครูจะหยุดเพลงบ่อยขึ้น และเชิญชวนให้เด็ก ๆ ได้เต้นตามชื่อสัตว์ต่าง ๆ “น้องใบหยก ไหนลองทำท่าทางของ Elephant ให้ครูดูหน่อยเร็ว” เมื่อน้องใบหยกทำท่าทางของช้างเสร็จแล้ว ให้เด็กคนอื่น ๆ ได้ลองทำตามด้วย “เด็ก ๆ ปรบมือให้แก่ตัวเองและเพื่อน ๆ ด้วยค่ะ” หลังจากกิจกรรมครบทั้ง 3 รอบแล้วครูให้เด็กยืนจับมือกันและนั่งลงเป็นวงกลม

ภาพที่ 4.4 เด็กแสดงท่าทางและเต้นเหมือนลิง

ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ เป็นการที่ครูกระตุ้นเด็กให้กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ กล้าแสดงออกผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ อย่างหลากหลาย แปลกใหม่ ไม่ซ้ำ ในขั้นนี้ครูจะเน้นย้ำ

ให้เด็กฝึกฟัง ฝึกร้อง ฝึกพูด ตามเพลง โดยเน้นให้เด็กเรียนรู้เนื้อเพลงหรือคำศัพท์ เป็นการทบทวน ซึมซับ เข้าใจผ่านการมีประสบการณ์เล่นเกมดนตรี

ในขั้นสร้างสรรค์นี้ครูจะให้เด็ก ๆ ได้นั่งล้อมกันเป็นวงกลม และทบทวนเพลง คำศัพท์ ท่าทาง การเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่พึ่งได้ทำมา เช่น ในหน่วย Animals หลังจากจบกิจกรรมเกมดนตรี Animals Dance ครูจะให้เด็กได้ทบทวนคำศัพท์และเนื้อเพลงอีกครั้ง “เมื่อกี้เราเล่นเกมไปแล้ว เด็ก ๆ สนุกไหมคะ ที่นี้ครูกวางจะเปิก VDO ท่าทางของสัตว์ต่าง ๆ ที่เราได้ลองแสดงท่าทางไปเมื่อกี้ ให้ดู แล้วมาดูกันว่าเราเต้นหรือทำท่าทางคล้ายสัตว์ต่าง ๆ หรือไม่?” “เป็นยังไงบ้าง เราเต้นเหมือน หรือเปล่า” เปิดโอกาสให้เด็กได้ตอบคำถาม “คราวนี้เราลองมาร้องเพลงกันอีกสักรอบดีกว่า เผื่อว่า เราร้องเพลงแล้วเราจะเต้นเหมือนสัตว์มากขึ้น” ครูให้เด็กยืนขึ้น จากนั้นเปิดเพลง Animals และ เปิดโอกาสให้เด็กได้ลองแสดงออกเป็นท่าทางการเต้นของสัตว์ตามจินตนาการตนเอง โดยครูจะคอยชู Flash Crad รูปสัตว์เพื่อให้เด็ก ๆ ได้ทำท่าทางตามสัตว์นั้น ๆ

ภาพที่ 4.5 เด็กแสดงท่าทางและเต้นเหมือนสุนัขตามจินตนาการ

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป เป็นการที่เด็กและครูร่วมวิเคราะห์วิจารณ์ และแสดงความคิดเห็นหลังสิ้นสุดการเล่นเกม โดยให้เด็กร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อเพลงจากเกม โดยทบทวนคำศัพท์ให้เด็กฟัง

ร่วมกันฝึกพูดเพื่อให้เข้าใจและจดจำคำศัพท์ พูดถึงข้อคิดที่ได้และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจากการเล่นเกม

ในขั้นสรุปนี้ ครูจะเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกถึงความคิดเห็นต่อเกมดนตรีที่ได้ทำร่วมกัน เช่น ในหน่วย Animals เมื่อจบกิจกรรม Animals Dance แล้ว ครูให้เด็กได้ทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ผ่านบทเพลงที่ได้ทำในกิจกรรม “น้องติ๊กคะ วันนี้น้องติ๊กชอบที่ได้เต้นเป็นสัตว์ชนิดไหนเอ่ย?” “น้องปัญโญ ไหนลองบอกชื่อของกระต่ายเป็นภาษาอังกฤษให้ครูฟังหน่อยเร็ว?” “น้องนับตังค์ How does the monkey dance?” “วันนี้เราได้เรียนรู้เกี่ยวกับการเต้น การทำท่าทางของสัตว์แล้วเด็ก ๆ ได้เรียนรู้อะไรอีกไหมคะ?”

ภาพที่ 4.6 ครูและเด็กร่วมกันสรุปความรู้ที่ได้ในวันนี้

2. ผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

ผลจากการใช้แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย มีผลการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ 2 ทักษะ ดังนี้

1. ทักษะการฟัง

ก่อนทำการวิจัยเด็ก ๆ ส่วนใหญ่จะไม่สามารถฟังและเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้เลย ไม่ว่าจะเป็นคำทักทาย คำถาม คำกิริยา หรือคำสั่ง เช่น “Hello! How are you today?” “What is this?”

“What is that?” “Sitting” “Eating” “Clap your hand” เมื่อครูพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วย ก็จะแสดงท่าทางประหม่า เขินอาย ไม่พูด เลือกที่จะก้มหน้าและไม่สบตา เมื่อครูขอให้ลองฟังและพูดคำศัพท์ตามครู เด็กบางคนจะพูดด้วยน้ำเสียงที่เบา พูดไม่ชัด ไม่สามารถสื่อสารให้ครูหรือเพื่อนได้ยินและเข้าใจได้ เด็กบางคนเลือกที่จะมองไปรอบ ๆ ห้องเรียน หรือมองบนเพดาน อีกทั้งยังไม่กล้าที่จะทำกิจกรรมร่วมกันกับครู เมื่อครูเริ่มสอน แนะนำกิจกรรม หรือบอกกติกาก็จะนั่งนิ่ง ๆ มองไปที่อื่น ในขณะที่ทำกิจกรรมเด็กบางคนไม่เข้าใจในสิ่งที่ครูสื่อสาร ทำให้เล่นกิจกรรมผิดไปจากวัตถุประสงค์ เช่น “ครูกวางจะให้เด็ก ๆ บอกตัวเลขที่ครูพึ่งเปิดให้ฟังเมื่อกี้ เป็นภาษาอังกฤษว่าคือตัวเลขอะไรนะคะ เด็ก ๆ พร้อมไหมเอ่ย?” แต่เมื่อถึงเวลาทำกิจกรรมจริง ๆ เด็ก ๆ จะตอบในลักษณะอีกแบบและยืนนิ่ง เช่น “สอง” แทนที่จะเป็นคำว่า “Two” ที่เป็นภาษาอังกฤษ

หลังทำการวิจัย พบว่า ระหว่างการทำวิจัยในช่วงสัปดาห์ที่ 5-6 เด็กเริ่มมีพัฒนาการในด้านฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น เมื่อฟังสิ่งที่ครูพูดแล้ว สามารถปฏิบัติตามคำสั่งได้ เมื่อครูถามคำศัพท์ในหน่วยก็สามารถตอบกลับเป็นภาษาไทยได้ เช่น ครูพูดว่า “Okay, Let’s play the game!” เด็กจะตอบกลับว่า “Let’s Go! Go!” หรือ “ไปกันเลย!” ประโยคคำถาม“Hi! How are you today?” เด็กบางส่วนสามารถตอบคำถามได้ทันที “I’m good” “I’m fine” หรือถามเกี่ยวกับคำศัพท์ในหน่วยที่สอน เช่น “5 ภาษาอังกฤษว่ายังไงคะ?” เด็กก็สามารถตอบได้ว่า “Five ค่ะ/ครับ” ในขณะทำกิจกรรมมีเด็กบางส่วนตั้งใจฟังในสิ่งที่ครูกำลังสอน แนะนำเกมดนตรี อธิบายกฎกติกา และเมื่อเกิดข้อสงสัยเด็กกล้าที่จะยกมือขึ้นถามทันที ไม่มีความเคอะเขินเหมือนเมื่อก่อน เช่น “ครูกวางครับคำเมื่อกี้อ่านว่าอะไรนครับ ผมฟังไม่ถนัด คำที่แปลว่าฝนตกครับ” “ครูกวางบอกกติกาเกมอีกครั้งได้ไหมคะ” และเมื่อครูขอให้ฟังคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ครูพูด และแปลเป็นภาษาไทย เด็ก ๆ ก็สามารถตอบได้เร็วมากขึ้นเมื่อเป็นคำเดิมซ้ำ ๆ แต่หากเป็นคำศัพท์ใหม่จะต้องใช่เวลาในการคิดและค่อย ๆ เอ่ยปากพูดออกมา เช่น ครูชี้ที่แขนของตนเอง และถามว่า “What is this?” เด็กบางคนสามารถตอบกลับได้ทันทีว่า “Arm!!” หรือเมื่อครูชูนิ้วเป็นเลขต่าง ๆ เช่น เลข 2 และถามว่า “What number is this?” เด็กสามารถตอบกลับได้ทันทีว่า “Two!!” เป็นต้น

2. ทักษะการพูด

ก่อนทำการวิจัยเด็กส่วนใหญ่ไม่กล้าที่จะพูดคุยกับครู เมื่อครูถามคำถามก็จะไม่ยอมตอบไม่พูดด้วย ก้มหน้า และเลือกที่จะหันหนีไปทางอื่น เมื่อครูขอให้ลองพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษในหน่วยที่กำลังเรียนก็จะพูดด้วยน้ำเสียงที่เบา และเมื่อให้ลองพูดประโยคแนะนำตัว “My name is.....” ก็จะไม่กล้าพูด เด็กบางคนเอามือล้วงกระเป๋ากระโปรงหรือกางเกง บางคนมองไปที่หน้าต่างและเพดาน และในทำกิจกรรมที่ต้องทำร่วมกับเพื่อน เด็กจะไม่ยอมพูดกับเพื่อน ต้องมีครูคอยพูดกระตุ้นให้ทำตามและเมื่อเกิดความไม่พอใจก็จะทะเลาะกันและลงไม้ลงมือทันทีโดยไม่มีการถามเพื่อนก่อน และเมื่อถึงเวลาทำกิจกรรมเด็ก ๆ จะไม่ยอมพูดในสิ่งที่ครูขอ แม้จะเป็นคำศัพท์สั้น ๆ เช่น

“น้องมัดหมี่ลองพูดคำว่า Mother หน่อยได้ไหมคะ?” “น้องจีเมล Father ภาษาไทยคือใครเอ่ย?” เด็กส่วนใหญ่เลือกที่จะเงียบ ครูจึงต้องพูดก่อน 1 รอบและให้เด็ก ๆ ลองพูดตาม เมื่อครูแนะนำเกมอธิบายหรือแจ้งกติกาก่อนการเล่นกิจกรรมเด็กมักจะบอกว่า “เข้าใจค่ะ/ครับ” แต่เมื่อเล่นกิจกรรมจริง ๆ ทำให้ทราบว่าเด็กไม่เข้าใจในกิจกรรมเลย

หลังการทำวิจัย พบว่า ระหว่างการทำวิจัยในช่วงสัปดาห์ที่ 5-6 เด็กส่วนใหญ่เริ่มมีพัฒนาการในการพูดมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ภาษาไทยหรือคำศัพท์ภาษาอังกฤษ เด็กกล้าที่จะยกมือขึ้นถามในสิ่งที่ตนเองไม่แน่ใจ และกล้าพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้น แม้ว่าคำที่พูดออกมาจะผิดหรือถูกก็ตาม เช่น “ครูกวาง Monkey แปลว่าว่าลิงใช่ไหมคะ?” “ครูกวาง ผมอยากเอา Frog กลับบ้านด้วยไหมครับ?” “Hello ครูกวางสบายดีไหมครับ?” และเมื่อให้เด็กนั่งล้อมกันเป็นวงกลมเพื่อสรุปบทเรียนในวันนี้ เด็ก ๆ มักจะพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษที่ได้เรียนและพยายามจะร้องเพลงที่ครูสอนไว้ เช่น “Okay, let’s see what we have done today. Can you tell me what lesson we have learn today?” ถ้าเรียนในหน่วยไหนอยู่ เด็ก ๆ จะตอบกลับเป็นชื่อของหน่วยนั้น ๆ “Family!” “วันนี้เรียนสัตว์ เรียน Animals ครับ/ค่ะ” “Vegetables, carrot, onion!” เป็นต้น

ตอนที่ 2 ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ประกอบด้วย

1. ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยรวม 2 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูด

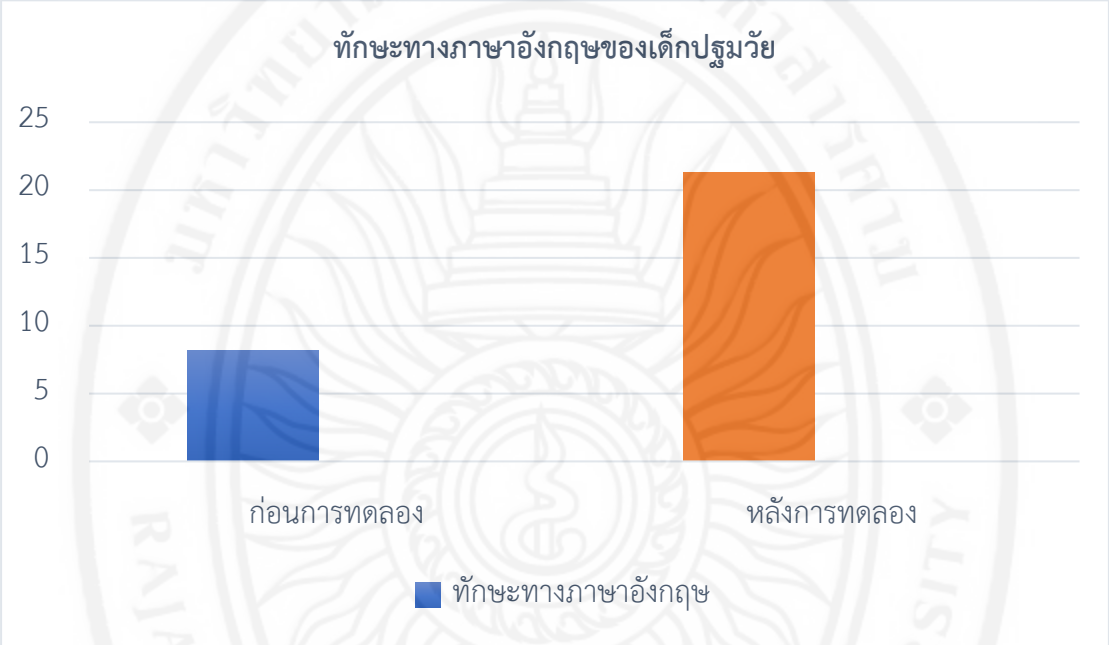
ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนจากการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง วิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละ แสดงผลโดยรวมแต่ละช่วงเวลา ดังแสดงในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

ทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ	ทักษะทางภาษาอังกฤษ					
	ทักษะการฟัง (20 คะแนน)		ทักษะการพูด (20 คะแนน)		รวม (40 คะแนน)	
	$\overline{X}$	ระดับ	$\overline{X}$	ระดับ	$\overline{X}$	ระดับ
ก่อนการทดลอง	4.55	ควรเสริม	3.65	ควรเสริม	8.20	ควรเสริม
หลังการทดลอง	11.95	พอใช้	10.75	พอใช้	22.70	พอใช้

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.1 พบว่า ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เด็กปฐมวัยมีผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ โดยเฉลี่ยรวม 2 ทักษะเพิ่มขึ้น ทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย ก่อนทดลองมีผลคะแนน $\overline{X}$ = 8.20 ระดับพอใช้ และหลังการทดลอง มีผลคะแนน $\overline{X}$ = 21.35 ระดับดี แสดงว่าทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการที่ดีขึ้นตามลำดับ

เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยรวมเปรียบเทียบตามช่วงเวลา คือ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดเกมดนตรี โดยนำมาเสนอเป็นแผนภูมิแท่ง ดังแสดงในภาพที่ 4.7

ภาพที่ 4.7 การเปลี่ยนแปลงทักษะทางภาษาอังกฤษเองของเด็กปฐมวัยโดยรวม

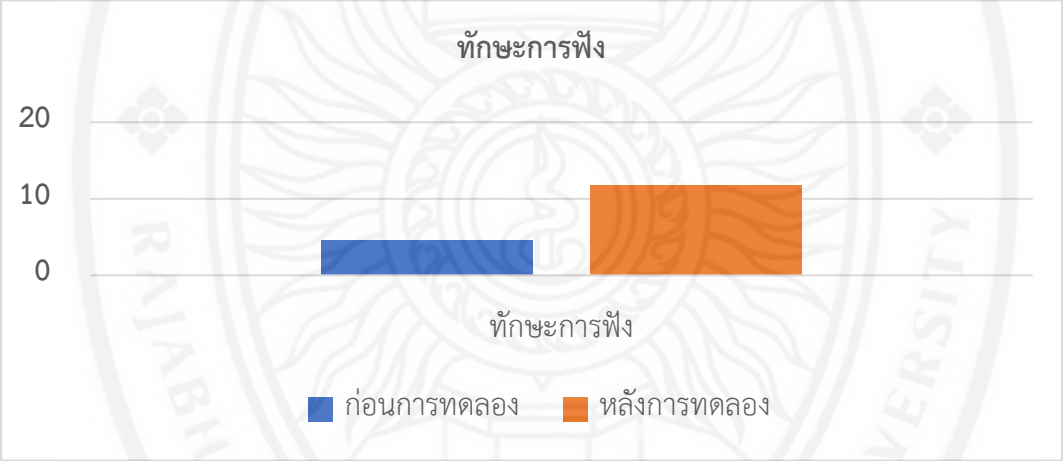
2. ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย จำแนกออกเป็นรายทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูด

ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ผู้วิจัยได้นำเสนอคะแนนวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และระดับคุณภาพพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กปฐมวัย นำเสนอเป็นรายทักษะ ดังนี้ ทักษะการฟัง ดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการฟัง

ทักษะการฟัง	คะแนนทักษะการฟัง			
	$\overline{X}$	$S.D.$	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ก่อนการทดลอง	4.55	0.70	22.75	ควรเสริม
หลังการทดลอง	11.95	0.00	59.75	พอใช้

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.2 พบว่า ทักษะการฟังของเด็ก ก่อนการทดลองมีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 4.55, $S.D.$ = 0.70) ระดับควรเสริม และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี มีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 11.95, $S.D.$ = 0.00) ระดับพอใช้ แสดงว่าแต่ละช่วงเวลาผลคะแนนทักษะการฟังของเด็กปฐมวัยเพิ่มขึ้นตามลำดับ เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำเสนอเป็นแผนภูมิแท่ง ดังแสดงในภาพที่ 4.8

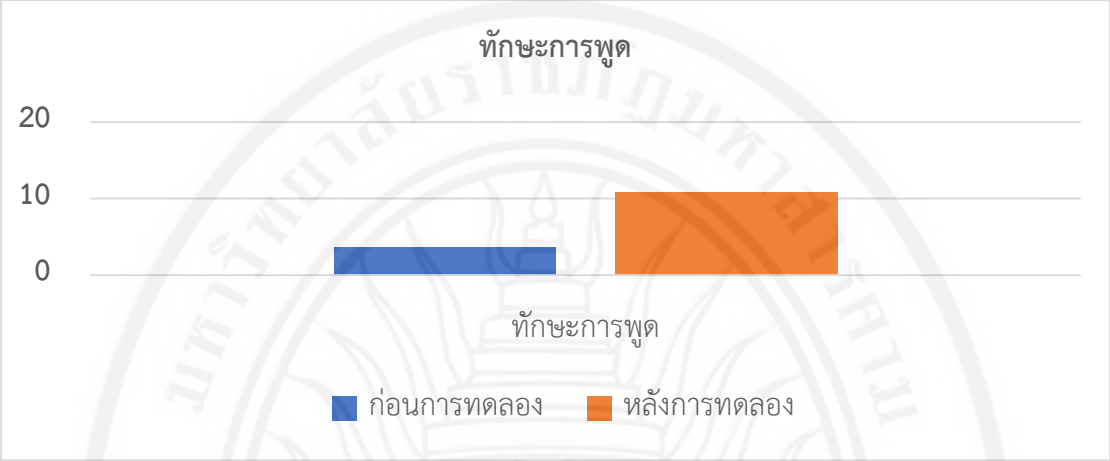

ภาพที่ 4.8 พัฒนาการทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย

ตารางที่ 4.3 คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการพูด

ทักษะการฟัง	คะแนนทักษะการพูด			
	$\overline{X}$	S.D.	ร้อยละ	ระดับคุณภาพ
ก่อนการทดลอง	3.65	0.70	18.25	ควรเสริม
หลังการทดลอง	10.75	0.00	53.75	พอใช้

ผลการวิเคราะห์ตามตารางที่ 4.2 พบว่า ทักษะการพูดของเด็ก ก่อนการทดลองมีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 3.65, $S.D.$ = 0.70) ระดับควรเสริม และหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี มีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 10.05, $S.D.$ = 0.00) ระดับพอใช้ แสดงว่าแต่ละช่วงเวลาผลคะแนนทักษะการพูดของเด็กปฐมวัยเพิ่มขึ้นตามลำดับ เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน ผู้วิจัยจึงนำเสนอเป็นแผนภูมิแท่ง ดังแสดงในภาพที่ 4.9

ภาพที่ 4.9 พัฒนาการทักษะการฟังของเด็กปฐมวัย

3. ข้อมูลเชิงปริมาณแสดงการเปรียบเทียบคะแนนและระดับคุณภาพผลของการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

ผลการศึกษาพัฒนาการทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ผู้วิจัยได้นำผลคะแนนจากการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี วิเคราะห์หาค่าน้อยละและระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย แสดงผลเป็นรายบุคคลโดยจำแนกรายทักษะ ดังนี้ ทักษะการฟังดังแสดงในตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 คะแนน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และระดับคุณภาพของทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคล โดยก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการฟัง

คนที่	ทักษะการฟัง			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ
1	4	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
2	4	1 (ควรเสริม)	12	2 (พอใช้)

(ต่อ)

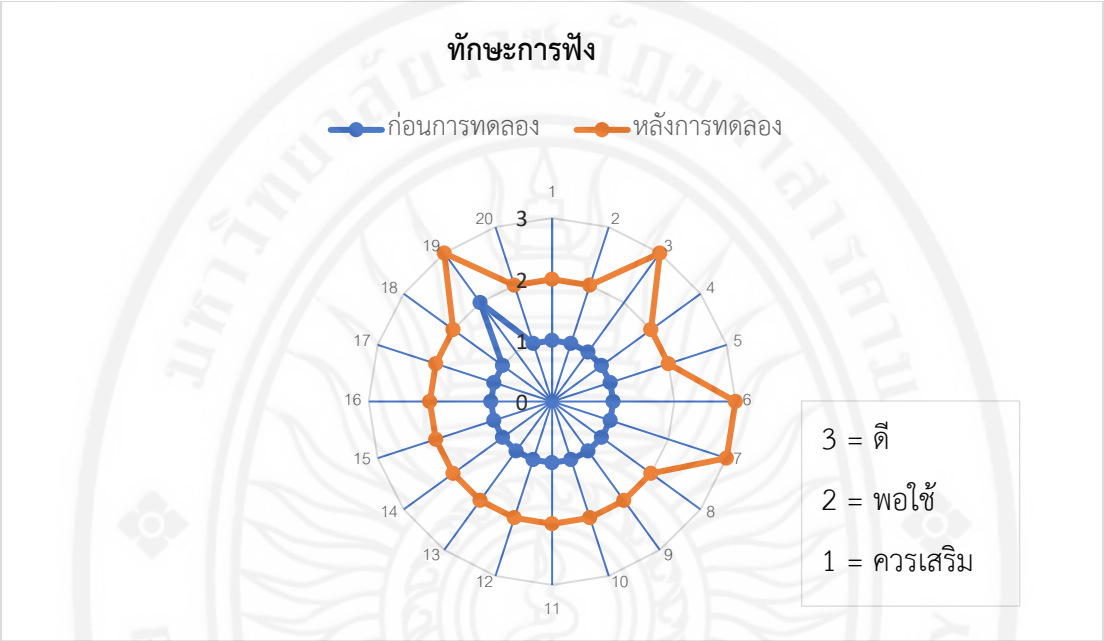
ตารางที่ 4.4 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการฟัง			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ
3	6	1 (ควรเสริม)	13	2 (ดี)
4	6	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
5	4	1 (ควรเสริม)	11	2 (พอใช้)
6	6	1 (ควรเสริม)	11	2 (พอใช้)
7	6	1 (ควรเสริม)	14	3 (ดี)
8	5	1 (ควรเสริม)	15	3 (ดี)
9	3	1 (ควรเสริม)	13	2 (พอใช้)
10	5	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
11	5	1 (ควรเสริม)	12	2 (พอใช้)
12	3	1 (ควรเสริม)	11	2 (พอใช้)
13	3	1 (ควรเสริม)	11	2 (พอใช้)
14	4	1 (ควรเสริม)	12	2 (พอใช้)
15	3	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
16	3	1 (ควรเสริม)	11	2 (พอใช้)
17	4	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
18	4	1 (ควรเสริม)	12	2 (พอใช้)
19	8	2 (พอใช้)	17	3 (ดี)
20	5	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
$\overline{X}$	4.55		11.95	
S.D.	0.07		0.00	
ร้อยละ	22.75		59.75	
ระดับคุณภาพ	ควรเสริม		พอใช้	

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ก่อนการทดลองคะแนนทักษะภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ด้านทักษะการฟัง โดยรวมมีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 4.55, *S.D.* = 0.07) ร้อยละ 22.75 และหลังการทดลองมีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 11.95, *S.D.* = 0.00) ร้อยละ 59.75 และเมื่อพิจารณาเด็กเป็นรายบุคคล พบว่า

ก่อนการทดลองเด็กมีทักษะการฟัง ระดับ 1 จำนวน 19 คน ระดับ 2 จำนวน 1 คน และหลังการทดลองเด็กมีทักษะการฟัง ระดับ 2 จำนวน 16 คน ระดับ 3 จำนวน 4 คน

เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ทักษะทางภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัยรายบุคคล ด้านทักษะการฟัง เปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยนำเสนอเป็นแผนภูมิ ดังแสดงในภาพที่ 4.10

ภาพที่ 4.10 ระดับคุณภาพทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคลก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้านทักษะการฟัง

ตารางที่ 4.5 คะแนน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร้อยละ และระดับคุณภาพของทักษะทางทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคล โดยก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ด้านทักษะการพูด

คนที่	ทักษะการพูด			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ
1	3	1 (ควรเสริม)	9	2 (พอใช้)
2	3	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)

(ต่อ)

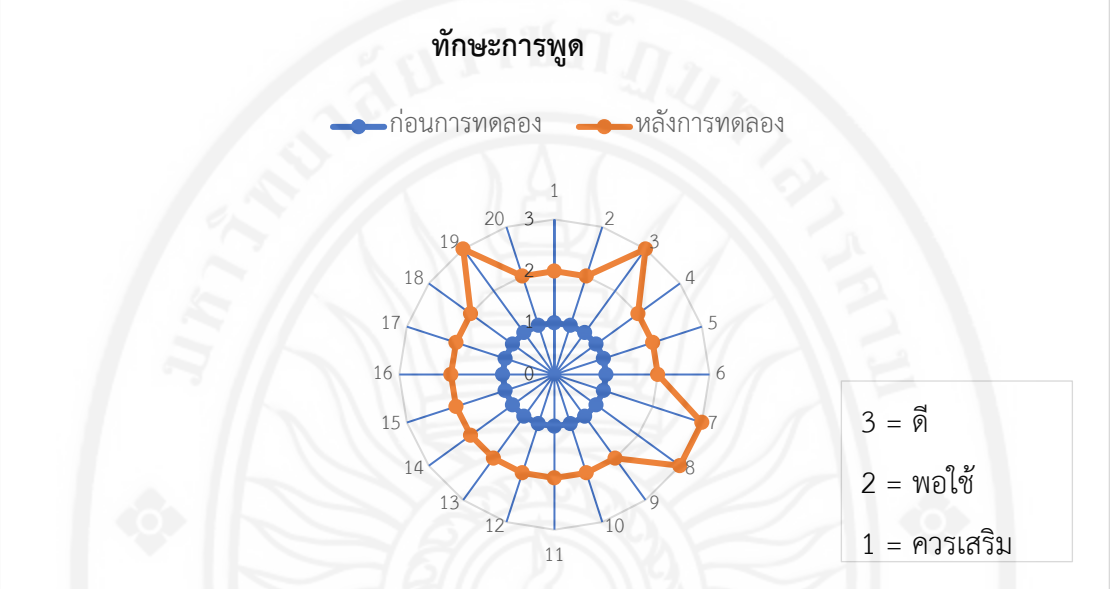
ตารางที่ 4.5 (ต่อ)

คนที่	ทักษะการพูด			
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง	
	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ	คะแนน (20)	ระดับคุณภาพ
3	4	1 (ควรเสริม)	15	2 (ดี)
4	3	1 (ควรเสริม)	9	2 (พอใช้)
5	4	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
6	3	1 (ควรเสริม)	9	2 (พอใช้)
7	5	1 (ควรเสริม)	15	3 (ดี)
8	5	1 (ควรเสริม)	15	3 (ดี)
9	3	1 (ควรเสริม)	8	2 (พอใช้)
10	4	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
11	3	1 (ควรเสริม)	12	2 (พอใช้)
12	4	1 (ควรเสริม)	9	2 (พอใช้)
13	3	1 (ควรเสริม)	8	2 (พอใช้)
14	4	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
15	3	1 (ควรเสริม)	9	2 (พอใช้)
16	2	1 (ควรเสริม)	10	2 (พอใช้)
17	3	1 (ควรเสริม)	9	2 (พอใช้)
18	3	1 (ควรเสริม)	11	2 (พอใช้)
19	7	1 (ควรเสริม)	17	3 (ดี)
20	4	1 (ควรเสริม)	9	2 (พอใช้)
$\overline{X}$	3.65		10.75	
S.D.	0.70		0.00	
ร้อยละ	18.25		53.75	
ระดับคุณภาพ	ควรเสริม		พอใช้	

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ก่อนการทดลองคะแนนทักษะภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ด้านทักษะการพูด โดยรวมมีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 3.65, $S.D.$ = 0.70) ร้อยละ 18.25 และหลังการทดลองมีผลคะแนน ($\overline{X}$ = 10.75, $S.D.$ = 0.00) ร้อยละ 53.75 และเมื่อพิจารณาเด็กเป็นรายบุคคล พบว่า

ก่อนการทดลองเด็กมีทักษะการฟัง ระดับ 1 จำนวน 20 คน และหลังการทดลองเด็กมีทักษะการฟัง ระดับ 2 จำนวน 16 คน และระดับ 3 จำนวน 4 คน

เพื่อให้เห็นภาพที่ชัดเจน ผู้วิจัยได้นำผลการวิเคราะห์ทักษะทางภาษาอังกฤษ ของเด็กปฐมวัย รายบุคคล ด้านทักษะการฟัง เปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองโดยนำเสนอเป็นแผนภูมิ ดังแสดงในภาพที่ 4.11

ภาพที่ 4.11 ระดับคุณภาพทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยรายบุคคลก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ด้านทักษะการพูด

จากการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมเกมดนตรี โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ และขั้นที่ 5 สรุป ส่งผลต่อพัฒนาการทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยตรงทั้ง 2 ทักษะ ซึ่งได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูด ซึ่งเป็นทักษะที่เกิดขึ้นในเด็กปฐมวัยได้ หากได้รับการส่งเสริมที่ดีและมีความเหมาะสมกับช่วงวัย เมื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้ฟังและพูดภาษาอังกฤษบ่อย ๆ จะช่วยให้เด็กมีความมั่นใจ และไม่กลัวที่จะใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวัน และเมื่อนำการสอนภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้เข้ากับเกมดนตรี ยิ่งส่งผลให้เด็กเกิดการพัฒนาด้านทักษะการฟัง และการพูดได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการการเล่นเกมดนตรี มีทั้งความสนุกสนานได้ร้องเพลง เต้นรำ และทำอะไรที่หลากหลายและแปลกใหม่ ทำให้การพัฒนาทักษะฟังและพูดของเด็กมีความก้าวหน้ามากยิ่งขึ้น

บทที่ 5
สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแบบแผนการวิจัยแบบ (One Group Pretest-Posttest Design) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย และเปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนและหลังที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ผู้วิจัยได้สรุปสาระสำคัญของการวิจัย ดังนี้

1. สรุป
2. อภิปรายผล
3. ข้อเสนอแนะ

5.1 สรุป

เด็กปฐมวัยหลังจากที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ สรุปผลการวิจัยครอบคลุมสาระสำคัญ พบว่า

5.1.1 การจัดกิจกรรมเกมดนตรี โดยใช้กระบวนการ 5 ขั้นตอน ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ และขั้นที่ 5 สรุป ส่งเสริมให้เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ทั้ง 2 ทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟังและทักษะการพูด ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงขึ้น

5.1.2 เปรียบเทียบทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยก่อนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี และหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี พบว่า ก่อนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับระดับพอใช้ ($\overline{X}$ = 8.20) และหลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับดี ($\overline{X}$ = 21.80) แสดงว่าก่อนการทดลองและหลังการทดลองการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เด็กปฐมวัยมีผลคะแนนการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยรวมทุกทักษะเพิ่มขึ้น

5.2 อภิปรายผล

จากการศึกษาผลการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี มีทักษะทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น อภิปรายผลได้ดังนี้

5.2.1 ผลการศึกษาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเกมดนตรี พบว่า การจัดกิจกรรมเกมดนตรี โดยใช้กระบวนการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมเกมดนตรี 5 ขั้นตอน ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ และขั้นที่ 5 สรุป พบว่า กระบวนการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมเกมดนตี 5 ขั้นตอน นั้นส่งผลให้เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทั้ง 2 ทักษะ คือ ทักษะการฟังและทักษะการพูด ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้ได้เนื่องจากแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยฉบับนี้ เป็นแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นและได้รับการประเมินคุณภาพเครื่องมือจากผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน ผลการประเมินอยู่ในระดับมีความเหมาะสมมากมีคะแนนค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 4.50, $S.D.$ = 0.42) เมื่อเทียบกับเกณฑ์การแปลผลค่าเฉลี่ย 3.51-4.50 หมายถึง แผนการจัดกิจกรรมเหมาะสมมาก (บุญชม ศรีสะอาด, 2554, น. 102-103) ดังนั้นสรุปได้ว่า แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้รับการประเมินคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญ ได้ค่าเฉลี่ย ($\overline{X}$ = 4.50, $S.D.$ = 0.42) หมายความว่าแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรีอยู่ในระดับ แผนการจัดกิจกรรมเหมาะสมมาก ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ผล และส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยได้สูงขึ้นจริง เนื่องจากแผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี มีกระบวนการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมเกมดนตรีที่ชัดเจน เพื่อมุ่งเน้นส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษให้กับเด็กปฐมวัย กระบวนการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมเกมดนตรี 5 ขั้นตอน ประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ เป็นการที่ครูแนะนำเนื้อหาการเรียนรู้ โดยการพูดคุย ซักถามเพื่อให้เด็กบอกเล่าประสบการณ์เดิม เพลงและทบทวนเพลงที่จะใช้ในกิจกรรม

ขั้นที่ 2 ชี้แจงและอธิบายกิจกรรม เป็นการแนะนำ ขั้นตอนการร่วมเล่นเกม อธิบายกฎกติกา ความปลอดภัยในการเล่น แนะนำวัสดุ อุปกรณ์และการปฏิบัติตนในการเล่น

ขั้นที่ 3 ดำเนินกิจกรรม เป็นการที่เด็กร่วมกิจกรรมตามกฎกติกาที่วางไว้ โดยครูกระตุ้นให้เด็กแสดงออกผ่านการการเต้น ร้องเพลง เคลื่อนไหว โยกย้ายร่างกาย เคาะจังหวะ ปรบมือ หรือใช้วัสดุ อุปกรณ์ประกอบตามจังหวะเพลง โดยครูคอยสังเกตและสนับสนุนให้เด็กทุกคนร่วมกิจกรรม

ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ เป็นการที่ครูกระตุ้นเด็กให้กล้าคิด กล้าพูด กล้าทำ กล้าแสดงออกผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ อย่างหลากหลาย แปลกใหม่ ไม่ซ้ำ ในขั้นนี้ครูจะเน้นย้ำ

ให้เด็กฝึกฟัง ฝึกร้อง ฝึกพูด ตามเพลง โดยเน้นให้เด็กเรียนรู้เนื้อเพลงหรือคำศัพท์ เป็นการทบทวน ซึมซับ เข้าใจผ่านการมีประสบการณ์เล่นเกมดนตรี

ขั้นที่ 5 สรุป เป็นการที่เด็กและครูร่วมวิเคราะห์วิจารณ์หลังสิ้นสุดการเล่นเกม โดยให้เด็กร่วมกันพูดคุยเกี่ยวกับเนื้อเพลงจากเกม โดยทบทวนคำศัพท์ให้เด็กฟัง ร่วมกันฝึกพูด เพื่อให้เข้าใจและจดจำคำศัพท์ พูดถึงข้อคิดที่ได้และการนำไปใช้ในชีวิตประจำวันจากการเล่นเกม

การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้เด็กได้ใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างเต็มที่ ผ่านการเล่นกิจกรรมเกมดนตรีแบบต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงออกผ่านการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ ในหลากหลายรูปแบบ ได้ฝึกฟัง ฝึกร้อง ฝึกพูดตามเพลง และยังเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกถึงความคิดของตนเอง โดยมีครูเป็นผู้คอยกระตุ้นอยู่เสมอ ๆ จึงทำให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงออกด้วยความมั่นใจ และมีทักษะทางภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับ Marcus Fogg (2021) ที่ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมเกมดนตรีไว้ว่า เกมดนตรี เป็นวิธีการที่ยอดเยี่ยมในการทำให้เด็ก ๆ ได้มีความสุข สนุกสนานไปกับกิจกรรมต่าง ๆ โดยเกมดนตรีนั้นช่วยให้เด็กได้มีพัฒนาการในด้านความจำ สมาธิ ทักษะการอ่านออก เขียนได้ การสื่อสาร การประงานและอื่น ๆ อีกมากมาย อีกทั้งจะช่วยให้เด็ก ๆ เอาชนะความเขินอายที่มี เรียนรู้วิธีการเข้าสังคม มีความกระตือรือร้นและตื่นเต้นในการทำกิจกรรมแต่ละวัน และ Amanda Rock (2022) ที่ได้กล่าวถึงเกมดนตรีว่า การเรียนรู้ของเด็กสามารถเกิดขึ้นได้ตลอดเวลา แค่เราเปิดเสียงเพลง สมองของเด็กที่ได้ยินเสียงก็จะทำการเชื่อมโยง เพื่อให้เด็กเกิดการเรียนรู้ เกมดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัยไม่เพียงแค่ช่วยให้เด็กเกิดความสนุกสนานเท่านั้น แต่ยังช่วยในการพัฒนาทักษะด้านต่าง ๆ ของเด็ก และจะมีประโยชน์มากในการพัฒนาทักษะทางด้านภาษา สอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ที่กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาควรเป็นไปตามลำดับขั้นตอน โดยครูจะเป็นผู้อำนวยความสะดวกให้แก่เด็ก ทำให้เด็กกล้าที่จะแสดงออก อีกทั้งควรจัดการเรียนรู้แบบบูรณาการ ให้เด็กได้รับประสบการณ์การเรียนรู้ที่มีความหลากหลายในขอบเขตที่มีเนื้อหาต่างกันและจัดการเรียนการสอนโดยไม่เร่งขั้นพัฒนาการ และยังสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ Z. I. Tyumaseva, et al., (2020) ซึ่งได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมเกมดนตรีเพื่อพัฒนาการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน โดยมีวัตุประสงค์เพื่อหาประสิทธิภาพสูงสุดของเกมดนตรีในการพัฒนาการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน ในการศึกษาใช้วิธีการ เช่น การตรวจคำพูด (ความสนใจในการได้ยิน, ความเข้าใจคำพูด, ปริมาณคำศัพท์), การสนทนากับผู้ปกครองหรือครูผู้สอน, การสังเกตเด็กในระหว่างการทำกิจกรรม เป็นต้น ซึ่งกิจกรรมเกมดนตรี รวมถึง แบบฝึกหัด เพลงเด็ก นิทานกับดนตรี การเล่นเครื่องเล่นต่าง ๆ แบบฝึกหัดการแยกเสียงร้อง การเลียนแบบเสียงต่าง ๆ เช่น เสียงของสัตว์ หลังจากการจัดกิจกรรมพบว่า กิจกรรมเกมดนตรีมีผลต่อการพัฒนาการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน และช่วยให้การพูดของเด็กมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับณัชชา เตชะอาภรณ์ชัย (2565) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ การบูรณาการการใช้ดนตรีสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้

รูปแบบการดำเนินการชั้นเรียนแบบกิจวัตร โดยเป็นกิจกรรมดนตรีสำหรับเด็กปฐมวัย เป็นกิจกรรมที่สามารถบูรณาการกับศาสตร์อื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี รวมถึงการใช้ดนตรีบูรณาการกับภาษาอังกฤษ ผลวิจัยเกี่ยวกับพัฒนาการทางดนตรีและทางด้านภาษาในปัจจุบันเป็นไปในทิศทางเดียวกันว่าสามารถส่งเสริมพัฒนาการซึ่งกันและกันได้ โดยรูปแบบการสอนดนตรีและภาษาอังกฤษสำหรับเด็กควรมีความสอดคล้องกับพัฒนาการการเรียนรู้ของเด็ก ด้วยการสร้างรูปแบบกิจกรรม ในชั้นเรียนให้เป็นกิจวัตรประจำวัน ประกอบด้วย กิจกรรมทักทายก่อนเริ่มชั้นเรียน การใช้นิทานดำเนินเนื้อหาหลักในการสอนและกิจกรรมอำลาก่อนจบชั้นเรียน โดยใช้นิทานเป็นเนื้อหาหลักในการสอนภาษาด้วยการสอดแทรกกิจกรรมตามองค์ประกอบทางดนตรีในรูปแบบต่าง ๆ ที่เด็กได้ลงมือทำด้วยตนเองผ่านทักษะการฟัง การร้อง การเล่นเครื่องประกอบจังหวะ และการเคลื่อนไหว หรือที่เรียกว่าการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Active Learning) ซึ่งส่งผลให้ gfHD สามารถจดจำเนื้อหาได้ยาวนานกว่าการเรียนรู้แบบไม่มีส่วนร่วม (Passive Learning)

ซึ่งการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ผ่านกระบวนการและขั้นตอนของการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ที่ผู้วิจัยได้กล่าวมาข้างต้น สะท้อนผลต่อพัฒนาการทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Maryam Almutairi and Nadia Shukri (2017) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เพลงในการสอนการพูดสำหรับเด็ก โดยมีจุดมุ่งหมาย คือการสำรวจมุมมองและทัศนคติของครูภาษาอังกฤษในซาอุดีอาระเบีย เกี่ยวกับการใช้เพลงเมื่อสอนภาษาอังกฤษให้กับเด็กด้านทักษะการพูด (การฟังและการพูด) เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสอบถาม ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนใหญ่ตระหนักถึงคุณค่าการสอนของการใช้เพลงเมื่อสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ แต่อย่างไรก็ตามไม่ใช้เด็กทุกคนจะเคารพในศาสนาและวัฒนธรรม จึงเสนอให้บทเพลงที่นำมาใช้หลีกเลี่ยงความเชื่อศาสนาและวัฒนธรรม และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Sri Nurvia (2016) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการใช้เพลงในการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับเด็ก โดยการวิจัยในครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษากระบวนการใช้เพลงในการสอนการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อศึกษาข้อดีและข้อเสียของการใช้เพลงในการสอนการพูดภาษาอังกฤษ การวิจัยนี้เป็นเชิงคุณภาพแบบบรรยาย เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสังเกต สัมภาษณ์ และรายงานผล ผลการวิจัยพบว่า ข้อดีของการใช้เพลงคือ เป็นสื่อที่ช่วยให้เด็กเข้าใจภาษาอังกฤษได้ง่ายมากยิ่งขึ้น ช่วยในเรื่องของการออกเสียง และยังเพิ่มแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย ส่วนข้อเสียคือ เด็กบางส่วนไม่เข้าใจความหมายของเพลงภาษาอังกฤษ คำศัพท์ที่ไม่ชัดเจนและก่อให้กิดการรบกวนห้องเรียนข้าง ๆ ดังนั้นครูจึงต้องมีแนวทางที่จะแก้ไขปัญหาในอนาคต

5.2.2 หลังการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย พบว่า เด็กปฐมวัยมีทักษะทางภาษาอังกฤษสูงกว่าก่อนจัดกิจกรรมเกมดนตรี ทั้ง 2 ทักษะ โดยเรียงตามลำดับการเปลี่ยนแปลงจากมากไปหาน้อย คือ 1) ทักษะการฟัง และ 2) ทักษะการพูด

5.2.3.1 ทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ด้านทักษะการฟัง โดยการจัดกิจกรรมเกมดนตรี พบว่า เด็กมีคะแนนทักษะการฟัง เฉลี่ย 11.75 คิดเป็นร้อยละ 58.75 สรุปได้ว่าโดยรวมเด็กมีทักษะการฟัง หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แต่ยังควรมีการเสริมการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพที่สูงเพิ่มขึ้นอีก เนื่องจากจัดกิจกรรมส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เด็กไม่สามารถปรับตัวในการทำกิจกรรม ภายใน 8 สัปดาห์ได้ ในส่วนของคะแนนทักษะการฟังที่เพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมเกมดนตรี สามารถพัฒนาทักษะการฟังภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ให้มีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมเกมดนตรีส่งเสริมให้เด็กได้ทำกิจกรรมที่ได้ใช้ทักษะการฟังภาษาอังกฤษมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมฝึกร้องเพลง การพูดคำศัพท์ตามหน่วย ในการทำกิจกรรมยังเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกถึงความคิดเห็นของตนเอง ฝึกให้เด็กกล้าแสดงออกอย่างอิสระ ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนเป็นไปอย่างสนุกสนานเพลิดเพลิน เด็กมีความกระตือรือร้นอยากร่วมกิจกรรม อยากฟังในสิ่งที่ครูกำลังจะสอน ส่งผลให้เด็กกล้าพูด กล้าแสดงออก กล้าทดลองทำกิจกรรมโดยคิดท่าทางอิสระตามจินตนาการของตนเอง สามารถกับเพื่อนร่วมกิจกรรมได้อย่างมีความสุข ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ ที่กล่าวว่า เด็กสามารถเรียกคำ โดยเชื่อมโยงคำกับกิจกรรม เด็กในขั้นนี้มีความต้องการอย่างแรงกล้าในการเรียนรู้ภาษาเด็กจะพูดซ้ำแล้วซ้ำอีก แม้ว่าจะอยู่คนเดียวหรือถูกห้ามก็ตาม เพียเจต์เชื่อว่าการทำซ้ำของเด็กเกิดจากความพึงพอใจของตัวเด็กเองในการใช้ภาษา และทฤษฎีของไวก๊อตสกี้ ที่กล่าวว่า ครูสามารถช่วยเหลือ เด็กให้ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ได้ โดยผ่านการสอนและการช่วยเหลือของครู คือ เด็กเป็นผู้ลงมือกระทำและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ เด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและเด็กทุกคนมีขอบเขตการเรียนรู้ ซึ่งครูจะต้องทราบว่าเด็กมีขอบเขตการเรียนรู้ต่างกัน การช่วยเหลือจากครูจะช่วยให้เด็กทุกคนเกิดการเรียนรู้ตามศักยภาพของตน

5.2.3.2 ทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ด้านทักษะการพูด โดยการจัดกิจกรรมเกมดนตรี พบว่า เด็กมีคะแนนทักษะการ เฉลี่ย 10.05 คิดเป็นร้อยละ 50.25 สรุปได้ว่าโดยรวมเด็กมีทักษะการพูด หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง แต่ยังควรมีการเสริมการจัดกิจกรรมการสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษให้มีคุณภาพที่สูงเพิ่มขึ้นอีก เนื่องจากจัดกิจกรรมส่วนใหญ่ใช้ภาษาอังกฤษ ส่งผลให้เด็กไม่สามารถปรับตัวในการทำกิจกรรม ภายใน 8 สัปดาห์ได้ ในส่วนของคะแนนทักษะการพูดที่เพิ่มขึ้น แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมเกมดนตรี สามารถพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ให้มีการพัฒนาขึ้นตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากการจัดกิจกรรมเกมดนตรีนั้นมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษในขณะที่ทำกิจกรรม เช่น การร้องเพลงที่มีภาษาอังกฤษ การสื่อสารกับครูหรือเพื่อน ๆ การพูดคำศัพท์ในแต่ละหน่วย จึงทำให้เมื่อเวลาผ่านไปส่งผลให้เด็กกล้าที่จะพูด กล้าที่จะคุย กล้าแสดงออกทางความคิดเห็นในแบบของตน ซึ่งสอดคล้องกับ Mary Finocchiaro and Christopher Brumfit (1983) กล่าวว่า การจะฝึกให้เด็กปฐมวัยมีความกล้า

ในการพูด ครูควรใช้คำถามในการกระตุ้นอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้เรียนรู้สึกคุ้นเคยและตอบสนองได้อย่างเหมาะสม และสอดคล้องกับ Claire (2003) กล่าวว่า ทั้งนี้ครูควรเปิดโอกาสให้เด็กทุกคนได้พูด เพราะเด็กจะได้มีความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง เพื่อน และครูผู้สอน และยังเป็นการฝึกให้เด็กมีความมั่นใจ มีความกล้าในการแสดงออกอีกด้วย

จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การจัดกิจกรรมเกมดนตรี มีผลโดยตรงต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ทั้ง 2 ทักษะ ถ้าเด็กได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนอย่างต่อเนื่อง โดยเปิดโอกาสให้เด็กแต่ละคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมเกมดนตรีที่หลากหลาย จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษไปพร้อมกัน เนื่องจากการจัดกิจกรรมเกมดนตรีนี้ไม่เพียงแค่ให้เด็กได้รับความสนุกสนาน แต่ยังสอดแทรกวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาไปพร้อมกับการเล่นต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการเคลื่อนไหวร่างกาย ร้องเล่น เต้นรำ ฝึกฟัง ฝึกพูดตามเพลงในแต่ละหน่วย ช่วยให้เด็กกล้าคิด กล้าทำ กล้าแสดงออก สามารถเผชิญกับการฟังและพูดภาษาอังกฤษจากทั้งครูและเพื่อนได้ โดยไม่มีความเคอะเขิน ดังนั้นเด็กควรได้รับการส่งเสริมและพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องจากครู ผู้ปกครอง หรือบุคคลรอบข้าง เพื่อให้เด็กได้มีทักษะทางภาษาอังกฤษติดตัวต่อไป อันจะเป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในด้านภาษา ดังนั้นผู้ที่เกี่ยวข้องและผู้ที่สนใจในการศึกษาการส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย สามารถศึกษาและใช้เป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามพัฒนาการของเด็กและความสนใจ ตลอดจนช่วยส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษให้เด็กได้อีกด้วย

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ในการจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ครูปฐมวัยต้องใช้เวลาในการปรับและประยุกต์ใช้ เนื่องจากหน่วยการเรียนรู้และกิจกรรมเกมดนตรีจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นหลัก ซึ่งจะส่งผลให้ช่วงแรกที่ใช้กับเด็กจะยังไม่ประสบผลสำเร็จในทันที ดังนั้นครูจึงต้องหมั่นพูดคุยและใช้ภาษาอังกฤษกับเด็ก ๆ ให้มากยิ่งขึ้น เพื่อให้เด็กเกิดความคุ้นเคยกับภาษา เช่น การใช้เพลงภาษาอังกฤษ หรือคำคล้องจองภาษาอังกฤษที่ใช้การทำกิจวัตรประจำวัน

5.3.1.2 การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย ครูควรมีเทคนิคในการควบคุมชั้นเรียนที่หลากหลาย เนื่องจากขั้นตอนและกระบวนการของเกมดนตรีค่อนข้างมาก ส่งผลให้เมื่อเด็กอยู่รวมกันเยอะ ๆ จะไม่สนใจในสิ่งที่ครูกำลังพูดหรือสอนอยู่

5.3.1.3 ควรยืดหยุ่นเวลาในการทำกิจกรรมเกมดนตรี เนื่องจากบางกิจกรรมจะต้องใช้เวลาในการวาดภาพ เช่น กิจกรรม Drawing Music เป็นต้น

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการศึกษาการจัดกิจกรรมเกมดนตรี ไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในรายวิชาหรือทักษะอื่น ๆ เช่น ภาษาไทย พละศึกษา และกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ

5.3.2.2 ควรมีการนำการจัดกิจกรรมเกมดนตรีไปใช้ในการส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษหรือภาษาอื่น ๆ

5.3.2.3 ควรมีการศึกษาผลการจัดเกมดนตรีโดยผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมซึ่งมีแนวโน้มในการเปลี่ยนแปลงทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในเด็กปฐมวัย

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กรกนก ฮัปเปิล และเนตรนิภา เจียมศักดิ์. (2023). การพัฒนาโมบายแอปพลิเคชันสำหรับคัดกรองเด็กอนุบาลที่เสี่ยงบกพร่องการเรียนรู้ทางด้านการอ่านภาษาอังกฤษ. *Journal of Roi Kaensarn Academi,* 8(3), 374-391.

กรวิภา สรรพกิจจำนง. (2548) *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบฮาร์ทส ที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย*. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2560). *หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุธศักราช 2560*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กาญจนา นักฆ้อง. (2556). *การพัฒนาพฤติกรรมทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์ที่ใช้แหล่งเรียนรู้โรงเรียนบ้านคลองบัว (เอี่ยมแสงโรจน์)*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.

กุลยา ตันติผลาชีวะ. (2551). *การจัดกิจกรรมการเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: เบรน-เบส บุ๊คส์.

กุลิสรา จิตรชญาวณิช และเกศราพรรณ พันธุ์ศรีเกตุ คงเจริญ. (2563). *วิธีการจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21.* กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จันทิมา เคลือบสำราญ, จุฑาทิพย์ แสนวัฒน์, ก้องเกียรติ ไกรยสวน และอภิวัฒน์ กิ่งแสง. (2021). การพัฒนาทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษผ่านสื่อมัลติมีเดียระดับปฐมวัย. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยการจัดการและเทคโนโลยีอีสเทิร์น,* 18(1), 119-124.

จานุรักษ์ อิสระเสนีย์. (2551). *การศึกษาความสามารถและแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (GENRE-BASED APPROACH) โดยใช้อรรถลักษณะของการเล่านิทาน (NARRATIVE GENRE FEATURES).* (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. สืบค้นจาก https://tdc.thailis.or.th/

จารุววรณ บุญสู. (2560). *ผลการจัดกิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะประกอบเพลงภาษาอังกฤษที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลศรีมโหสถ จังหวัดปราจีนบุรี.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นจาก https://lib.pnru.ac.th/

ชลาธิป สมาหิโต. (2556). *การพัฒนาภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). นนทบุรี: พีเอส.พริ้นท์.

ณภัทรสร จรจรัญ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ใช้คำคล้องจองประกอบภาพ*. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/

ณรุทธ์ สุทธจิตติ์. (2540). *สาระดนตรีศึกษาแนวคิดสู่การปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ณรุทธ์ สุทธจิตติ์. (2544). *พฤติกรรมการสอนดนตรี*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดวงกมล พลคร. (2553). *การพัฒนาแบบประเมินทักษะทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์. สืบค้นจาก https://tdc.thailis.or.th/

เทพนารี คงอุ่น. (2556). *การพัฒนาความสามารถทางภาษาด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยตามแนวคิดสมองเป็นฐาน โดยใช้บทบาทสมมติ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ธิดา พิทักษ์สินสุข. (2019). วิกฤตปฐมวัยกระทบอนาคตชาติ. *วารสารการจัดการทางการศึกษาปฐมวัย,* 1(1), 77-89.

นงลักษณ์ งามขำ. (2551). *ความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์โดยใช้ปริศนาคำทาย*. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/.

นพเก้า ณ พัทลุง. (2548). *การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา.* ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ.

นิตยา ประพฤติกิจ. (2539). *การพัฒนาเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: โอ เอส พริ้นติ้ง เฮาส์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

เบญจมาศ จันทร์โคตร. (2558). *การพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสารของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการสืบเสาะหาความรู้ 5E โรงเรียนทานสัมฤทธิ์วิทยา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นจาก https://lib.pnru.ac.th/.

เบญจมาศ จันทร์โคตร. (2558). *การพัฒนาพฤติกรรมการสื่อสารของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบวัฏจักรการสืบเสาะหาความรู้ 5E โรงเรียนทานสัมฤทธิ์วิทยา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นจาก https://rsuir-library.rsu.ac.th/.

ประภัสสร พวงสำลี. (2565). *ดนตรีกับการส่งเสริมพัฒนาการในเด็กปฐมวัย*. สืบค้นจาก https://op.mahidol.ac.th/ga/mgr-23/เบญจมาศ.

ปุณยวีร์ จิโรภาสวรพงศ์, วรวรรณ เหมชะญาติ และดวงกมล ไตรวิจิตรคุณ. (2019). การพัฒนากรอบแนวคิดของรูป แบบการจัดประสบการณ์ โดยบูรณาการการสลับภาษาและวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถ ทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล. *Journal of Education Studies,* 47(Suppl. 2), 184-201.

พภัสรัชต์ ดียิ่ง. (2561). *การศึกษาผลการจัดกิจกรรมการเล่นเกมเบ็ดเตล็ดที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน ชุมชนพระยาสุเรนทร์ กรุงเทพมหานคร.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นจาก https://lib.pnru.ac.th/.

พรรณี บัญชรหัตถกิจ. (2552). *การจัดการเรียนรู้พัฒนาศักยภาพทางสมอง BBL ในการสร้างเสริมสุขนิสัยและพฤติกรรมสุขภาพให้แก่นักเรียน ช่วงชั้นที่ 1*. ขอนแก่น: คณะสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

พัชรภรณ์ ชนะชาญ และพีระพร รัตนาเกียรติ์. (2567). *การจัดประสบการณ์ด้วยเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็ก ปฐมวัย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

พิชญาดา ธาตุอินทร์. (2552). *การใช้นิทานภาพเพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัย*. (ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. สืบค้นจาก https://tdc.thailis.or.th/

ไพศาล วรคำ. (2559). การวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 8). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.

ภัทรดรา พันธุ์สีดา. (2551). *การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนแบบ SPARP เพื่อเสริมสร้างทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย*. (ปริญญานิพนธ์การศึกษาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/.

ภิญญดาพัชญ์ เพ็ชรรัตน์. (2553). *เอกสารประกอบการสอน 405303 การจัดประสบการณ์ทางภาษาสำหรับเด็กปฐมวัย*. ชลบุรี: มหาวิทยาลัยบูรพา.

โยษิตา เทพศิริ. (2560). *ผลการจัดกิจกรรมภาษษตามแนวคิดวิธีธรรมชาติของแครชเชน (Natural Approach by Krashen) ที่มีต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลช้างมงคล กรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นจาก https://lib.pnru.ac.th/

โรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน. (2565). *หลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัย โรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน 2565*.

รสวรรณ สว่างพลอย. (2555). *การพัฒนาพฤติกรรมการใช้ภาษาของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประกอบอาหารโดยใช้การบันทึกข้อมูล โรงเรียนสารสาสน์วิเทศรังสิต*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นจาก https://lib.pnru.ac.th/.

รสสุคนธ์ แนวบุตร, ศรีกัญภัสสร์ รังสีบวรกุล. (2557). การพัฒนาวินัยนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 2 ด้วยกิจกรรมการเล่านิทานประกอบภาพ. *วารสารสังคมศาสตร์วิชาการ, 7*(2), กุมภาพันธ์-พฤษภาคม.

รุ่งนภา วุฒิ. (2543). *ผลของการจัดกิจกรรมเสริมประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้ปริศนาคำทายแบบโปรแกรมเส้นตรงและการใช้ปริศนาคำทายทั่วไปที่มีต่อความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัย*. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ลภัสรดา คำสงค์. (2558). *ผลการจัดประสบการณ์แบบโครงการที่มีต่อความสามารถด้านการพูดของเด็กปฐมวัย*. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/.

วรางคณา กันประชา. (2553). *การพัฒนาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ทำกิจกรรมศิลปะด้วยนิ้วมือ*. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. สืบค้นจาก https://tdc.thailis.or.th/

วัชรี พรหมโชติ. (2553). *การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารโดยใช้กิจกรรมเสริมทักษะของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 สาขาการโรงแรม โรงเรียนเทคโนโลยีบริหารธุรกิจสมุทรปราการ.* (ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/.

วาโร เพ็งสวัสดิ์. (2544). *การวิจัยทางการศึกษาปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: สุรีวิยาสาส์น.

วาสนา สาระจันทร์. (2561). *การจัดการเรียนรู้วิชาดนตรี ตามแนวคิดของคาร์ลออร์ฟร่วมกับกระบวนการแก้ปัญหา เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติทางดนตรีและทักษะความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และนวัตกรรมสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. สืบค้นจาก https://libdoc.dpu.ac.th/.

ศักดิ์ชัย มหาอุตร. (2557). *ความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องจากคำพังเพยประกอบภาพ.* (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/.

ศิวพร ผาใหญ่. (2551). *การสร้างแบบวัดความพร้อมทางภาษาด้านการรับรู้ภาษา สำหรับเด็กปฐมวัย ชั้นอนุบาลปีที่ 2 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอุบลราชธานี เขต 2*. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี. สืบค้นจาก https://tdc.thailis.or.th/.

ศุภัชญา กุนทีกาญจน์. (2557). *ความสามารถด้านการฟังคำศัพท์ภาษาจีนของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานเล่นเกมประกอบ*. (ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/

สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). *ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์*. กาฬสินธุ์: ประสานการพิมพ์.

สมโภชน์ พนาวาส. (2556). *การศึกษาสภาพปัญหาความต้องการและแนวทางการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย*. กรุงเทพฯ: คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สมศรี ปาณะโตษะ. (2551). *ความสามารถทางด้านการพูดของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการประดิษฐ์หุ่นร่วมกับผู้ปกครองอาสา.* (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจาก http://thesis.swu.ac.th/.

สิริพิณดา กันธะคำ. (2552). *การพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัยโดยใช้กิจกรรมเคลื่อนไหวและจังหวะ*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สิริรัตน์ เรือนนุช. (2551). *การศึกษาความสามารถและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านรางอีเม้ย โดยวิธีการสอนด้วย การจัดกิจกรรมการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้เพลง*. (ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง. สืบค้นจาก https://tdc.thailis.or.th/.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2558). *การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่เพื่อพัฒนาทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพฯ: 9119 เทคนิคพริ้นติ้ง.

สุพรรณิกา สายทองเยิ้น. (2562). *ผลของการจัดกิจกรรมเกมการศึกษาประกอบการใช้คำถามที่มีต่อความสามารถด้านการฟังและการพูดของเด็กปฐมวัยโรงเรียนบ้านหลักด่าน จังหวัดเพชรบูรณ์.* (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร. สืบค้นจาก https://lib.pnru.ac.th/.

สุพัตรา เลขาวิจิตร. (2020). การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยใช้เกมการศึกษาและเพลงเพื่อพัฒนาความพร้อมทาง คณิตศาสตร์ของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาลปี ที่ 2. *Journal of Educational Technology and Communications Faculty of Education Mahasarakham University (JETC)*, 3(8), 9-22.

สุภาพร จิรคลังสกุล. (2560). *การพัฒนาความสามารถทางทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ.* (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรังสิต. สืบค้นจาก https:// rsuir-library.rsu.ac.th/.

สุภาพร จิรคลังสกุล. *การพัฒนาความสามารถทางทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย โดยใช้การจัดประสบการณ์ตามแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ (Doctoral dissertation)*. มหาวิทยาลัยรังสิต.

สุภาวดี ศรีวรรธนะ. (2542). *พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม*. นครสวรรค์: คณะครุศาสตร์สถาบันราชภัฏนครสวรรค์.

สุภาวดี ศรีวรรธนะ. (2542). *พัฒนาการทางภาษาของเด็กปฐมวัยและวิธีการส่งเสริม*. นครสวรรค์: อินทนนท์การพิมพ์.

สุรางค์ โค้วตระกูล. (2556). *จิตวิทยาการศึกษา*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณมหาวิทยาลัย.

แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2558). *ภาษาศาสตร์สำหรับครูภาษาอังกฤษ*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อรวรรณ เฟื่องฟู. (2557). *กิจกรรมการเล่าเรื่องประกอบเกมลอตโต ส่งผลต่อทักษะทางภาษาของเด็กปฐมวัย*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. สืบค้นจากhttp://thesis.swu.ac.th/.

อานันต์ เณรฐานันท์, สงวน โทรอค. (2017). การศึกษาความสามารถในการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและความสนใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาล 2 ศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียนชุมชนบ้านมั่นคง สวนพลู กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีการสอนแบบอรรถฐาน (Genre-Based Approach) ด้วยอรรถลักษณะของนิทาน (Narrative Genre Features). *รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ SMARTS ครั้งที่ 8.* 282-291.

อารีวรรณ ไชยกาญจน์, ปิยะนันท์ หิรัณย์ชโลทร, & อรพรรณ บุตรกตัญญู. (2022). ผลของการจัดกิจกรรมเกม ดนตรีและเคลื่อนไหวผสาน Unplugged Coding เพื่อส่งเสริมการคิดเชิงคำนวณของเด็กปฐมวัย. *วารสารวิชาการการจัดการภาครัฐและเอกชน*, 4(2), 123-137.

Almutairi, M., & Shukri, N. (2016). Using songs in teaching oral skills to young learners: teachers' views and attitudes. *International Journal of Linguistics*, 8(6), 133-153.

Cassidy, G. G., & Paisley, A. M. (2013). Music-games: A case study of their impact. *Research Studies in Music Education*, 35(1), 119-138.

Chiropasworrapong, P. (2019). Development of a Conceptual Framework for an Instructional Model Integrating the Code-switching and Total Physical Response Method to Enhance the English Ability of Kindergarteners (การพัฒนากรอบแนวคิดของรูปแบบ การจัดประสบการณ์โดยบูรณาการ การสลับภาษาและวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กอนุบาล). Journal of Education Studies, 47, 184-201.

Danyew, A. (2021). *7 Engaging Games for Elementary Music*. Retrieved from https://www.ashleydanyew.com/posts/7-engaging-games-for-elementary-music?fbclid=IwAR3xIN_gUUxwWJPgTaN7SUOu7YuyWfiFShGaTBzsKAqOD8EAElNNvQJJFkg.

Brodin, J., & Renblad, K. (2020). Improvement of preschool children's speech and language skills. *Early child development and care,* 190(14), 2205-2213.

Finocchiaro, M., & หmfit, C. (1983). *The functional-notional approach: From theory to practice*. Oxford University Press, 200 Madison Ave., New York, NY 10016.

Fogg, M (2021). *10 Early Years Rhythm and Music Games for Toddlers*. Retrieved from https://www.famly.co/blog/rhythm-and-music-games-toddlers-children?fbclid=IwAR2fwwW9MED0MgAJxVMNg531eT_CjIFNHZlt6PG9T505w69M221L2fhermE.

Gianna G. Cassidy and Anna M. J.M. Paisley. (2013). *Music-games: A case study of their impact*. Retrieved from. https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/1321103X13488032.

Hein, E. (2014). Music games in education. *Learning, Education and Games*, 93.

Jovanović, Zdravković, Dejković (2018). MUSICAL GAMES IN CLASSROOM TEACHING. *Facta Universitatis Series Teaching Learning and Teacher Education*, 2(1).

Kaiser, A. (2023). *The Importance of Music and Movement*. Retrieved from. https://www.chhs.niu.edu/child-center/resources/articles/music-and-movement.shtml.

KRYEZİU, D. (2021). *The importance of musical games for preschoolers*. Retrieved from https://www.researchgate.net/publication/353757823_The_importance_of_musical_games_for_preschoolers.

M. Rahulina. (2023). *GAME METHODS OF DEVELOPING PRESCHOOL CHILDREN'S CREATIVE ABILITIES WITHIN MUSICAL ACTIVITIES*. Poltava V.G.Korolenko National Pedagogical University.

Marsh, K. (2008). *The musical playground: Global tradition and change in children's songs and games*. OUP USA.

Mcilroy, T. (2022). *9 Fun Music Games For Kids That Are Excellent for Development*. Retrieved from https://empoweredparents.co/music-games-for-kids/?fbclid=IwAR1VWsCvsIy3oM_p6i65tji_J0v4xCOibYz8Kc7dl7sE8l-QQJ0GgGcM6A4

Norshimar Akmar Hashim, et al., (2020). *The Importance of English Listening and Speaking Skills to Preschool Children in Malaysia*. Retrieved from https://hrmars.com/papers_submitted/7614/the-importance-of-english-listening-and-speaking-skills-to-preschool-children-in-malaysia.pdf

Nurvia, S. (2016). *Using Song in Teaching English Speaking Skills for Young Learners (A Qualitative Research At One Of Madrasah Ibtidaiyah In Kota Cirebon)* (Doctoral dissertation, IAIN Syekh Nurjati Cirebon).

Paige, A. (2023). *15 Best Music Games for Kids That Mix Learning With Sounds*. Retrieved from https://www.splashlearn.com/blog/musicgamesforkids/?fbclid=IwAR0UGYKNWm -OavBmkd16P1KlYAh6KhMhATTtmV2DdbvahhrrXf9D_Wkdmc

Rock, A. (2022). *25 Fun Music Activities for Little Kids*. Retrieved from https://www.verywellfamily.com/preschool-music-activities-2764608

Saltari, R., & Welch, G. (2023). Exploring the culture of Greek children's musical games in the school playground: An ethnographic study. *Research Studies in Music Education,* 45(1), 174-188.

Smith, L. (2023). *18 เกมดนตรีสนุก ๆ สำหรับเด็ก (กิจกรรมดนตรี).* สืบค้นจาก https://th.gottamentor.com/10-great-sunday-school-bible-games

Sofia Kouvava, et al., (2011). The influence of musical games and role-play activities upon primary school children's self-concept and peer relationships. *Procedia-Social and Behavioral Sciences,* 29(2011), 1660-1667.

Stanley, T. (2022). *22 Fun Music Games for the Classroom*. Retrieved from https://kidactivities.net/music-games-for-the classroom/?fbclid=IwAR0UGYKNWm-OavB-mkd16P1KlYAh6KhMhATTtmV2DdbvahhrrXf9D_Wkdmc.

Storms, G., & Storms, J. (2001). *101 more music games for children: new fun and learning with rhythm and song*. Hunter House.

Techaaphonchai, N. (2022). แนวโน้มการบูรณาการการใช้ดนตรีสอนภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย. *วารสารสถาบันวิจัยและพัฒนามหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา ISSN 2774-1176 (Online),* 7(2), 214-223.

Terrell, S. S. (2013). *Integrating online tools to motivate young English language learners to practice English outside the classroom*. In Explorations of Language Teaching and Learning with Computational Assistance (pp. 184-192). IGI Global.

Tooley, D. (2023). *Benefits of Music Education in Early Childhood*. Retrieved from. https://www.miracle-recreation.com/blog/music-education-in-early-childhood/?lang=can.

Tyumaseva et al., (2020). Musical activity in speech development of younger preschoolers. *Vestnik of Minin University*, 8(2), 9.

Waterford. (2021). *50 Ways to Teach Using Music in Your Classroom*. Retrieved from https://www.waterford.org/education/classroom-music-games-and-activities/?fbclid=IwAR3seEQR8Ah-pHetbTR417HnkFiyO6SsGrCsXT0tyNi7FUqDJgh8dnlf3

Willis, J. (2023). *Using Music During Instruction to Support Cognition*. Retrieved from. https://www.edutopia.org/article/using-music-support-deeper-learning.

Gilmore, K. (2020). *Music Games for the Classroom*. Retrieved from. https://www.twinkl.co.za/blog/music-games-for-the-classroom.

Zhao C. T., & Kuhl, K. P. (2016). *Musical intervention enhances infants' neural processing of temporal structure in music and speech*. PNAS, 113(19), 5212-5217.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

1. ผศ.บุญส่ง วงค์คำ	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาด้านหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย
2. ผศ.ดร.ธราเทพ เตมีรักษ์	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านดนตรีและจิตวิทยาพัฒนาการเด็ก
3. อาจารย์ ดร.พัทธนันท์ ชมภูนุช	อาจารย์ประจำสาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติสำหรับการวิจัย
4. นางจริยา น้อยสา	ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านฮางโฮงประชาอุทิศ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนปฐมวัย
5. นางสาวอัญชลี ธุรีสังข์	ครูชำนาญการพิเศษ โรงเรียนบ้านฮางโฮงประชาอุทิศ ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษ

ภาคผนวก ข

หนังสือขอแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

สำเนาคู่ฉบับ

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๐๖๗๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์บุญส่ง วงค์คำ

ด้วยนางสาวอาทิตยา วงค์คำ นักศึกษาระดับปริญญาโท รหัส ๖๕๘๒๑๐๑๑๐๑๐๘ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ
- ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
- ☑ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณามหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

คณะครุศาสตร์
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
โทรศัพท์ นักศึกษา (๐๙๘-๑๐๑๓๗๐๐)

.....ร่าง
.....พิมพ์
.....ทาน
.....วันที่

สำเนาคู่ฉบับ

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๐๖๗๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ธราเทพ เตมีรักษ์

ด้วยนางสาวอาทิตยา วงค์คำ นักศึกษาระดับปริญญาโท รหัส ๖๕๘๒๑๐๑๑๐๑๐๘ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ
- ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
- ☑ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณามหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

คณะครุศาสตร์
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
โทรศัพท์ นักศึกษา (๐๙๘-๑๐๑๓๗๐๐)

.....ร่าง
.....พิมพ์
.....ทาน
.....

สำเนาคู่ฉบับ

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๐๖๗๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน อาจารย์ ดร.พัทธนันท์ ชมภูนุช

ด้วยนางสาวอาทิตยา วงค์คำ นักศึกษาระดับปริญญาโท รหัส ๖๕๘๒๑๐๑๑๐๑๐๘ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ
- ☐ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
- ☑ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ☑ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณามหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

คณะครุศาสตร์
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
โทรศัพท์ นักศึกษา (๐๙๘-๑๐๑๓๗๐๐)

.....ร่าง
.....พิมพ์
.....ทาน
.....วันที่

สำเนาคู่ฉบับ

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๐๖๗๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางจริยา น้อยสา

ด้วยนางสาวอาทิตยา วงค์คำ นักศึกษาระดับปริญญาโท รหัส ๖๕๘๒๑๐๑๑๐๑๐๘ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ
- ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
- ☑ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณามหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

คณะครุศาสตร์
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
โทรศัพท์ นักศึกษา (๐๙๘-๑๐๑๓๗๐๐)

.....
.....
.....
.....

สำเนาคู่ฉบับ

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๐๖๗๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบเครื่องมือการวิจัย

เรียน นางสาวอัญชลี ธุรีสังข์

ด้วยนางสาวอาทิตยา วงค์คำ นักศึกษาระดับปริญญาโท รหัส ๖๕๘๒๑๐๑๑๐๑๐๘ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหาการวิจัย

เพื่อ
- ☑ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
- ☑ ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
- ☐ ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
- ☐ อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณามหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

คณะครุศาสตร์
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
โทรศัพท์ นักศึกษา (๐๙๘-๑๐๑๓๗๐๐)

ร่าง
พิมพ์
ทาน
วันที่

สำเนาคู่ฉบับ

ที่ อว๐๖๑๙.๐๒/ว๐๖๗๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม ๔๔๐๐๐

๒๔ มกราคม ๒๕๖๗

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลสว่างแดนดิน

ด้วยนางสาวอาทิติยา วงค์คำ นักศึกษาระดับปริญญาโท รหัส ๖๕๘๒๑๐๑๑๐๑๐๘ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังศึกษาและทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การจัดกิจกรรมเกมดนตรี เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย" เพื่อให้การทำวิทยานิพนธ์ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อยและบรรลุวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ ๒ จำนวน ๒๓ คน เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณามหาวิทยาลัยฯ หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่าน และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุสรณ์ ถูสินแก่น)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

คณะครุศาสตร์
สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
โทรศัพท์ นักศึกษา (๐๙๘-๑๐๑๓๗๐๐)

.....ร่าง
.....พิมพ์
.....ทาน
.....วันที่

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแผนการจัดกิจกรรมละครสร้างสรรค์

ตารางการจัดกิจกรรมเกมดนตรี

สัปดาห์	วัน/เวลา	เรื่อง	องค์ประกอบทักษะภาษาอังกฤษ
สัปดาห์ที่ 1	วันจันทร์ (30 นาที)	Hi! What's Your Name?	1. ทักษะการฟัง 2. ทักษะการพูด
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 2	วันจันทร์ (30 นาที)	Thing in Classroom	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 3	วันจันทร์ (30 นาที)	Numbers	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 4	วันจันทร์ (30 นาที)	My Family	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 5	วันจันทร์ (30 นาที)	Part of Body	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 6	วันจันทร์ (30 นาที)	Animals	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 7	วันจันทร์ (30 นาที)	Fruits and Vegetable	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		
สัปดาห์ที่ 8	วันจันทร์ (30 นาที)	Weather and Seasons	
	วันอังคาร (30 นาที)		
	วันพุธ (30 นาที)		

แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี
เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

จัดกิจกรรมวันที่ 16 วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา 30 นาที

จุดประสงค์

1. เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวที่ฟังได้
2. เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาได้
3. เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้
4. เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้

สาระสำคัญ

เด็กเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ ผ่านเพลงภาษาอังกฤษและกิจกรรมเกมดนตรี “Animal Dance”

ขั้นการดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูนำเข้าสู่เนื้อหา โดยการทักทายเด็ก ๆ เป็นภาษาอังกฤษ “Hello, how are you to day?” และถามเด็ก ๆ ว่า Do you know, How do the animals dance? โดยครูจะเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงออกทางความคิดเห็นในเรื่องท่าทางการเต้นของสัตว์ชนิดต่าง ๆ

2. ครูพูดคำศัพท์และบอกความหมายของคำนั้น ๆ โดยใช้ Flash Card สัตว์ชนิดต่าง ๆ เช่น Cows แปลว่า วัว Rabbit แปลว่า กระต่าย Giraffe แปลว่า ยีราฟ Dog แปลว่า สุนัข Cat แปลว่า แมว Monkey แปลว่า ลิง Lion แปลว่า สิงโต Chicken แปลว่า ไก่ Elephant แปลว่า ช้าง Tiger แปลว่า เสือ และคำกิริยาต่าง ๆ เช่น Jumping, Eating, Running, Playing, Sitting และอื่น ๆ

3. ครูแนะนำเพลงที่จะใช้ในการทำกิจกรรม โดยครูเขียนเนื้อเพลงใส่ในกระดาษชาร์ท และร้องเพลงให้เด็ก ๆ ฟังก่อน 1 รอบ จากนั้นครูพาเด็กร้องเพลงไปทีละวรรคโดยมีเครื่องเคาะจังหวะเคาะจังหวะไปเรื่อย ๆ เช่น “I like Animals....., I like Cat...., I Ilike Dog....., I Like Lion..... ” เป็นต้น

4. จากนั้นเปิดเพลง “I Like Animals” ครูปรบมือและร้องเพลงไปพร้อมกับเด็ก ๆ

ขั้นที่ 2 ขั้นชี้แจงและอธิบายกิจกรรม

1. ครูชี้แจงกติกาและอธิบายวิธีการเล่นของเกมดนตรี “Animal Dance” โดยครูจะเปิดเพลง “Animal” ไปเรื่อย ๆ พร้อมกับเต้นหรือแสดงท่าทางเป็นสัตว์นั้น ๆ และให้เด็ก ๆ เต้นตาม

2. ครูจะหยุดเพลง เมื่อเพลงร้องถึงท่อนที่ระบุถึงชื่อสัตว์ เช่น Dog, Rabbit หรืออื่น ๆ

3. เมื่อครูหยุดเพลง ให้เด็ก ๆ ทำท่าแสดงออกเป็นสัตว์ชนิดนั้น ๆ เช่น เมื่อเพลงหยุดที่ Tiger หรือ เสือ เด็ก ๆ จะต้องทำท่าทางหรือเต้นเป็นเสือเหมือนกับครูแสดงให้ดู

4. ครูจะเปิดเพลง “Animal” ทั้งหมด 3 รอบ

5. ครูย้ำเตือนถึงการเคลื่อนไหว โยกย้าย และเต้นให้ระวังในการชนเพื่อน เหยียบเท้าเพื่อน และมือไปโดนเพื่อน หากเกิดเหตุการณ์เหล่านั้น เด็ก ๆ ต้องพูดขอโทษเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเพลง “Animals” รอบที่ 1 เป็นการเปิดเพลงพร้อมกับแสดงวีดิโอท่าทางของสัตว์ไปด้วย โดยมีครูทำท่าทางสัตว์ชนิดต่าง ๆ ไปพร้อมกับเสียงเพลงโดยไม่มีการหยุดเพลงให้เด็ก ๆ ได้แสดงออกเคลื่อนไหว โยกย้ายและทำท่าทางเลียนแบบครูหรือเลียนแบบวีดิโอ

2. ครูเปิดเพลง “Animals” รอบที่ 2 รอบนี้ครูจะเปิดเพลงและสลับหยุดเพลงเป็นช่วง ๆ เมื่อถึงชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ ครูจะคอยกระตุ้นให้เด็กร้องเพลงโดยใช้เครื่องเคาะจังหวะ และพาเด็ก ๆ ร้องเพลงไปพร้อมกับเสียงดนตรี เคลื่อนไหวและเต้นในท่าทางของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ครูคอยพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษไปด้วย เมื่อถึงจังหวะหยุดเพลง ก็จะถามคำถาม เช่น “เราหยุดที่ชื่อสัตว์ชนิดไหนคะ?, ไหน ๆ เราหยุดที่คำว่า Tiger แล้ว Tiger แปลว่าอะไรเอ่ย?, Dog คืออะไรคะ?” เป็นต้น

3. ครูเปิดเพลง “Animals” รอบที่ 3 โดยในรอบนี้ครูจะหยุดเพลงเร็วขึ้น และหยุดเพลงเป็นช่วง ๆ เมื่อตรงกับชื่อสัตว์ที่ครูต้องการ อีกทั้งครูคอยกระตุ้นให้เด็กร้องเพลงโดยการใช้เครื่องเคาะจังหวะและคอยร้องเพลงไปพร้อมกับเสียงดนตรี เมื่อถึงจังหวะหยุดเพลง ครูจะคอยถามคำถามเด็ก ๆ เป็นรายบุคคล เช่น “น้อง Cat แปลว่าอะไรคะ?, น้อง..... ไหนลองเต้นท่าทางของ Rabbit ให้ครูหน่อยได้ไหมคะ?, น้อง..... Monkey ชอบเต้นแบบไหนเอ่ย? เป็นต้น ”

4. เมื่อเล่นกิจกรรมครบทั้ง 3 รอบ ครูจะให้เด็กยืนจับมือกันเป็นวงกลมและนั่งลง

ขั้นที่ 4 ขั้นสร้างสรรค์

1. ครูเปิดวีดิโอท่าทางของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ให้เด็กดู พร้อมกับให้เด็กพูดคำศัพท์ชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ ไปด้วย จากนั้นให้เด็กร้องเพลง “Animals” ไปพร้อมกับครูเพื่อทบทวนคำร้องและคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ โดยครูจะคอยเคาะจังหวะไปเรื่อย ๆ

2. ครูให้เด็กยืนขึ้นและเปิดโอกาศให้เด็ก ๆ ได้ลองออกแบบท่าทางสัตว์ชนิดต่าง ๆ ด้วยตัวเอง

3. ครูเปิดเพลง “Animals” อีกครั้ง จากนั้นเด็กได้ร้องเพลงและเคลื่อนไหวในท่าทางของสัตว์ตามจินตนาการของตัวเอง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป

ครูและเด็กนั่งล้อมเป็นวงกลม จากนั้นครูถามสิ่งที่เด็กได้เรียนรู้ และทำกิจกรรมร่วมกันในวันนี้ เช่น

- เป็นยังไงบ้างคะ สิงโตเต้นแบบไหนบ้างเอ่ย?
- ไหน ๆ ใครชื่นชอบเพื่อนคนไหนเต้นเป็นสัตว์ตัวไหนบ้าง? เป็นต้น
- How does the cat dance? (แมวเต้นแบบไหนเอ่ย?)
- How does the lion dance? (สิงโตเต้นแบบไหนเอ่ย?)
- How does the monkey dance? (ลิงเต้นแบบไหนเอ่ย?)

สื่อการเรียนรู้/อุปกรณ์

1. เพลง “I Like Animals”
2. Flash Card สัตว์ชนิดต่าง ๆ
3. เครื่องเคาะจังหวะ

การประเมินผล

1. เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวของสัตว์ที่ฟังได้
2. เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาของกิจกรรมเกมดนตรี “Animal Dance” ได้
3. เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้
4. เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

.....

แบบบันทึกผลการประเมินพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษ

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนอนุบาล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

จัดกิจกรรมวันที่ 16 วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา 30 นาที

ชื่อ-สกุล	**รายการประเมิน**												คะแนนรวม (12 คะแนน)
	เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวของสัตว์ที่ฟังได้			เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาของกิจกรรมเกมดนตรี “Animal Dance” ได้			เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้			เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้			
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	

เกณฑ์ให้การคะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง 3 คะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้เมื่อมีครูชี้นำ 2 คะแนน

นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติได้แม้ครูชี้นำ 1 คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	ช่วงคะแนน	10 - 12	คะแนน
พอใช้	ช่วงคะแนน	7 - 9	คะแนน
ควรปรับปรุง	ช่วงคะแนน	4 - 6	คะแนน

ลงชื่อ ..... ครูผู้สอน

(.....)

วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี
เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

จัดกิจกรรมวันที่ 17 วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา 30 นาที

จุดประสงค์

1. เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวที่ฟังได้
2. เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาได้
3. เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้
4. เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้

สาระสำคัญ

เด็กเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับตัวเลข ผ่านเพลงภาษาอังกฤษและกิจกรรมเกมดนตรี “Freeze Dance”

ขั้นการดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูนำเข้าสู่เนื้อหา โดยการทักทายเด็ก ๆ เป็นภาษาอังกฤษ “Hello, how are you to day?” และถามเด็ก ๆ ว่า “If the animals dance all the time, and we ask them to stop, what will happen?” “ถ้าสัตว์ทุกตัวชอบเต้นมาก ๆ แล้วเต้นกันไม่หยุดเลย เด็ก ๆ อยากขอให้สัตว์ทุกตัวหยุดเต้นเด็ก ๆ จะทำยังไงเอ่ย?” เป็นต้น เปิดโอกาสให้เด็กได้ตอบคำถามตามความรู้สึกของตนเอง

2. ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ โดยใช้ Flash Card ตัวเลข ๆ เช่น Cows แปลว่า วัว Rabbit แปลว่า กระต่าย Giraffe แปลว่า ยีราฟ Dog แปลว่า สุนัข Cat แปลว่า แมว Monkey แปลว่า ลิง Lion แปลว่า สิงโต Chicken แปลว่า ไก่ Elephant แปลว่า ช้าง Tiger แปลว่า เสือ และคำกิริยาต่าง ๆ เช่น Jumping, Eating, Running, Playing, Sitting และอื่น ๆ จากนั้นเพิ่มเติมคำศัพท์ เช่น Bird แปลว่า นก Duck แปลว่า เป็ด Bear แปลว่า หมี Frog แปลว่า กบ Bat แปลว่า ค้างคาว Snake แปลว่า งู และ Owl แปลว่า นกฮูก

3. ครูทบทวนเพลงที่จะใช้ในการทำกิจกรรม คือเพลง “I like Animals” โดยครูเขียนเนื้อเพลงใส่ในกระดาษชาร์ท และร้องเพลงให้เด็ก ๆ ฟังก่อน 1 รอบ จากนั้นครูพาเด็กร้องเพลง

ไปทีละวรรคโดยมีเครื่องเคาะจังหวะ เคาะจังหวะไปเรื่อย ๆ เช่น “I like Animals....., I like Cat...., I Ilike Dog....., I Like Lion..... ” เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ขั้นชี้แจงและอธิบายกิจกรรม

1. ครูชี้แจงกติกาและอธิบายวิธีการเล่นของเกมดนตรี “Freeze Dance”

2. ครูจะเปิดเพลง “I like Animals” ไปเรื่อย ๆ เมื่อเพลงร้องถึงท่อนที่บอกชื่อสัตว์ เช่น Cat, Duck, Monkey หรืออื่น ๆ ครูจะหยุดเพลง และให้เด็ก ๆ ทำท่าแสดงออกเป็นสัตว์ชนิดนั้น ๆ

3. ยกตัวอย่าง เช่น เมื่อเพลงหยุดที่ Cat หรือ แมว เด็ก ๆ จะต้องทำตัวเป็นแมว และยืนให้นิ่งที่สุด หากเด็กคนไหนยืนไม่นิ่งและล้มจะต้องตอบคำถามที่ว่า What is this? ถ้าหากเด็กสามารถตอบได้จะยังอยู่ในการแข่งขันแต่ถ้าไม่สามารถตอบได้จะต้องออกจากการแข่งขัน เด็กคนไหนอยู่รอดเป็นคนสุดท้ายจะเป็นผู้ชนะ

4. ครูจะเปิดเพลง “I like Animals” ทั้งหมด 3 รอบ

5. ครูย้ำเตือนถึงการเคลื่อนไหว โยกย้าย และเต้นให้ระวังในการชนเพื่อน เหยียบเท้าเพื่อน และมือไปโดนเพื่อน หากเกิดเหตุการณ์เหล่านั้น เด็ก ๆ ต้องพูดขอโทษเพื่อน

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเพลง “I like Animals” รอบที่ 1 เป็นการให้เด็กเต้นไปเรื่อย ๆ โดยไม่มีการหยุดเพลง ให้เด็ก ๆ ได้แสดงออกโดยการเต้นท่าทางต่าง ๆ ตามจินตนาการของตัวเอง

2. ครูเปิดเพลง “I like Animals” รอบที่ 2 รอบนี้ครูจะเปิดเพลงและสลับหยุดเพลงเป็นช่วง ๆ หากเด็กคนไหนยืนไม่นิ่งและล้มลง จะต้องโดนครูถามคำถาม เช่น “What is this?, เมื่อกี้ครูหยุดที่สัตว์อะไรคะ?” เป็นต้น

3. ครูเปิดเพลง “I like Animals” รอบที่ 3 โดยในรอบนี้ครูจะหยุดเพลงเร็วขึ้น อีกทั้งครูจะคอยกระตุ้นให้เด็กร้องเพลงโดยการใช้เครื่องเคาะจังหวะและคอยร้องเพลงไปพร้อมกับเสียงดนตรี เมื่อถึงจังหวะหยุดเพลง และเด็กคนไหนยืนไม่นิ่งและล้มลง จะต้องโดนครูถามคำถาม

4. เมื่อเล่นกิจกรรมครบทั้ง 3 รอบ ครูมอบรางวัลเป็นขนมให้แก่เด็กที่ชนะ จากนั้นครูให้เด็กยืนจับมือกันเป็นวงกลมและนั่งลง

ขั้นที่ 4 ขั้นสร้างสรรค์

1. ครูเปิดวีดิโอเพลง “I like Animals” ที่มีท่าทางประกอบให้เด็กดู พร้อมกับให้เด็กพูดคำศัพท์ชื่อสัตว์เป็นภาษาอังกฤษ จากนั้นให้เด็กร้องเพลง “I like Animals” ไปพร้อมกับครูเพื่อทบทวนคำร้องและคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ชนิดต่าง ๆ โดยครูจะคอยเคาะจังหวะไปเรื่อย ๆ

2. ครูให้เด็กยืนขึ้นและเปิดโอกาสให้เด็กคิดท่าทางการแสดงออกเป็นสัตว์ชนิดต่าง ๆ

3. ครูเปิดเพลง “I like Animals” อีกครั้ง จากนั้นให้เด็กได้แสดงท่าทางการแสดงออกเป็นสัตว์ชนิดต่าง ๆ ในแบบของตนเอง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป

ครูและเด็กนั่งล้อมเป็นวงกลม จากนั้นครูถามสิ่งที่เด็กได้เรียนรู้ และทำกิจกรรมร่วมกันในวันนี้ เช่น

- How does the cat dance? (แมวเต้นแบบไหนเอ่ย?)
- Can you show me, please? (ช่วยได้แสดงท่าทางการเต้นของแมวให้ดูได้ไหม?)

สื่อการเรียนรู้/อุปกรณ์

1. เพลง “I Like Animals”
2. Flash Card สัตว์ชนิดต่าง ๆ
3. เครื่องเคาะจังหวะ

การประเมินผล

1. เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวของสัตว์ที่ฟังได้
2. เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาของกิจกรรมเกมดนตรี “Freeze Dance” ได้
3. เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้
4. เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

แบบบันทึกผลการประเมินพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษ

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนอนุบาล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

จัดกิจกรรมวันที่ 16 วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา 30 นาที

ชื่อ-สกุล	**รายการประเมิน**												คะแนนรวม (12 คะแนน)
	เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวของสัตว์ที่ฟังได้			เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาของกิจกรรมเกมดนตรี “Freeze Dance” ได้			เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้			เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้			
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	

เกณฑ์ให้การคะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง 3 คะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้เมื่อมีครูชี้นำ 2 คะแนน

นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติได้แม้ครูชี้นำ 1 คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก	ช่วงคะแนน	10 - 12	คะแนน
พอใช้	ช่วงคะแนน	7 - 9	คะแนน
ควรปรับปรุง	ช่วงคะแนน	4 - 6	คะแนน

ลงชื่อ ..... ครูผู้สอน

(.....)

วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

แผนการจัดกิจกรรมเกมดนตรี
เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

จัดกิจกรรมวันที่ 18 วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา 30 นาที

จุดประสงค์

1. เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวที่ฟังได้
2. เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาได้
3. เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้
4. เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้

สาระสำคัญ

เด็กเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับครอบครัว ผ่านเพลงภาษาอังกฤษและกิจกรรมเกมดนตรี “Drawing Music”

ขั้นการดำเนินกิจกรรม

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ

1. ครูนำเข้าสู่เนื้อหา โดยการทักทายเด็ก ๆ เป็นภาษาอังกฤษ “Hello, How are you today? “ไหนคะ เมื่อวานเราเต้นเป็นสัตว์อะไรกันบ้างเอ่ย?” ครูเปิดโอกาสให้เด็กได้ตอบ

2. ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับสัตว์ โดยใช้ Flash Card ตัวเลข ๆ เช่น Cows แปลว่า วัว Rabbit แปลว่า กระต่าย Giraffe แปลว่า ยีราฟ Dog แปลว่า สุนัข Cat แปลว่า แมว Monkey แปลว่า ลิง Lion แปลว่า สิงโต Chicken แปลว่า ไก่ Elephant แปลว่า ช้าง Tiger แปลว่า เสือ และคำกิริยาต่าง ๆ เช่น Jumping, Eating, Running, Playing, Sitting และอื่น ๆ จากนั้นเพิ่มเติมคำศัพท์ เช่น Bird แปลว่า นก Duck แปลว่า เป็ด Bear แปลว่า หมี Frog แปลว่า กบ Bat แปลว่า ค้างคาว Snake แปลว่า งู และ Owl แปลว่า นกฮูก

3. ครูทบทวนเพลงที่จะใช้ในการทำกิจกรรม คือเพลง “I like Animals” โดยครูเขียนเนื้อเพลงใส่ในกระดาษชาร์ท และร้องเพลงให้เด็ก ๆ ฟังก่อน 1 รอบ จากนั้นครูพาเด็กร้องเพลงไปทีละวรรคโดยมีเครื่องเคาะจังหวะ เคาะจังหวะไปเรื่อย ๆ เช่น “I like Animals....., I like Cat...., I Ilike Dog....., I Like Lion..... ” เป็นต้น

ขั้นที่ 2 ขั้นชี้แจงและอธิบายกิจกรรม

1. ครูชี้แจงกติกาและอธิบายวิธีการเล่นของเกมดนตรี “Drawing Music”

2. ครูให้เด็ก ๆ นั่งเป็นวงกลมจากนั้นครูจะแจกกระดาษขนาด A4 พร้อมกับดินสอคนละ 1 แท่งให้เด็กทุกคน

3. ครูจะเปิดเพลง “I Like Animals” ทั้งหมด 3 รอบ เมื่อครูหยุดเพลงหลังจากคำศัพท์ชื่อของสัตว์ชนิดไหน ให้เด็ก ๆ วาดภาพของสัตว์ชนิดนั้นลงในกระดาษ

ขั้นที่ 3 ขั้นดำเนินกิจกรรม

1. ครูเปิดเพลง “I Like Animals” รอบที่ 1 โดยในรอบนี้ครูจะไม่หยุดเพลงและถามคำถามเด็ก ๆ แต่จะเน้นให้เด็กได้ร้องเพลงไปด้วยกัน โดยครูจะคอยเคาะจังหวะ พูดคำศัพท์และร้องเพลงไปด้วย

2. ครูเปิดเพลง “I Like Animals” รอบที่ 2 ในรอบนี้ครูจะคอยหยุดเพลงเป็นช่วง ๆ เมื่อเพลงหยุดครูจะถามคำ เช่น “เพลงหยุดที่ชื่อสัตว์ไหนเอ่ย?” เป็นต้น

3. ครูเปิดเพลง “I Like Animals” รอบที่ 3 โดยในรอบนี้ครูจะหยุดเพลงเร็วขึ้น ครูคอยกระตุ้นให้เด็กร้องเพลงโดยใช้เครื่องเคาะจังหวะ และพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษไปด้วย จากนั้นคอยหยุดเพลง เมื่อถึงชนิดของสัตว์ที่เหมาะสม

ขั้นที่ 4 ขั้นสร้างสรรค์

1. ครูเปิดวีดิโอท่าทางของสัตว์ชนิดต่าง ๆ ให้เด็กดู พร้อมกับให้เด็กพูดคำศัพท์ชื่อสัตว์ชนิดต่าง ๆ ไปด้วย จากนั้นให้เด็กร้องเพลง “I Like Animals” ไปพร้อมกับครูเพื่อทบทวนคำร้องและคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ โดยครูจะคอยเคาะจังหวะไปเรื่อย ๆ

2. ครูให้เด็กยืนขึ้นและเปิดโอกาศให้เด็ก ๆ ได้ลองออกแบบท่าทางสัตว์ชนิดต่าง ๆ ด้วยตัวเอง

3. ครูเปิดเพลง “Animals” อีกครั้ง จากนั้นเด็กได้ร้องเพลงและเคลื่อนไหวในท่าทางของสัตว์ตามจินตนาการของตัวเอง

ขั้นที่ 5 ขั้นสรุป

ครูและเด็กนั่งล้อมเป็นวงกลม จากนั้นครูถามสิ่งที่เด็กได้เรียนรู้ และทำกิจกรรมร่วมกันในวันนี้ จากนั้นกให้เด็ก ๆ นำกระดาษ A4 ที่วาดภาพของตนเองมานำเสนอต่อเพื่อน ๆ และครู

สื่อการเรียนรู้/อุปกรณ์

1. เพลง “I Like Animals”
2. กระดาษขนาด A4
3. ดินสอ

การประเมินผล

1. เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวของสัตว์ที่ฟังได้
2. เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาของกิจกรรมเกมดนตรี “Drawing Music” ได้
3. เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้
4. เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้

บันทึกหลังการจัดกิจกรรม

.....

.....

.....

.....

แบบบันทึกผลการประเมินพัฒนาการทักษะภาษาอังกฤษ

นักเรียนชั้นอนุบาล 2 โรงเรียนอนุบาล อำเภอสว่างแดนดิน จังหวัดสกลนคร

จัดกิจกรรมวันที่ 16 วัน.....ที่.....เดือน.....พ.ศ..... เวลา 30 นาที

ชื่อ-สกุล	รายการประเมิน												คะแนนรวม (12 คะแนน)
	เด็กสามารถสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องราวของสัตว์ที่ฟังได้			เด็กสามารถปฏิบัติตามคำสั่งและกฎกติกาของกิจกรรมเกมดนตรี “Drawing Music” ได้			เด็กสามารถออกเสียงและพูดคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้			เด็กสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเกี่ยวกับสัตว์ได้			
	3	2	1	3	2	1	3	2	1	3	2	1	

เกณฑ์ให้การคะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง 3 คะแนน

นักเรียนสามารถปฏิบัติได้เมื่อมีครูชี้นำ 2 คะแนน

นักเรียนไม่สามารถปฏิบัติได้แม้ครูชี้นำ 1 คะแนน

เกณฑ์การประเมิน

ดีมาก ช่วงคะแนน 10-12 คะแนน

พอใช้ ช่วงคะแนน 7-9 คะแนน

ควรปรับปรุง ช่วงคะแนน 4-6 คะแนน

ลงชื่อ ..... ครูผู้สอน

(.....)

วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

ภาคผนวก ง

แบบทดสอบทักษะทางภาษาทอังกฤษสำหรับเด็กปฐมวัย

แบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 1 แบบทดสอบความเข้าใจความหมายของคำ (จำนวน 10 ข้อ)

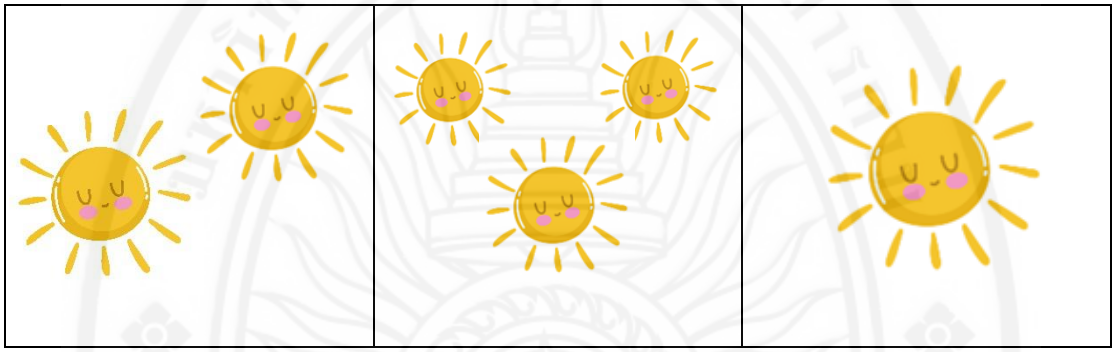
จุดประสงค์ : เพื่อทดสอบความรู้ความเข้าใจของคำกับภาพได้

การให้คะแนน : ตอบถูกได้ 1 คะแนน, ตอบผิดได้ 0 คะแนน

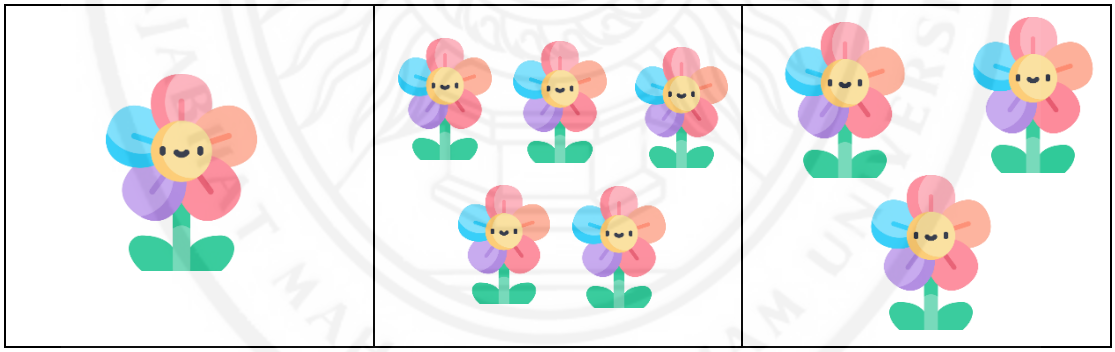
เวลา : ข้อละ 1 นาที

คำชี้แจง : ครูอ่านคำถามจากนั้นให้นักเรียนดูภาพแล้วกากบาท (X) ทับภาพที่ตรงกับความหมายของคำที่เป็นคำตอบ (ครูอ่านซ้ำ 2 ครั้ง)

1. Two

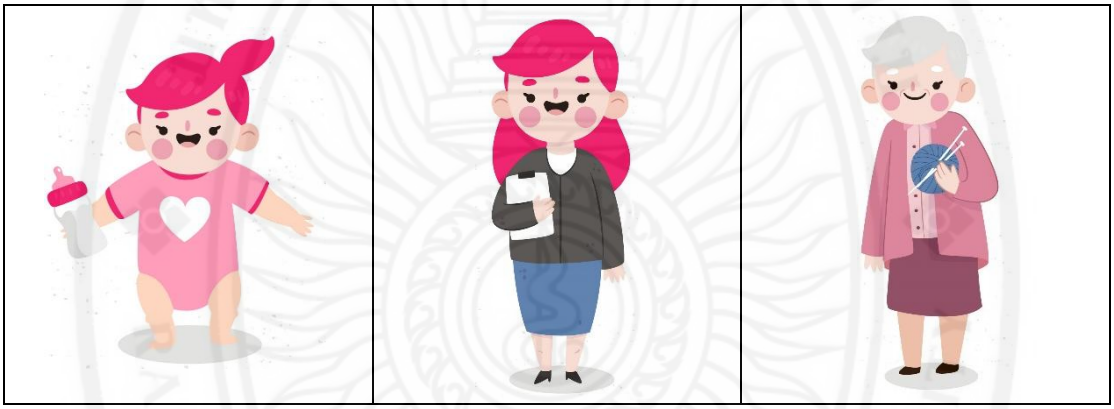
2. Five

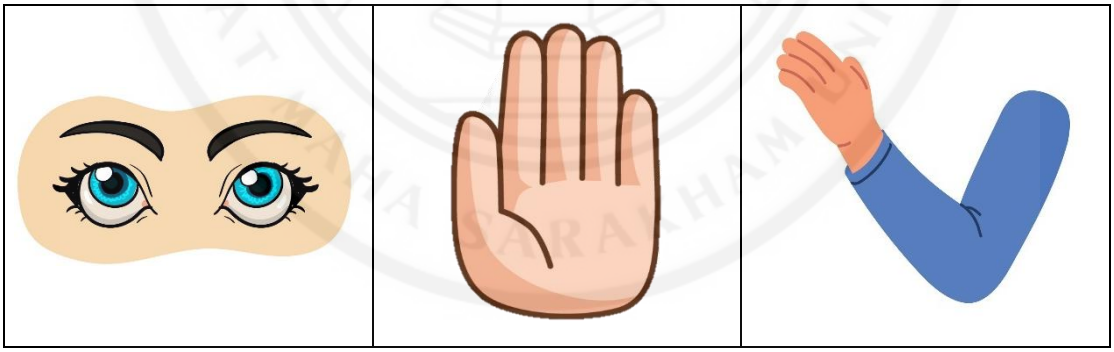
3. Father

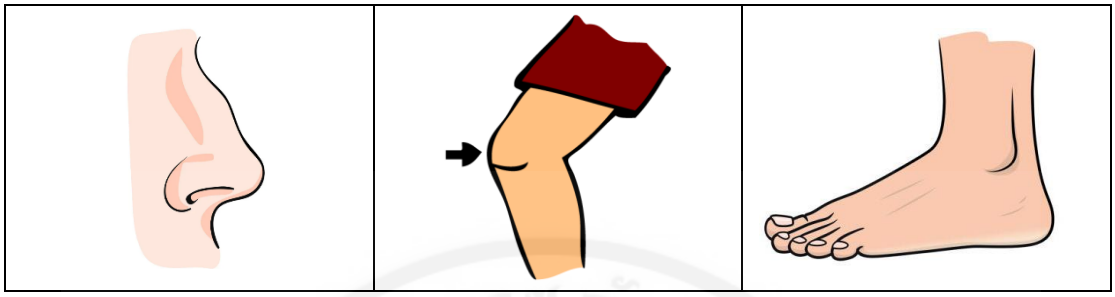
4. Mother

5. Eyes

6. Foot

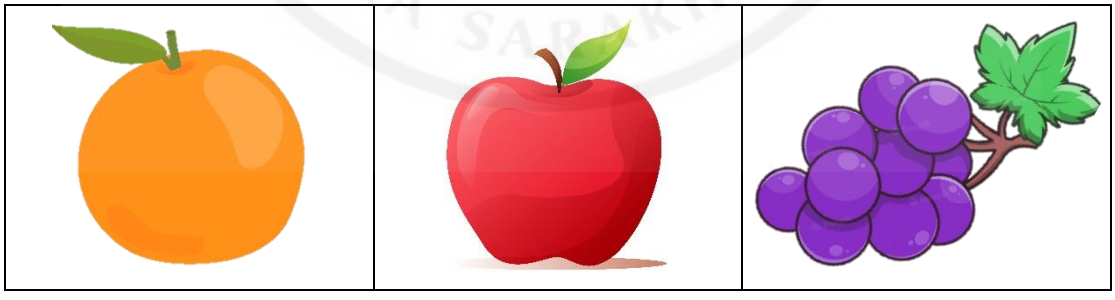
7. Dog

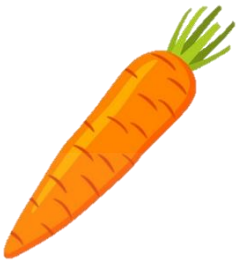
8. Rabbit

9. Apple

10. Carrot

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการฟังคำกิริยา (จำนวน 5 ข้อ)

จุดประสงค์ : เพื่อทดสอบความสามารถในการฟังคำกิริยาสั้น ๆ

การให้คะแนน : ตอบได้ถูกต้อง ได้ 1 คะแนน

ตอบไม่ถูกต้อง ได้ 0 คะแนน

เวลา : ข้อละ 1 นาที

คำชี้แจง : ครูเตรียมเด็กให้มีสมาธิจากนั้นอ่านคำกิริยาสั้น ๆ และให้นักเรียนกากบาททับภาพที่มีความหมายตรงกับประโยคที่ครูอ่าน (ครูอ่านซ้ำ 2 ครั้ง)

1. Eating

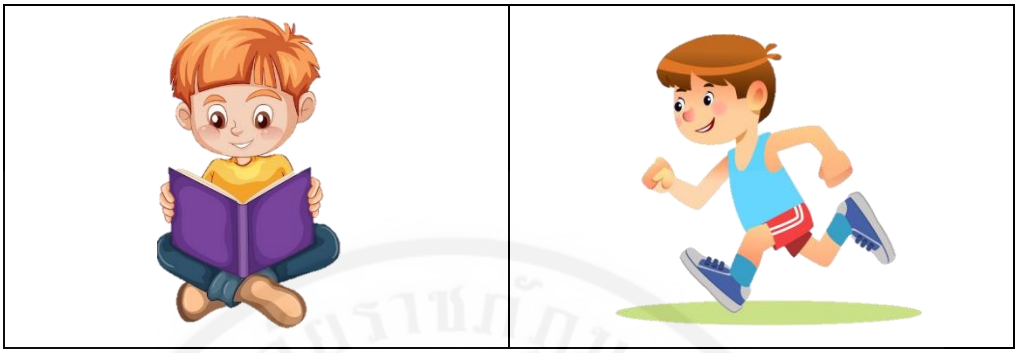

2. Cooking

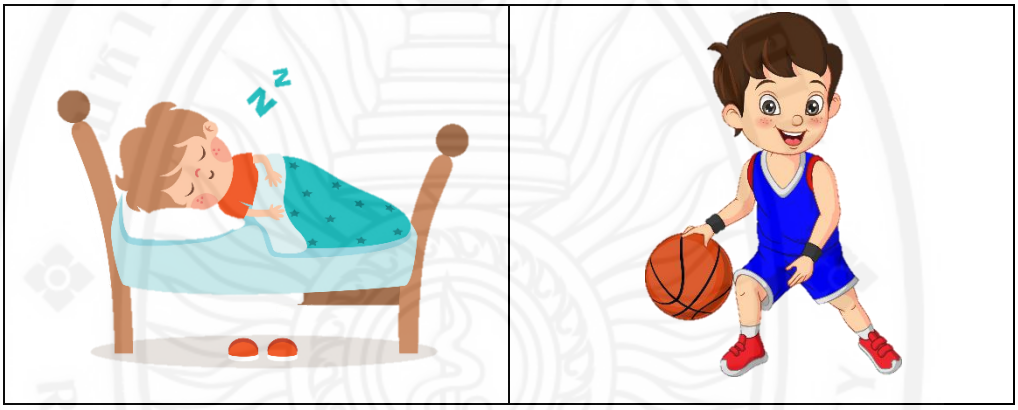

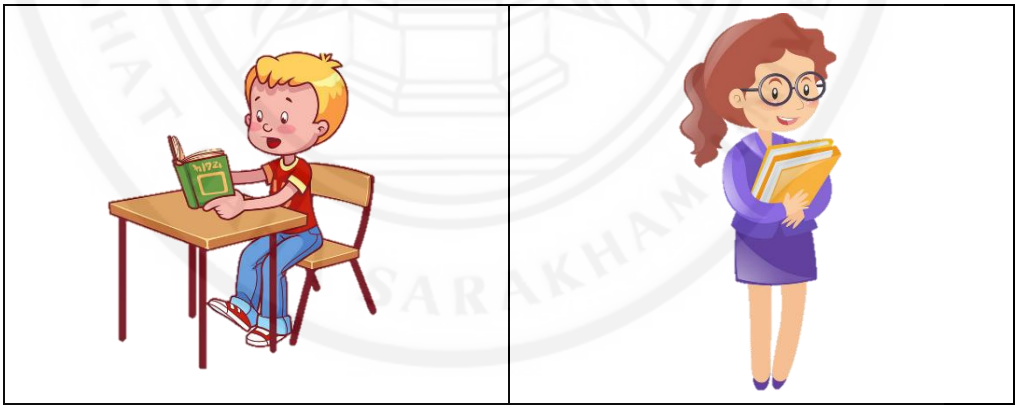
3. Running

4. Playing

5. Sitting

ตอนที่ 3 แบบทดสอบการปฏิบัติตามคำสั่ง (จำนวน 5 ข้อ)

จุดประสงค์ : เพื่อทดสอบความสามารถในการฟัง และการปบัติตามคำสั่ง

การให้คะแนน : การปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้อง ได้ 1 คะแนน

การปฏิบัติตามคำสั่งไม่ถูกต้อง ได้ 0 คะแนน

เวลา : ข้อละ 1 นาที

คำชี้แจง : ครูเตรียมเด็กให้มีสมาธิในการที่จะฟังคำสั่งของครู จากนั้นครูอ่านคำสั่งช้า ๆ ให้เด็กฟังและปฏิบัติตาม (ครูพูดซ้ำ 2 ครั้ง)

แบบทดสอบการปฏิบัติตามคำสั่ง	ทำได้	ทำไม่ได้	หมายเหตุ
1. Please, count one to ten.			
2. Please, touch your mouth.			
3. Please, clap your hand three times.			
4. Please, jump two times.			
5. Please, show your hand.			

หมายเหตุ

.....

.....

.....

เกณฑ์การประเมิน

ดี ช่วงคะแนน 15 - 20 คะแนน

พอใช้ ช่วงคะแนน 8 - 14 คะแนน

ควรเสริม ช่วงคะแนน 0 - 7 คะแนน

ลงชื่อ ..... ครูผู้สอน

(.....)

วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

แบบทดสอบการพูดภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย

ตอนที่ 1 แบบทดสอบการพูดชื่อสิ่งต่าง ๆ (จำนวน 10 ข้อ)

จุดประสงค์ : เพื่อทดสอบการบอกชื่อสิ่งต่าง ๆ ที่รู้จักได้ถูกต้อง

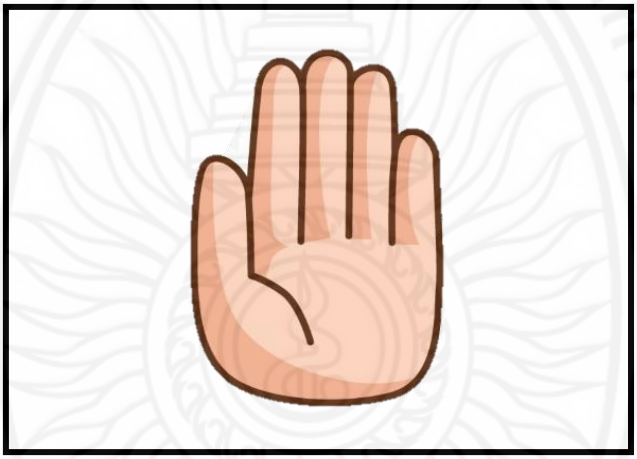
การให้คะแนน : บอกชื่อของสิ่งที่อยู่ในภาพได้ ได้ 1 คะแนน

ไม่สามารถบอกชื่อสิ่งที่อยู่ในภาพได้ ได้ 0 คะแนน

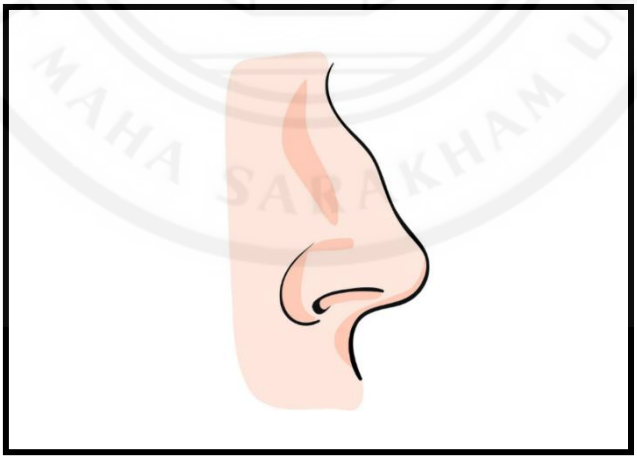
เวลา : ข้อละ 1 นาที

คำชี้แจง : ให้เด็กดูภาพแล้วออกเสียงคำให้ตรงกับภาพ

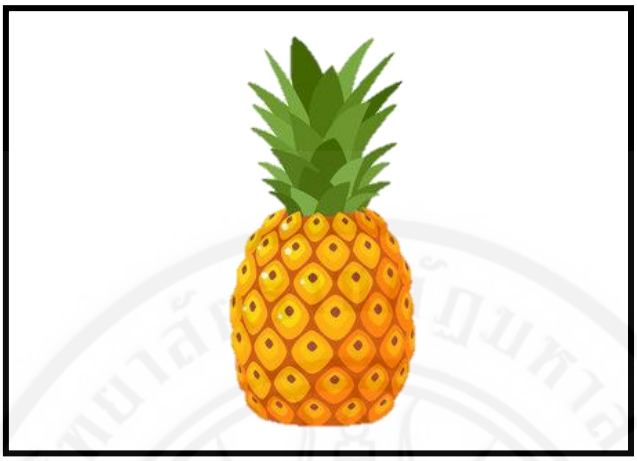
1. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

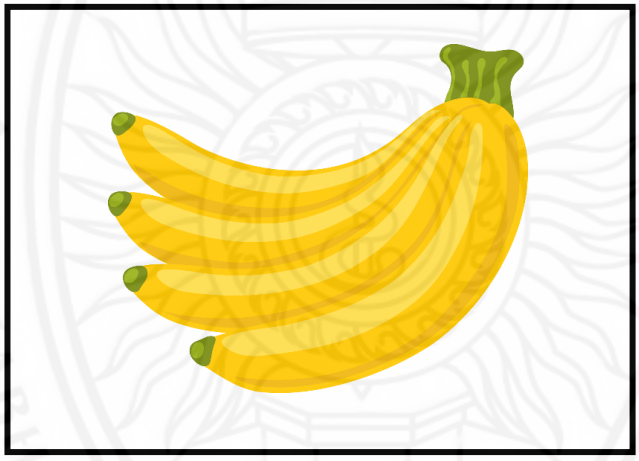
2. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

3. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

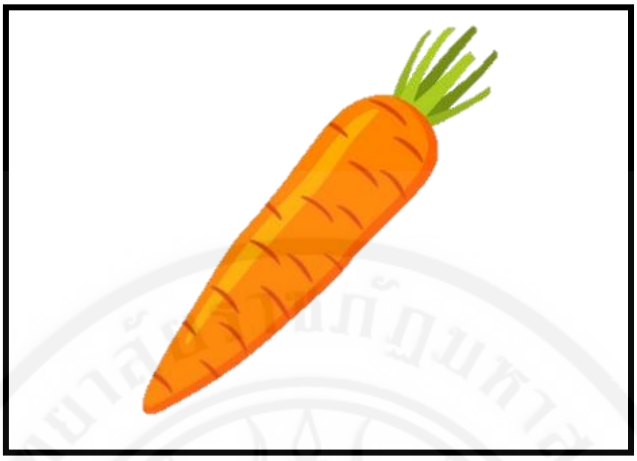
4. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

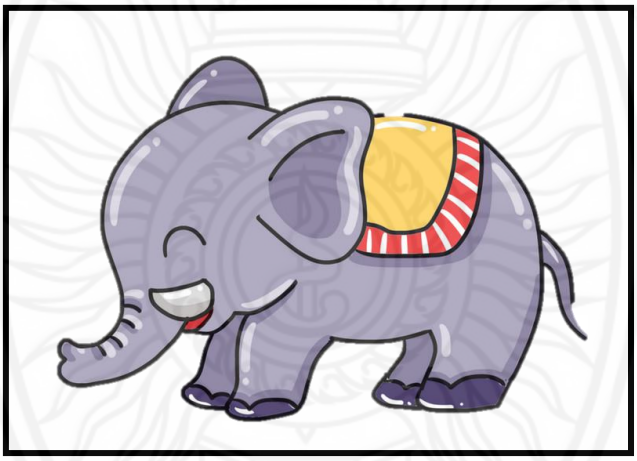
5. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

6. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

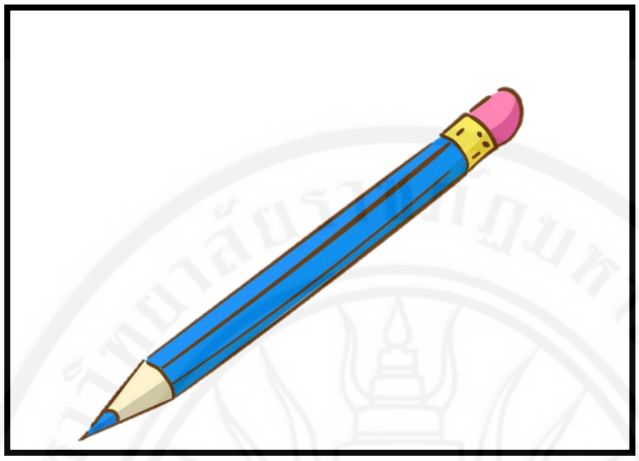
7. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

8. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

9. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

10. ครูชี้ที่ภาพแล้วถามว่านี่ What is this?

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการตอบคำถาม (จำนวน 5 ข้อ)

จุดประสงค์ : เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านภาพและการตอบคำถามหลังจากดูภาพได้

การให้คะแนน : ถ้าตอบคำถามเป็นภาษาอังกฤษถูกต้อง ได้ 1 คะแนน

ถ้าตอบคำถามไม่ได้ ได้ 0 คะแนน

เวลา : ข้อละ 1 นาที

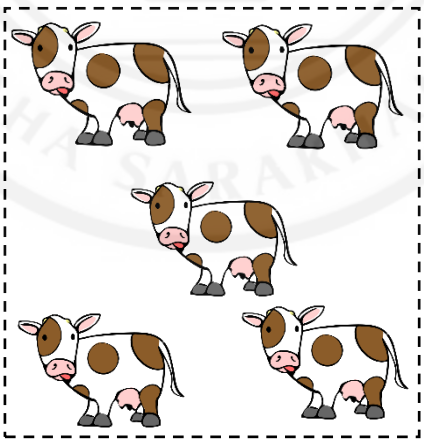
คำชี้แจง : 1. ให้เด็กดูภาพ จากนั้นครูอ่านประโยคคำถาม

2. ในขณะที่กำลังทดสอบเมื่อครูอ่านข้อคำถามเสร็จแล้ว เด็กเห็นภาพแล้วเด็กไม่ยอมพูด ครูสามารถใช้คำถามกระตุ้นเด็กให้คิด แล้วรอให้เด็กพูดสักครู่ เมื่อเด็กไม่ยอมพูด ให้เลื่อนไปทำข้ออื่นต่อไป

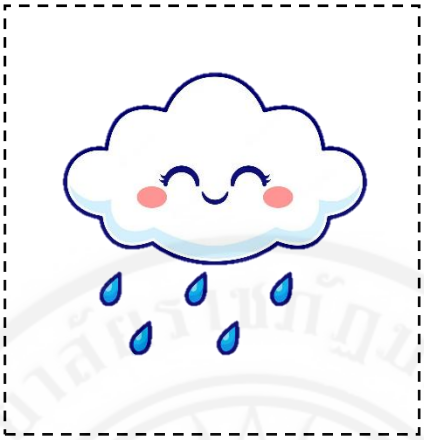
1. How many people are there?

2. How many cows are there?

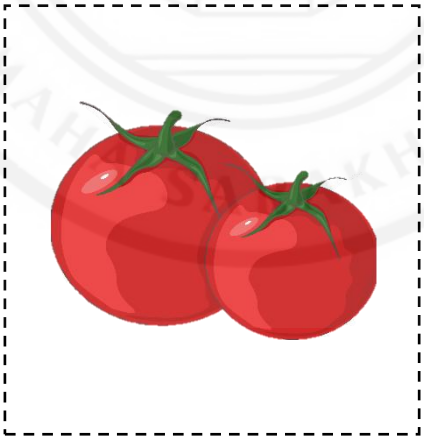
3. How is the weather in the picture?

4. What color is this giraffe?

3. What color is this tomato?

ตอนที่ 3 แบบทดสอบการพูดคำกิริยา (จำนวน 5 ข้อ)

จุดประสงค์ : เพื่อทดสอบความสามารถในการอ่านภาพและแปลความหมายเป็นคำกิริยาสั้น ๆ

การให้คะแนน : บอกได้ว่าคำกิริยาคืออะไร ได้ 1 คะแนน

บอกไม่ได้ว่าคำกิริยาเป็นอะไร ได้ 0 คะแนน

เวลา : ข้อละ 1 นาที

คำชี้แจง : 1. ให้นักเรียนดูภาพแล้วพูดคำกิริยาสั้น ๆ ให้สอดคล้องกับภาพ

2. ในขณะที่กำลังทดสอบถ้านักเรียนไม่พูด ครูสามารถใช้คำถามกระตุ้นเด็กให้คิด แล้วรอให้เด็กพูดสักครู่ เมื่อเด็กไม่ยอมพูดให้เลื่อนไปทำข้ออื่นต่อไป

1

2

3

4

5

หมายเหตุ

.....

.....

.....

.....

.....

เกณฑ์การประเมิน

ดี	ช่วงคะแนน	15-20	คะแนน
พอใช้	ช่วงคะแนน	8-14	คะแนน
ควรเสริม	ช่วงคะแนน	0-7	คะแนน

ลงชื่อ ..... ครูผู้สอน

(.....)

วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม RAJABHAT MAHA SARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก จ

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย

ตารางที่ จ.1 คะแนนการประเมินคุณภาพของแผนการกิจกรรมเกมดนตรี

ข้อที่	รายการประเมิน	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					ระดับความเหมาะสม		
		1	2	3	4	5	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1	กิจกรรมการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์และเนื้อหาสาระ	5	4	5	5	5	4.80	0	มากที่สุด
2	องค์ประกอบของแผนการจัดกิจกรรมครบถ้วนและมีความเหมาะสมเข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.60	0.70	มากที่สุด
3	กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกิจกรรมที่ส่งเสริมความสามารถทางภาษาอังกฤษของเด็กปฐมวัย	4	5	5	5	5	4.20	0.70	มาก
4	กิจกรรมการเรียนรู้มีความหลากหลายและสามารถปฏิบัติได้จริง	4	4	5	3	5	4.60	0.70	มากที่สุด
5	ภาษาที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยของเด็กเข้าใจง่าย	5	4	5	4	5	4.60	0	มากที่สุด
6	กำหนดเนื้อหาสาระเหมาะสมกับเวลา	5	4	5	5	4	4.60	0.70	มากที่สุด
7	กิจกรรมเหมาะสมกับพัฒนาการของเด็กปฐมวัย	4	4	5	4	5	4.40	0.70	มาก
8	การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เรียงลำดับพฤติกรรมจากง่ายไปยาก	5	4	4	5	5	4.60	0	มากที่สุด
9	สื่อและแหล่งเรียนรู้มีความหลากหลายเหมาะกับเนื้อหาสามารถกระตุ้นความสนใจของเด็กได้	4	4	5	3	5	4.20	0.70	มาก
10	มีการวัดและประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	4	4	5	4	4	4.20	0	มาก
คะแนนเฉลี่ยรวม		-	-	-	-	-	4.50	0.42	มาก

ตารางที่ จ.2 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญต่อแบบทดสอบทักษะการฟังภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล	หมายเหตุ
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
ข้อที่ 1	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 2	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 3	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	สอดคล้อง	
ข้อที่ 4	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	สอดคล้อง	
ข้อที่ 5	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 6	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 7	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 8	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 9	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 10	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 16	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	สอดคล้อง	
ข้อที่ 17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
เฉลี่ยรวม						0.93	สอดคล้อง	

ตารางที่ จ.3 ค่าดัชนีความสอดคล้องของผู้เชี่ยวชาญต่อแบบทดสอบทักษะการพูดภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					IOC	แปลผล	หมายเหตุ
	ผู้เชี่ยวชาญ 1	ผู้เชี่ยวชาญ 2	ผู้เชี่ยวชาญ 3	ผู้เชี่ยวชาญ 4	ผู้เชี่ยวชาญ 5			
ข้อที่ 1	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	สอดคล้อง	
ข้อที่ 2	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 3	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 4	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 5	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 6	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 7	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 8	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 9	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 10	+1	+1	+1	0	+1	0.80	สอดคล้อง	
ข้อที่ 11	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 12	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 13	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 14	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 15	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 16	+1	+1	+1	-1	+1	0.60	สอดคล้อง	
ข้อที่ 17	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 18	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 19	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
ข้อที่ 20	+1	+1	+1	+1	+1	1.00	สอดคล้อง	
เฉลี่ยรวม						0.89	สอดคล้อง	

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล นางสาวอาทิตยา วงค์คำ

วันเกิด 13 กรกฎาคม 2540

ที่อยู่ปัจจุบัน 267 หมู่ที่ 10 ตำบลฮางโฮง อำเภอเมืองสกลนคร
จังหวัดสกลนคร รหัสไปรษณีย์ 47000

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2564 ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร

พ.ศ. 2567 ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม